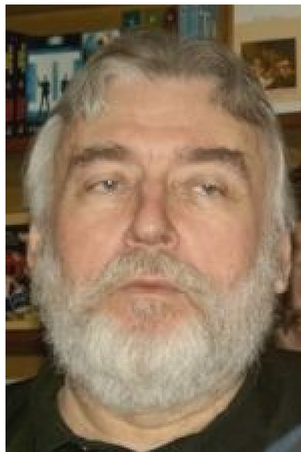
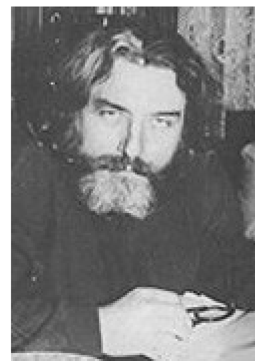
Adrian Păunescu

poet, publicist şi om politic român

Evenimente biografice

- **1943** - s-a născut la Copăceni, în judeţul Bălţi, Basarabia
- **2010** - a murit la Bucureşti

Totuşi, iubirea (1980-1982)

Rugă pentru părinţi

Enigmatici şi cuminţi,
Terminându-şi rostul lor,
Lângă noi se sting şi mor,
Dragii noştri, dragi părinţi.

Chiamă-i Doamne înapoi
Că şi-aşa au dus-o prost,
Şi fă-i tineri cum au fost,

Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut
Dă un ordin, dă ceva
Să-i mai poţi întârzia
Să o ia de la început.

Au plătit cu viaţa lor
Ale fiilor erori,
Doamne fă-i nemuritori
Pe părinţii care mor.

Ia priviţi-i cum se duc,
Ia priviţi-i cum se sting,
Lumânări în cuib de cuc,
Parcă tac, şi parcă ning.

Plini de boli şi suferind
Ne întoarcem în pământ,
Cât mai suntem, cât mai sunt,
Mângâiaţi-i pe părinţi.

E pământul tot mai greu,
Despărţirea-i tot mai grea,
Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviţi asa,
Fata mea şi fiul meu,
Eu sunt cel ce va urma
Dragii mei mă duc şi eu.

Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.
Rămas bun, băiatul meu,
Rămas bun, fetiţa mea,

Tatăl meu, băiatul meu,
Mama mea, fetiţa mea.

Steaguri albe

Mă rog cu puterea cuvântului
Pentru copiii pământului,
Mă rog cu dulceaţa colinzilor
De sănătatea părinţilor.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu lumina minunilor
În amintirea străbunilor,
Mă rog cu nădejdile omului
De echilibrul atomului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu putinţa mătuşilor
Contra venirii cenuşilor,
Mă rog cu blândeţea din flaute
Un happy end să ne caute.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu pecete de fulgere
Să ne ferim de distrugere,
Mă rog cu puterea cuvântului
De sănătatea pământului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Iubiţi-vă pe tunuri

Mă voi feri ca de foc de pericolul
Că dragostea să devină
Obiect al meditaţiei,
Al speculaţiei,
Al filozofiei.

Ferească Dumnezeu
De acea dragoste retorică,
În stare să ucidă
Numai eroii
Pe scenele de scândura uscată.

Alt fel de dragoste am trăit eu
În zilele şi-n nopţile vieţii mele.
Am fost devorat,
De patimi reale,
Şi nici un regizor
Nu mi-a putut iscăli pieptul
Cu biata lui cerneală roşie,
De care s-au învrednicit toţi actorii.

Eu însumi am ceva teatral
În fiinţa mea.
Dar eu nu sunt actorul,
Eu nu sunt regizorul,
Eu sunt autorul
Tragediei pe care o joacă atâţia.

Adolescenţi şi adolescente
Se vor regăsi teatral
În poemele mele de dragoste
Pe care le restitui lumii
Ca pe-o boală de care voiesc să mă lepăd
Şi nu pot.

Căci nici o boală nu devine
Mai mică în tine
Dacă se molipsesc şi alţii de ea;
O, dragostea mea devăstătoare,
Câţi tineri îşi vor face iluzia
Că-i poţi salva când te vor ciţi
În cuvintele mele.

Nu există propriu-zis experienţă umană,
Nimic nu e valabil decât o singură dată,
Ca o seringă în vremea modernă.
Totul se aruncă după folosinţă,
Înclusiv dragostea unui poet
Citită în cărţile lui.

Nici Biblia nu foloseşte,
Nici Biblia n-are un conţinut exemplar,
Experienţa din Cântarea Cântărilor
Se pierde ca un proces verbal de şedintă,
Nu e nimic de făcut,
Nu e nimic de ales
Din toate acele cuvinte,
Decât plăcerea estetică.

Eu simt autorul tragediei,
Eu declam împreună cu actorii,
Eu fac fibrilaţie la inimă odată cu regizorii,
Eu aplaud şi huidui împreună cu spectatorii,
Eu mă spânzur împreună cu administratorul teatrului
În acest final de veac
În care dragostea
A ajuns atât de prost vandabilă.

Se joacă, dragii mei,
Tragedia dragostei
În faţa scaunelor goale.

Murim şi nimeni nu se uită la noi,
Actorii turbează pe scândura goală
Şi poate ca de-atâta singurătate
În sălile în care joacă
Ei încep să ia în serios
Rolurile din tragedia dragostei.

N-a fost chip să scap de aceste cuvinte,
A trebuit să vi le spun
Gelos pe Shakespeare,
Care a avut răbdarea
Să-şi omoare toţi eroii,
Stiind
Că vă fi absolvit de marea lui vină
Pentru că, între timp, oricum,
Toţi aveau să moară,
De moarte firească.

Dar eu sunt poet liric,
Eu încă n-am deprins învăţul
De-a pune la persoana a treia
Ceea ce devoră persoana întâi.
Şi de-atâtea ori am simţit nevoia
Să mă salvez cu un plural al majestăţii
Şi n-am putut şi unii dintre voi
Au numit, prosteşte,
Această care mi s-a întâmplat,
Egoism.

Şi nici nu am blestemată
Răceala de cuget
A şefului de cadre
Care iubeşte-n taină,
În vreme ce acţionează
Cu dosare şi referinţe de tot felul
Împotriva tuturor iubirilor şi a tuturor celor
Care iubesc.

Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic,
În romantismul ei
Desuet şi expresionist.
Iubesc
În numele tuturor umilinţelor,
Şi al tuturor aşa-ziselor faradelegi pedepsite
De legi fără de lege.

Vai mie, autor de tragedii,
O s-ajung exemplar, o să se predea
Lecţii de literatură universală

Pe textele mele,
Biată autopsie,
Vinovată şi impudică autopsie,
Câti din voi, care vă veţi supăra pe copii voştri
C-au luat note mici
La lecţia "Poezia lui Adrian Păunescu",
N-aţi fi azi în stare
Să mă ucideţi
Pentru poezia de dragoste
La care nu copii voştri, ci voi aţi putea rămâne repetenţi.

Vă voi trece clasa,
Pe voi şi pe femeile voastre,
În faţa cărora îngenunchez
Pentru sfânta răbdare pe care o au cu noi
Şi pentru misteru1 care ne leagă.
Vă voi trece clasa, vă voi trece veacul,
Veţi supravieţui în poezia mea,
Şi poate mai mult în pozia mea de dragoste,
Care nu e reglementată
Prin hotărâre a Consiliului de Miniştri.
O, bieţii mei prieteni!

Scriu poezie de dragoste
Şi ştiu că n-am nici o şansă
În timpul vieţii mele.
Sunt făcut să par altceva,
Suport interdictia de a vă fi unul din semeni,
Teatral uneori,
Pentru că-n clădirea teatrului nostru
A ascuns armata
Toata muniţia, toate drapelele.
Teatral uneori
Pentru că în oraşul nostru
Nu mai e loc nicăieri altundeva de poeţi
Întrucât primaria e plina de funcţionari.

Teatral, teatral, într-adevăr,
Şi rugindu-vă,
Implorindu-vă,
Ordonidu-vă:
Pace şi dragoste
Şi dacă sunt pe lume şi dragostea, şi pacea
Va fi şi Truda de-a le păstra.
Bucuraţi-vă că mai aveţi
Poeti din acest os,
Păsări de această marcă,
Împulsuri în această direcţie.

Bucuraţi-vă, bucuraţi-vă, plângând,
Că în vreme ce voi mă credeaţi surghiunit
În sintaxa unei singure orientari,
Să lucrez ca orbetele
Pentru infăţişarea voastră festivă,
Eu iubeam şi scriam
Poezie de dragoste.

Iar pe voi, fraţii mei tineri,
Pe voi, care mă veţi ciţi crezând
Că veţi avea ceva de învăţat din poezia mea de dragoste
Vă rog, nu pariaţi prea mult
Pe această iluzie.

Nimic nu se învaţă de la nimeni
Până când nu înveţi acel lucru
Din propria ta experienţă.
Voi mă veţi iubi
Abia după ce
Veţi ajunge-n situaţia mea.

Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste,
Poezia mea de dragoste nu e iniţiere,
În versurile mele nu veţi găsi
Descrise somptuos
Poziţiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiana
Sau chiar daneză.
O, nu. Toată poezia mea de dragoste
E o imensa vatră de cenuşă
La temelia unui rug
Ce arde încă.
Luaţi această carte-n mâini,
Această machetă a unui teatru tragic,
Iubirea e tragică.
Pentru că iubirea e moarte,
Iubirea e tragică
Pentru că actorii o rostestesc cu suflarea tăiată,
Măreaţă cum e
În scriitura pe care au învăţat-o,
Dar abia aşteaptă să coboare
Dupa ce şi-au îmbrăcat hainele de stradă
În fierbintea, urâtă, dar pasionata lor
Iubire de oameni.
În sală pe fiecare-l aşteapt-o femeie,
Undeva, la balcon, o fată pură plânge,
Când iubitul ei, actor la Teatrul municipal,
Se sărută pe scenă cu o actriţă.
Vai, eterna contradicţie
Dintre artă şi viaţă!

Nu vă luaţi după spusele mele, ci după cele scrise
Citiţi cartea mea
Când viaţa v-a obosit de-ajuns într-o zi,
Eu nu am pretenţia să vă învăţ nimic,
N-am decât orgoliul de-a mă alatura
Cu toată cenuşa distrugerii mele
Cenuşilor voastre,
Căci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea începe
Iaraşi BR> Lumea.

Şi când veţi vedea
În faţa ochilor voştri arzând de iubire
Tunurile veacului pregătindu-se s-ă-distrugă
Câmpiile şi fabricile,
Oamenii şi munţii,
Păsările şi peştii,
Bibliotecile şi spitalele,
Mormintele şi bisericile,
Nu pregetăţi, aruncaţi-vă hainele de pe voi,
Îmbrăţişaţi-vă, sărutaţi-vă,
Şi pentru că pământul e rece,
Iar tunurile care vor să-l distrugă sunt calde,
O, voi, tineri ai planetei mele
Convulsionată de-atâtea arme,
Sub ochii holbaţi ai armatelor,
Sfărimând ochelarii greţoşi ai generalilor,
Fără nici o ruşine,
În numele singurei religii care ne uneşte,
Credinţa în continuitatea speciei umane,
Iubiţi-vă,
Iubiţi-vă pe tunuri!
Concediaţi tunarii
Şi dezamorsaţi obuzele
Şi daţi-ne acest prim şi netrecător
Semn al păcii universale.

Iubiţi-vă,
Iubiţi-vă pe tunuri!
Iubiţi-vă până le veţi hodorogi,
Până le veţi scoate din funcţiune,
Iubiţi-vă aruncând din mâini
Tot ce vi se-ntâmplă s-aveţi în mâini,
Actele voastre, banii voştri, oglinzile,
Chiar şi această carte care nu are decât meritul
Că aparţine unui om
Care în viaţa lui, deşi n-a avut norocul
Să facă dragoste pe nici un tun,

Când n-a dormit şi n-a scris,
A iubit
Cu disperarea condiţiei umane,
Cu lacomia venitului de pe front,
Cu grija medicului
Şi cu dăruirea muribundului.

Facă-se profeţia mea,
Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor
Iubirea pe tunuri!

Poetul

Aş sta, aşa cu faţa-n sus,
Lovit pieziş de vreme
Şi-ncet ca un izvor supus
Ţi-aş murmura poeme.

Şi patul de sub şira mea,
Podeaua care-l ţine,
Cu timpul s-ar dărăpăna
Şi-n casă-ar fi ruine

Şi peste molcomul prăpăd
Peste privirea-mi oarbă
Cu gura începând să vad
Eu, năpădit de iarbă,

Din somnul ca un trist magnet
Ce ştie doar să cheme,
Ţi-aş mai încredinţa încet
Mistere şi poeme.

Albitul firii mele os,
Schiloada chipăroasă,
Lovit de pietre dureros
Şi mărunţit de-o coasă.

Ar face gura şi-ar sopti
Despre ce e şi nu mi-i
În veacul de schizofrenii
Pân-la sfârsitul lumii

Şi dacă varul cel nestins,
Ce-i una cu folosul,
Cu cinic urlet dinadins
Mi-ar înghiţi şi osul,

Eu, tainic, blând şi tutelar,
Călcând tăceri postume,
Din toţi pereţii daţi cu var
M-aş reîntoarce-n lume,

Către o casă, unde-acum
Şi moartea mai aşteaptă,
Până să-nceapă tristul drum
De dincolo de şoaptă.

Să-ţi spun că încă nu-i târziu.
Ruina e departe,
Iar eu cu inima te ştiu
Pe viaţă şi pe moarte.

Aş sta aici, pe-acest prundiş
Pe care-mi este bine,
Ca vremii, pus hotar pieziş,
Să-mbătrânesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ
De parcă oase-aş plânge,
Să fiu doar calcar şi cuvânt
Şi-un ultim strop de sânge.

Pastel de toamnă

Pe muntele negru de frunza de vară
Te chem cu accent brumariu să te sperii
Când spicul de toamnă dă-n spicele verii
Şi cade lumina şi trage să moară.

Şi sunt întrebări prin natura puzderii
Şi sfârâie ploaia dintâi ca o ceară
Şi vara ne-nchide în toamna afară
Femeie, bărbat sub pecetea tăcerii.

Aicea la munte mai poate să spere
Şi cel care moare că moartea-i departe
Şi noi să fugim şi să scriem o carte
În ea cuprinzând ale toamnei mistere.

Că suntem în lume pe-acolo prin partea
Pe unde întârzie poşta şi moartea.

Dumnezeul salvării

Închide fereastra, perdeaua o lasă,
Dă zgomotul mării afară din casă,
Dă-mi voie s-aşez fruntea mea pe-al tău pantec,
S-ascult al rodirii şi-al tainelor cântec,

Să fiu tot o rană, să fii tot o rană,
Materia-n fierberea ei grosolană,
Să trecem în moarte din cauze varii,
Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta să steie,
Eşti cea mai fierbinte şi dulce femeie,
La noapte, plângând lângă tot ce mă doare,
Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Dă marea afară din casă şi vino,
Nestinso, neblândo şi iar nestrăino,
Pereche de umbra noptatecă pune
În contul durerii că eşti slăbiciune,

Că inima-mi pica din piept şi mă cheamă,
Că sufletul meu te consideră mamă,
Că norii se-adună şi vremea se strică
Şi eu, stând sub grijă, te ţin ca pe-o fiică,

Dar tu dintre toate mai nouă, mai vechea,
Îmi eşti dulcea umbra, împasul, perechea,
Tu, drama cu mii de soluţii greşite,
Te plâng până ochii îmi ies din orbite.

Fii azi râzătoare, fii azi optimistă,
Soluţia buna e-n noi şi există
Şi dacă, iubito, femeie visată,
Ar fi să ne stingem curând, nu odată,

Din dragostea noastră nebună şi bună,
Cu marea în casă, şi-n pat arşi de lună,
Eu ştiu că s-or naşte sub cinice astre
Alţi doi să repete-ntrebările noastre.

Ţi-ai naşte copilul, ţi-aş naşte copila,
În pumni de olar ar surâde argila
Şi daca nu e Dumnezeu să audă
Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă,

Din dragostea noastră, prin timpul prea greu
S-ar naşte el, vindecător Dumnezeuul,
Pe tronuri sărace suindu-şi fiinţa

Ar face să cânte prin noi suferinţa.

Iubito, amână secunda fatală,
Să dăm alor noştri şi dramă şi boală,
Copiilor noştri să dăm să învingă
Prin ei tragedia cu chip de seringă.

Dă zgomotul mării afară din casă,
Vreau linişte, linişte, marea m-apasă.
Vreau moartea să vină să lupte cu mine,
Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Şi mută din tine în mine durerea,
Că tot ţi-o voi lua folosind mângâierea
Te-nchină şi crede, în mine te mută,
Cu jale cu tot şi cu clipa temută.

Şi daca se-ngăduie fapta aceasta,
Cu pumnii aprinşi mergi şi sparge fereastra,
Să intre barbara şi tulburea mare
Prin noi în pământul pe care nu-l doare,

Să intre săratele zbateri şi unde
Sub toţi cei ce n-au simţăminte profunde,
Să-mi spele armura, sa-ţi treacă de coapsă,
Căci marea e singura lumii pedeapsă,

Să rupa, în val, şantinele de veghe,
Căci marea e singura morţii pereche,
Să vina fatal, consfinţând cu toţi solii
Mutarea în mine a dramei şi bolii,

Să vina să stingă cu tot vicleşugul
Şi lampa din casă şi ochii şi rugul
Şi-apoi să mă ducă departe, departe,
Sătulul de viaţă, bolnavul de moarte,

Să-ţi scriu cărţi poştale pe piele de cegă
Din Marea Niponă, din Marea Norvegă,
Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare,
Iubito, pedeapsa, iubito, mirare,

Iubito de neguri, iubito de lună,
Iubito de taină şi jale-mpreună,
Iubito de carne, iubito de şoapte,
Suav miazăzi şi brutal miazănoapte,

Dar ăstea sunt simple şi bune cuvinte,
Şint legile care fac vieţi şi morminte,
Dar ăstea nimic nu înseamnă când vine

O grijă la mine şi moartea la tine.

Apleaca-ţi fiinţa prin ceaţa albastră
Să naştem salvarea din dragostea noastră
Şi roagă-te fiului tău ce e-n tine,
Să vină mai repede, să-ţi fie bine.

Să vina să urle ca mama şi tatăl
Îi sunt duşi la moarte; el şovăie, iată-l,
Da sângele tău, pur şi tânăr, să-l crească
În ritm fără pauză neomenească,

Dă pantecul tău, rodniciei, seminţei,
Fii gazdă nu bolii, ci vietii, fiinţei,
Tu meriţi pământul să-ti stea sub picioare,
Regină prea blândă şi nemuritoare,

Din mare să-ţi bată mătănii catargul,
Cum buzele tale îşi tânguie arcul,
Cum inima mea te-a găsit şi te ştie
Şi eşti bucurie, şi eşti tragedie.

Hai, vino, în liniştea mea neguroasă,
Dă zgomotul mării afară din casă
Şi-n larmele lumii şi-n templele mării
Să naşti Dumnezeul cinstit al salvării.

Leagăn pentru toată copilăria

Pune-ţi, copile, capul pe pernă,
Te-asteaptă vise, prunc adormit,
În vise viaţa este eternă,
Cu ceruri blânde şi fără sfârşit.

Ce ştii tu-n lume câte se-ntâmplă,
Nici nu e bine tu să le şti,
Lumea-ngenunche la a ta tâmplă,
Şi, lângă tine suflet, cor de copii.

Astăzi, copile, eu îţi dau pâine,
Tu pâinea asta o muşti firesc,
Ce-ţi dau eu astăzi tu-mi vei da mâine,
Eu, legănându-te, îmbătrânesc.

Trupul tau fraged ca un mesteacăn
Să se îndoaie galeş în somn,
Ca să creşti mare, plâng şi te leagan,
Copile dulce, prea tinere domn.

La geam lumina lunii ţi-o scapăr
Luminii tale să-i dau ecou,
Dormi, fericitule, că eu te apăr,
Că eu în tine mă nasc din nou.

Capu-l pe perna pune-l, copile,
Totul e bine, ai tai sunt vii
Şi mai au viaţă şi mai au zile,
Să crezi că pururea ei vor trăi.

Mama şi tata ţie-ţi vor face
Leagăn de stele şi de ninsori,
Să-ţi fie bine, să dormi în pace,
Să ai lumina la ursitori.

Pune-ţi, copile, capul pe pernă,
Dormi şi viseaza bunul tău vis,
Că-n vise viaţa este eternă,
Visul e lumea ce eu ţi-am promis.

Pat de rachită mirositoare,
Leagăn albastru şi-ncondeiat,
Pentru copilul care răsare
Şi-ai cărui ochi ritmul lumii îl bat.

Mama te leagană, veghează tata,
Somnul ţi-l apară ochi părinteşti,
Dormi şi visează că lumea-i gata
Şi te asteaptă numai să creşti.

Mie-mi trec anii, ţie-ţi vin anii,
Poate că mâine îţi va fi greu,
S-accepti ca astăzi eu ţi-am spus nani,
Dar nani-nani, frumosul meu.

Făcătorii de case

Mi-e dor de casă, dor de casa mea,
Mi-e dor de-o casă care nu există,
Mi-o-nchipui iar, cu-o bucurie tristă,
Cu cer în cer şi-n gard cu-o fântânea.

Ea nu se află azi în nici un sat,
O rezidesc din lacrimi şi neştire,
Mi-e dor de casa mea din amintire,
Care-a plecat şi ea, când am plecat.

Bătrânii mei se aflã în pereţi,
Sau vitele îi calcă în copite,
Mi-e dor de casa mea pe negândite,
Mi-e dor de dorul fostei mele vieţi.

Băiatul meu zideşte el, acum,
Nălucă-nlăcrimatei sale case,
Un pumn de var în zid şi altu-n oase,
Stau, el şi casa, în acelaşi fum.

Şi iată-l, pune mâna pe pământ,
Şi nu se joacă, stă şi se ridică,
Şi cărnii mele i se face frică,
În clipa când atât de-aproape-i sunt,

Încât băiatul meu şi-al nimănui,
Iubindu-şi fiul şi uitându-şi tatăl,
Încă mi-e dor de casa mea, când iată-l,
El mă zideste-ncet în casa lui.

Şi carnea mea, fiindu-i dor mereu
De-o casă ca un fulgerat de apă,
Tărână e şi viaţa mea e groapa
Lângă-nălţarea lujerului meu.

Dor de Cluj

Sfios vin la tine ca-n templul Ardealului,
Eu, fiu de ţărani din fierbintele sud,
Şi Clujul e, tot, hohotire de clopote,
Şi paşii lui Blaga pe străzi se aud.

Ca Iancu aş vrea pe suişul Feleacului
Să cad furtunos peste Cluj ca un cal,
Dar astăzi e linişte dulce în inima
Prea mult patimitului nostru Ardeal.

Acelaşi e Clujul, aceiaşi sunt oamenii,
Mereu născători şi mereu muritori,
Dar şi de-aş avea tot o singură naştere
Aici aş muri de o mie de ori.

Mereu către dealul ciudat al Feleacului
Atras mi-a fost neamul bătrân de oltean,
Aici învăţară ai mei, toate rudele,
Dumitru şi Ana şi Tina şi Ioan.

Când noaptea se lasă tresar amintirile
Şi trec literaţi spre un magic castel,
Ce seamănă Clujul în noapte cu creierul,
Un creier cu gânduri aprinse în el.

Şi ce n-a fost voie, şi clipele libere,
Şi ce-i mulţumire, şi ce e reproş
Se-adună nostalgic la cumpana nopţilor
Când Blaga îşi murmură paşii sfioşi.

El trece spre moarte, în marea lui trecere
Şi e printre noi şi din nou printre duşi,
Sfios într-un Cluj ca în templul Ardealului,
Ce dor mi-e de Blaga, ce dor mi-e de Cluj.

Roş-galben-albastre sunt razele Clujului,
Furtuna din veac mai de preţ le făcu,
Bătrâni înţelepţi poartă grija grădinilor,
Cei tineri pe piept au insigne cu "U".

Atât de senin se transcriu tragediile,
Legendele iartă momentul cel crud,
Ce simplu cântăm: "Blaga-i mut ca o lebădă"
Şi paşii lui Blaga prin Cluj se aud.

Castel medieval

Condamnă toţi şi numai unul iartă,
Când toţi vorbesc se-aude cel ce tace,
Dă semne de cădere şi de pace,
Dezamăgita, tulburea mea soartă.

Ce vremuri de vremelnicii sărace,
Mi-am dejugat şi tidva lângă poartă,
Şi-acum aştept voios în noaptea moartă
Pe cineva să vină mai încoace.

E un tiran - de tirania pâinii -
Aicea în castelul fără geamuri
Şi tigrii lui domestici sar în hamuri
Şi-n lanţuri lupi se gudură, nu câinii.

Miroase a pustiu şi a cenuşă,
În beciuri e-o uzină de cătuşe.

Făt-Frumos

Oameni, oameni, fraţii mei,
Disperaţii, fericiţii,
V-aţi spălat de superstiţii,
De demoni şi dumnezei.

Însă-i nu-i destul folos
Dacă peste tot ce este
V-aţi spălat şi de poveste,
L-aţi pierdut pe Făt-Frumos.

Vin la voi acum plângând,
Gura-mi sângeră ca rana,
Unde este Consânzeana,
În ce bolţi, pe ce pământ?

Mă ridic plângând de jos,
Ca la un pierdut examen,
Unde vă e basmul, oameni.
Ce-aţi făcut cu Făt-Frumos?

Făt-Frumos n-a existat,
N-a stat nimănui în cale,
Era numai visul moale
Al vreunui trist băiat.

Mai visaţi de vreţi să fiţi
Fericiţi cu capu-n pernă,
Feriţi epoca modernă
De rigizi şi scofâlciţi.

Din prea mult entuziasm
Să nu spargeţi Voroneţul,
Daţi-i voi mai mare preţul,
Oameni, mai râvniţi la basm.

Voi, care aveţi copii,
Nu-i lăsati sub gând satanic,
Să respire sterp, mecanic,
Ca şi când nu ar fi.

Doborâţi himera jos,
Oameni, reveniţi în lume,
Pe umana noastra culme
Regăsiţi pe Făt-Frumos.

Făt-Frumos şi toţi ai lui,
Fiincă unde nu-i poveste
Lume nu-i şi om nu este
Şi, de fapt, nimica nu-i.

El venea la noi pe jos
Şi ni l-au răpit piraţii,
Vameşi vigilenţi, redaţi-i
Actele lui Făt-Frumos.

Daţi-i viaţa înapoi,
Ochii mari, mişcarea buzii,
Făt-Frumosul din iluzii
Şi frumos numai prin voi.

Totuşi, iubirea

Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.

Şi totuşi e stare de veghe
Şi totuşi murim repetat
Şi totuşi mai cred în pereche
Şi totuşi ceva sa-ntâmplat.

Pretenţii nici n-am de la lume
Un pat, întuneric şi tu
Intrăm în amor fără nume
Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse
Reţele pe căi au căzut
Un mare pustiu pe cuprins e
Trezeşte-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezee
Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie
Cu plozi scrişi în numele meu.

Afară roiesc întunerici
Aici suntem noi luminoşi
Se ceartă-ntre ele biserici
Făcându-şi acelaşi reproş.

Şi tu şi iubirea există
Şi moartea există în ea
Îmi place mai mult când eşti tristă
Tristeţea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu eşti în puterile mele,
Deşi închiziţii te cer.

Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,
Prăval peste tine pădurea:
Adio, adică rămâi.

Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.

Locuri Comune (1986)

Pacient la final de veac

Şi aflã, doctore, c-aici mă doare,
Acolo unde geme-un colţ de ţară,
Acolo unde plînge fiecare
Ca naţiunea noastră să nu moară.

Iar dacă e de completat o fişă,
Te rog, permite-mi să o scriu cu sînge,
Începătura bolii este grijă,
Am tricolorul ciuruit pe sînge.

Farmacopeea stă să se răstoarne
Asupra mea cu toate ale sale,
Dar eu port rana veacului în carne
Şi am în splină ţărăneasca jale.

Tăiaţi-mă de-a lungul şi de-a latul
Şi dumneata şi ceilalţi doctori, încă,
Apoi să-mi iscăliţi certificatul
Că nu ştiţi boala care mă mănîncă.

O, doamne, cum vă înşelaţi cu toţii
Mi-e capul greu de fiecare veste
Şi nici un minister al sănătăţii
De folosinţă, astăzi, nu-mi mai este.

Sînt numai un creion care îşi scrie
Problema ţării lui, încă o dată,
Şi-şi copiază pe curat, tîrzie,
Această dulce ţară zbuciumată.

Deci, doctore, acestea se întîmplă,
Acestea să le afle telegraful
Mă trage mîlul veacului de tîmplă
Din care nu vreau să se-aleagă praful.

Mai am în mine bucurie multă,
Mai am în mine dorul de-a vă spune
Că nu doar voi, ci alţii mă ascultă,
Să vadă dacă am cuvinte bune.

De nici de sanatoriu nu m-apropii
Că n-aveţi voi rezervă pentru mine
Eu sînt bolnav de soarta Europei
Şi Pacea doarme-n inimă la mine.

Încolo, cîte-o tuse, cîte-o gripă,
Dureri de şale, şoc de şapte arte,
Artrită la picior şi la aripă
Şi, mai ales, în tot, un pic de moarte.

1983

Căţel emigrant

Pe şosea, l-am văzut, hăituit de maşini,
A fugit spre-a uita sărăcia din sat,
Pe-un asfalt unde-ai lui sunt aşa de puţini
Şi-i vacarm, de te poţi sătura de urlat.

Cei bogaţi s-au oprit să mănânce-n păduri
Şi mâncau elegant cu tacâmul frumos,
L-au văzut şi pe el, i-au privit ochii puri
Şi i-au dat generos nişte pâine şi-un os.

Într-o zi, când trecea dintr-un loc în alt loc,
L-a lovit cineva ce grăbea către scop,
Carnea lui de bărbat a simţit că ia foc
Şi s-a tras din şosea plin de sânge şi şchiop.

Tot ce-avea a pierdut, nu mai simte nimic,
Ar muşca disperat porţiuni de şosea,
Dac-ar şti unde e satul lui trist şi mic
Ar pleca spre-un cioban ce-l minţea şi-l bătea.

Trepied aberant, de căţel emigrant,
Şi lătrat pervertit la şosele cu fum
Ar pleca înapoi, s-ar topi în neant
Şi-ar mai vrea doar atât, pacea-ntâiului drum.

Pe şosea sunt, acum, câini mai ageri şi noi,
Mai mâncând ce găsesc, fără apă un strop,
Numai el, neaflând nici un drum înapoi,
A ajuns trei perechi de mănuşi într-un shop.

Dacă, totuşi, va fi vreun lătrat pe pământ
Pentru câini viaţa-n veci va fi aspră şi grea,
Câine şchiop eu te plâng că spinarea ţi-au frânt
Dar de ce ai fugit să cerşeşti pe şosea.

Adevăratul fiu

Din cîţi copii tot crezi că ai matale
Prea bună maică, spune-mi care-ţi este
Adevăratul fiu a cărui mamă
Te simţi într-adevăr pînă la capăt.

Nu poţi avea copii mai mulţi ca unul,
Mărturiseşte-mi care-ţi aparţine,
Pe care l-ai făcut, murind tu însăţi,
Ca să le dai şi celorlalţi putere.

Căci, dacă fiul are doar o mamă,
Irepetabil este şi copilul,
Dar spune-mi, maică bună, adevărul
Din toţi aceştia, care-ţi este fiul?

Ai mei sînt toţi, răspunse maica tristă,
Dar cel mai mult acel ce n-are mamă.

Cine iese ultimul din ţară

Sărăcia noastră ne omoară,
De atîta marş ne doare splina,
Cine iese ultimul din ţară
E rugat să stingă şi lumina.

Noi mereu le-am suportat pe toate,
Ducă-se dezastrele de-a dura,
Dar de ce, în plină libertate,

Cea mai mare să devină ura?

Pluralismul � tuturor ne place,
Chiar dacă îl facem numai unii,
Dar vedem, de-atîta timp încoace,
Pluralismul cinic al minciunii.

Sfîntă-i opoziţia pe lume
Şi organic preferăm răspărul,
Dar de ce, în păcăleli şi glume,
Nu se mai distinge adevărul?

Mai contează, uneori, şi fapta,
Nu se poate construi cu tînga,
Nu există stînga fără dreapta,
Nu există dreapta fără stînga.

Ne vor întreba copiii, mîine,
Morţii vor sări să ne condamne,
Dacă, pentr-un colţ mai bun de pîine,
Ne vom vinde ţara noastră, Doamne.

Libertate şi democraţie,
Paşapoarte pentru fiecare,
Dar de milă nimeni nu mai ştie
Şi e vraişte la hotare.

Coridor european şi-atîta,
Sub o licitaţie măruntă,
Provocarea, patima si bîta
Şi în curţi, şi-n pieţe se înfruntă.

Om la om nici nu mai vrea să creadă,
Om pe om la zid fatal îl scoate,
Singură se scoală o baladă
Şi în zdrenţe circulă pe sate.

Fînul necosit se-nvîrtoşează,
Putrezeşte sus, pe crengi, caisa,
În tăcerea-naltă de amiază
Morţii îşi aud ei înşişi zisa.

Cale pietruită cu dezastre,
Noapte-ntredeschisă pentru-o oră
Grijulii cu soarta ţării noastre,
Voievozii-a moarte ne imploră.

N-avem nici o şansă de izbîndă,
Vom rămîne bieţi orfani pe-aicea,
Dacă, supăraţi pe cei la pîndă,

Am trezit din moarte cicatricea.

C-un refren de muzică uşoară,
Într-un fel, ne recunoaştem vina,
Cine iese ultimul din ţară
E rugat să stingă şi lumina.

Mugur de nichel

Primăvara în ţări dezvoltate
Un mugur de nichel străbate
şi-un verde ciudat, monoton,
Livezi de săpun şi şampon,
Primăvara în ţări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere?,
La vamă nici acte nu-ţi cere,
Duminica totu-i deschis,
Ai lua-o încet spre Paris,
Primăvara doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză,
Răspunde cu-o frunză şi-o fisă
Şi oamenii-i sunt bieţii servi,
Primăvara-i o criză de nervi,
E o criză ea însăşi în criză.

Antiprimavara

Ce daca vine primavara
Atâta iarna e în noi
Ca martie se poate duce
Cu toti cocorii înapoi
In noi e loc numai de iarna
Vom îngheta sub ultim ger
Orbecaind pe copci de gheata
Ca un stingher spre alt stingher.

Si vin din patriile calde
Cocorii toamnei ce trecu
Si cuiburi si-au facut la stresini
Si lânga mine nu esti tu
Ninsori mai grave decât moartea
Au fost si sunt si vor mai fi
La mine-n suflet este vifor
Si vin nebuni sa faca schi.

Si ninge pâna la prasele

Ninsoarea-mi intra-n în trupul tot
Un dans de oameni de zapada
Ce îmbratisarea n-o mai pot
La noi e iarna pe vecie
Doi fosti nefericiti amanti
Ia-ti înflorirea, primavara
Si toti cocorii emigranti.

Primavara, care-ai fost
Nu veni, n-ai nici un rost
Poti sa pleci suntem reci
Iarna ni-i pe veci.

Eu sunt eu

Trenuri somnoroase pleacă întrebând
Ce-i cu mine-n gară, ce-oi avea de gând,
Plec şi eu din gară şi tristeţea-mi port
Spre mirajul galben din aeroport.

Galbenă-i lumina, ochii mei sunt trişti,
Toţi privesc la mine ca la terorişti.
Unde-aş pune pasul liber şi corect,
Fără îndoială, aş părea suspect.

Şi pe zi ce trece lumea-i tot mai rea,
Când nu vreau nimica, crede că aş vrea.
Gara mă somează, iarba nu-mi dă loc,
Pe aeroporturi parcă aş da foc.

Încordarea-n lume a crescut cumplit,
Eu mă simt suspectul care a iubit,
Şi cu cât iubirea mi-o arăt firesc,
Cu atât toţi ceilalţi straniu mă privesc.

Am cocoaşă-n spate şi am mâini prea mari,
Ştergători de lacrimi am la ochelari,
Cum în lumea asta totul e cum nu-i,
Mă transform în altul fără voia lui.

Bat cu pumnu-n masă şi cu biciu-n cal,
Nu mai sunt patetic şi sentimental,
Fug râzând din gară la aeroport,
Un pistol cu apă într-o mână port.

Pun pistolu-n ceafă la aviator,
Nu crâcni, urmează ruta ta de zbor,
Ruta dumitale este ruta mea,
Dar eu sunt eu însumi, nu altcineva.

Vreau după acestea pe acest pământ
Să mă luaţi cu toţii drept ceea ce sunt,
Acum observ cât e de greu,
Să vă arăt că eu sunt eu.

Alte volume

Basarabia pe cruce

Se urcă Basarabia pe cruce
Şi cuie pentru ea se pregătesc
Şi primăvara jertfe noi aduce
Şi plînge iarăşi neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire,
Mereu în casă moare cineva
Şi n-are ţara dreptul să respire
Şi nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfîrşit pămîntul,
Vin triburi, să ne ia pămînt şi fraţi
Şi-n faţa lor abia rostim cuvîntul
Şi, prin tăcere, suntem vinovaţi.

Ce cale poate ţara să apuce?
În tragica, neconvertita zi,
Se urcă Basarabia pe cruce
Şi nu ştim învierea cînd va fi.

Descântec de viaţă şi moarte

Să fie de dulce, să fie de vară,
Să fie de iarbă ajunsă la brâu,
Să fie de dragoste ultima oară,
Să fie de pietre spălate de-un râu.

Să fie de mine, să fie de tine,
Să fie cumva şi de noi amândoi,
Să fie de rău şi să fie de bine,
Să fie de mierea ascunsă-ntr-un roi.

Să fie de cer şi să fie de munte,
Să fie de mâine, să fie de azi,
Să fie de tâmplele mele cărunte,
Să fie de ceaţa ieşită din brazi.

Să fie de zi şi să fie de noapte,
Să fie de clipa când vrei să şi mori,
Să fie de gustul cireşelor coapte,
Să fie de drumul spre Malu cu flori.

Să fie de calul ce mânzu-şi învaţă,
Să pască în voie, s-alerge constrâns,
Să fie de ziua schimbării la faţă,
Să fie de purificare prin plâns.

Să fie de pas şi să fie de pernă,
Să fie de toată intrarea-n destin,
Să fie de ţara asta eternă,
Pe când o femeie îţi iese cu plin.

Să fie de-a-nvinge, să fie de-a pierde,
Să fie de brazdă, să fie de spic,
Să fie de treflă, să fie de verde,
Să fie de mare, să fie de mic.

Să fie de viaţă, să fie de moarte,
Să fie de gustul de măr pădureţ,
Fecioara muşcându-l cu buzele sparte,
Să fie de sângele ei fără preţ.

Să fie de salcia plânsului veşnic,
Când teatrele lacrimi confiscă din ochi,
Să fie de ornic, să fie de sfeşnic,

Să fie de drag, spre a fi de deochi.

Să fie de toate în devălmăşie,
Plătind consecvent cel din urmă pariu,
Să fie, să fie, dar cine să fie?
O ştiţi fiecare. Eu asta n-o ştiu.

O iubesc pe Alba-ca-Zapada

Mi se-nlăcrimează rece spada
Când ajung în faţa ei şi-o vad,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Şi albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune şi cuvinte
Cum ar fi ca frigul e frumos,
Dar îmbrăţişarea mea fierbinte
Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră,
Ca să fie, nu o vom avea.
Fulgera o lacrimă albastră
Şi mă tem că se topeşte ea.

Îmi păstrez în drob de gheaţă spadă
Nici n-aştept să se mai facă zi,
Şi pornesc spre Albă-ca-Zăpada
S-o ating, dar fără-a o topi.

Şi mi-e frig, dar mult mai drag îmi este
Şi îngheţ păzind-o vinovat,
Şi mă tem că va fugi-n poveste
Şi-o să moară la vreun dezgheţat.

Turture înmiresmat mi-e spada,
Să despice-n jurul ei femei,
o iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Şi-am să mor în basm de dragul ei.

Ce frumoasă eşti

Ce frumoasă eşti în prag de iarnă,
Ninge disperat asupra ta,
Cerul peste tine se răstoarnă,
Ţurţurii în plete vor suna.

Hai să fim doi oameni de zăpadă
Ridicaţi de braţe de copii,
Care-n frig şi ger mai ştiu să creadă
Că se pot iubi, se pot iubi.

Ce frumoasă eşti în prag de vară,
Când miroşi a mere ce se coc,
Cerul în fiinţa ta coboară
Trupul meu din trupul tău ia foc.

Focurile noastre se cunună,
Focurile noastre se-nţeleg,
Suntem baza lumii împreună
Suntem vara focului întreg.

Ce frumoasă eşti în prag de toamnă,
Ca o zi egală între nopţi,
Când iubirea noastră te condamnă
Să ai soarta strugurilor copţi.

Să înveţi, iubito, să te bucuri
Că ţi-am dat din jertfă un destin,
Şi că via asurzând de struguri,
Va trăi definitiv în vin.

Ce frumoasă eşti în primăvară,
Cea mai minunată-ntre femei,
Iezii pasc năframa ta uşoară,
Tu, cu muguri, bluza ţi-o închei.

Sigilat de taine nepătrunse
Cerul bate drumul tău îngust,
Trupul tău de muguri şi de frunze
De la cine să învăţ să-l gust?

Şir de cocori

Ca o injecţie intravenoasă
acest şir de cocori
de care ţipă
mugurii,
bălţile,
mâinile noastre întinse.

Ca o injecţie intravenoasă
într-un organism slăbit,
ca o injecţie intravenoasă
de care se rup
mugurii,
bălţile,

mâinile noastre întinse.

Şi sângeră florile,
şi sângeră sălciile,
şi vinele noastre se-nvineţesc.

Dreptul la întrebare

Din toate drepturile lumii
Pe unul singur nu-l cedez,
E strategia mea intimă
Şi este singurul meu crez.

Nu-l dau chiar dacă vin la mine
Toate statuile călări,
E dreptul meu la îndoială
Şi de a pune întrebări.

Nu l-a epuizat nici Hamlet,
Deşi l-a folosit de-ajuns,
Cred în puterea întrebării
Chiar dacă nu-i găsesc răspuns.

Ea mi-e religie în viaţă,
Cu ea termin, cu ea încep,
Eu , simplu cetăţean al lumii,
Măcar atât mai am: întreb.

Cu pumnii strânşi în faţa morţii
La fel copiii mi-i cultiv,
Ca neamul omenesc de-a pururi
Să fie interogativ.

Hipnoză de toamnă

E-o linişte plătită-atât de scump
Şi e o pace de sorginte sfântă
De se aude tăinuit cum cântă
Mătasea în ştiuleţii de porumb.

Colinele se-ntunecă de cai,
Amărăciunea toamnei reînvie
Şi cade sufletul din ciocârlie
Pecetluind ţâţânile din rai.

Dinspre poteci de purpură subţire
Se cântă imnul nunţilor de cerbi,
Cerboaice senzuale fată-n ierbi
Şi reîncep legende să respire.

Orfeu, curând, va fi răpit de sterpi
Şi-nchis într-un azil de patru lire.

Intraductibil

Ştiu multe, mai multe decît agenţiile de specialitate,
Ştiu adevăruri mortale,
Ştiu fapte compromiţătoare,
Dar ştiu intraductibil.

Ştiu intraductibil în toate direcţiile,
Nu mai pot nici s-acuz, nici să apar,
Atîta mi se mai întîmplă să pot:
Ştiu.
Ştiu multe, ştiu aproape totul,
Dar ştiu intraductibil.

Mi-e imposibil să spun ce ştiu;
Ce bine era
Cînd spuneam multe, aproape totul.
Dar nu ştiam nimic
Şi eram un palavragiu poliglot.

Nobilul viciu

Cetatea peste mine se răstoarnă,
În carnea mea îi simt într-una biciul,
De este vară sau de este iarnă,
Femeia este singurul meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă
De tot ce împotrivă mi se-ntâmplă,
Orgolioasă, dreaptă sau umilă
Femeia-mi şade veşnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră,
Dar cel mai drag îmi e acest exemplu,
Iubirea pentru-o tristă capră neagră
Din care am facut răsfăţ şi templu.

Ştiu că mi-e viaţa scurtă, ştiu că moartea
În fiece femeie stă la pândă,
Dar fie de femei umplută cartea
De care viaţa lumii e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune
Şi n-am avut în rest nici un capriciu
Deşertăciune din deşertăciune
Femeia este singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie,
N-am vrut să fiu împerator sub stele,
Femeia care nu se încovoaie,
Am înjugat-o nebuniei mele.

Şi am arat cu ea mereu pământul,
Şi-am semănat ogoare numeroase,
Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul
Ca pe-un metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una,
E-adevărat tot ceea ce se zice,
Am căutat-o prin neant cu luna
E-adevărat c-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu caisii
N-aveau puterea nici un an să steie
Ca într-un joc de-absurde artificii
Şi creanga lor îmi mirosea femeie.

Motorul meu şi-al lumii de aceea,
Motorul meu cuminecat cu biciul,
A fost femeia şi-a rămas femeia,
Puterea mea şi singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume,
Am fost mereu un cuplu în derivă,
Şi chiar de nu i-am dat nimic din nume
Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mişcat nici aştri
Şi nici pământul sub o-mbrăţişare,
Dar lance cand a fost, cu ochi albaştri,
Simţeam că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană,
Să-i pot iubi supremul sacrificiu,
În faţa ta, condiţie umană,
Femeia este singurul meu viciu.

1984

Pluton

Aştept primăvara:
vreau să fiu dus de un pluton suav
la primul zid şi împuşcat cu muguri
şi când voi muri să-mi înflorească toate rănile,
să vină toate albinele la rănile mele
şi să mă transporte pe aripi
către tărâmul de polen unde merită să ajung
cu flori cu tot, cu tristeţe cu tot,
cu primăvară cu tot,
acum şi-n veacul vecilor

A mea

Cum treci acum şi apa e-n ruine,
şi-ţi este bine şi îmi este bine,
aş vrea să-ţi spun, iubito, că în tine
e vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă şi mirare
cu întrebare şi cu disperare,
cu gelozie şi cu larmă mare,
c-un fel de fărdelege care doare.

Şi jur pe tine şi pe apa toată
care ne ţine barca înclinată
că vei ramane - dincolo de număr
şi dincolo de forme, măşti şi vorbe -
a mea, de-a pururi, ca un braţ în umăr.

Cântec femeiesc

Aşa e mama şi a fost bunica
Aşa suntem femei lângă femei
Părem nimic şi nu-nsemnăm nimica
Doar nişte "ele" ce slujesc pe "ei".

Ei neglijenţi, iar ele foarte calme
Ei încurcând ce ele limpezesc
Ei numai tălpi şi ele numai palme
Acesta e destinul femeiesc.

Şi-n fond, ce fac femeile pe lume?
Nimic măreţ, nimic impunător.

Schimbându-şi după ei şi drum şi nume
Pun lucrurile iar la locul lor.

Cu-atâţia paşi ce au făcut prin casă
Şi pentru care plată nici nu cer
De-ar fi pornit pe-o cale glorioasă
Ar fi ajuns şi dincolo de cer.

Ei fac ce fac şi tot ce fac se vede
Ba strică mult şi ele-ndreaptă tot
Şi de aceea nimeni nu le crede
Când cad, îmbătrânesc şi nu mai pot.

Aşa e mama şi a fost bunica
Şi ca ele mâine eu voi fi.
Ce facem noi, femeile? Nimica,
Decât curat şi uneori copii.

Suntem veriga firului de aţă
În fiecare lanţ făcut din doi
Ce greu cu noi femeile în viaţă
Dar e şi imposibil fără noi...

Spune-mi ceva

Dacă-am să te chem
Dă-mi măcar un semn
Fie şi-un blestem
Din partea ta.
Totuşi nu ştiu cum
Pentru-atâta drum
Ce-a-nceput acum
Spune-mi ceva.

În noaptea despărţirii dintre noi
Copacii cad pe drum din doi în doi,
În ochi mă bate viscolul câinesc
Şi am venit să-ţi spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad
Mă-mpiedic de o lacrimă şi cad
Şi iar adorm şi iar mi-e dat un vis
Că biata cifră doi s-a sinucis.

Şi de atâta viscol vestitor
Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor,
Că tineri am intrat şi cu ce rost
Şi ce bătrâni ieşim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot,
E numai despărţire peste tot
Şi se aude că va fi mai greu
Decât vom fi departe tu şi eu.

Dar nu pentru a-ţi spune că e rău
Am dat cu bulgări mari în geamul tău,
Ci ca să ştii, în viscolul câinesc,
Că plec şi mor şi plâng şi te iubesc.

Şi vreau să-ţi dau cu acte înapoi
Dezastrul împărţirilor la doi,
Ca să-nţelegi şi tu ce-i cuplul frânt
Şi cum e să fii singur pe pământ.

Din nou, Dacii liberi

Noi n-am avut nevoie
Să luam adeverinţe
Că vieţuim acasă,
În patrie la noi,
Am fost şi vom rămâne
De-a pururi dacii liberi
Şi iubitori de pace,
Şi vrednici de război.

La Sarmisegetuza,
La focuri, cu Zamolxe,
Şi stelele din ceruri
Din sânge ni se rup.
Nu ne-au învins romanii
Şi-am râs de toţi barbarii
Strigând la ei cu steagul
Făcut din cap de lup.

Această dăm de ştire,
De sub pământul nostru,
Urmaşilor în care
Reinviem acum.
Femeile iubindu-şi
Să nască dacii liberi
Spre răzbunarea noastră
Pe cel din urmă drum.

Numiţi şi ţara noastră
Cu numele ei dacic
Iubiţi pe nou veniţii
După atâţia ani,
Dar veşnic ţineţi minte
Că peste dacii liberi

Au tot călcat invazii
Şi altfel de romani.

Noi am rămas în glie
Şi devenim pădure,
Şi devenim recolte,
Să vă hrănim pe voi,
Şi temelia ţării
S-o întărim cu oase
Şi iubitori de pace,
Şi vrednici de război.

Cu tot ce năzăreşte
Din firea noastră veche,
Dăm Romelor de ştire,
Prin ierburi murmurind,
Că numai oboseală
Ne-a aşezat sub scoarţă,
Dar dacă e nevoie
Ne vom scula oricând.

Iertările
tu să mă ierţi de tot ce mi se-ntâmplă
că ochii mei sunt când senini când verzi
că port ninsori sau port noroi pe tâmplă
ai să mă ierţi altfel ai să mă pierzi

văd lumea prin lunete măritoare
şi vad grădini cu arme mari de foc
sub mâna mea deja planeta moare
şi în urechi am continentul rock

ai să ma ierţi că sunt labilitate
că trec peste extreme fulgerând
ai să mă ierţi preablânda mea de toate
eu sunt nemuritorul tău de rând

ai să ma ierţi că nu pot fără tine
şi dacă n-ai să poţi şi n-ai să poţi
mie pierzându-te-mi va fi mai bine
eu tristul cel mai liber dintre toţi

şi cum se-ntâmplă moartea să le spele
pe toate-nobilându-le fictiv
ai să te-apleci deasupra morţii mele
şi tot ai să mă ierţi definitiv

ai să mă ierţi în fiecare noapte
şi-am să te mint în fiecare zi

şi cât putea-va sufletul să rabde
cu cât îţi voi greşi te voi iubi

Repetabila povară

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând
Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminţi,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinţi.

Ce părinţi? Nişte oameni ce nu mai au loc
De atâţia copii şi de-atât nenoroc
Nişte cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinţii aceştia ce oftează mereu.

Ce părinţi? Nişte oameni, acolo şi ei,
Care ştiu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu contează deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus, şi ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca şi când aş urla,
Eu îi ştiu şi îi simt, pătimind undeva.
Ne-amintim, şi de ei, după lungi săptămâni
Fii bătrâni ce suntem, cu părinţii bătrâni
Dacă lemne şi-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit trişti în casele lor...
Între ei şi copii e-o prăsilă de câini,
Şi e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând,
Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând.
Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinţi, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns.
Mai avem noi părinţi? Mai au dânşii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,

Umiliţi de nevoi şi cu capul plecat,
Într-un biet orăşel, într-o zare de sat,
Mai aşteaptă şi-acum, semne de la strămoşi
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoşi,
Şi ca nişte stafii, ies arare la porţi
Despre noi povestind, ca de moşii lor morţi.

Cine are părinţi, încă nu e pierdut,
Cine are părinţi are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde-avem şi noi însine ai noştri copii.
Enervanţi pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,
Şi în genere sunt şi niţel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac paşii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui şi explici,
Cocoşaţi, cocârjaţi, într-un ritm infernal,
Te întreabă de ştii pe vre-un şef de spital.
Nu-i aşa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povară îi simţi şi ei ştiu că-i aşa
Şi se uită la tine ca şi când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conştiinţă povara acestui apus
Şi pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împutina cei ce n-au şi ne cer.
Iar când vom începe şi noi a simţi
Că povară suntem, pentru-ai noştri copii,
Şi abia într-un trist şi departe târziu,
Când vom şti disperaţi veşti, ce azi nu se ştiu,
Vom pricepe de ce fiii uită curând,
Şi nu văd nici un ochi de pe lume plângând,
Şi de ce încă nu e potop pe cuprins,
Deşi plouă mereu, deşi pururi a nins,
Deşi lumea în care părinţi am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

Sara pe deal
Iese amurg dintr-o bătaie de clopot
caii culeg iarba din ultimul tropot,
păsări adorm dacă amurgul le-atinge,
sus la izvor, sus la obirsie, ninge.

Case cuprind sufletul zilnicei frângeri,
oamenii sunt umbre tăcute de îngeri,
nimeni aici legea cerească n-o calcă,
sufletu-n plop, trupul se-apleacă în salcă.

S-a auzit de peste uliţi o veste,
un nou născut viu într-o iesle mai este,
lemne de foc, oarbe caruţe mai cară,
ultim sărut, ca o pecete de ceară.

Misticul sat luneca în rugăciune,
nimeni nimic, înspre pământ nu mai spune,
toate se-ntorc ireductibil spre ceruri,
florile ţin sipete de adevăruri.

Iarăşi amurg, dangatul parcă revarsă,
cucii dispar lângă clopotniţa arsă,
cade-n fântâni ziua să urce iar, mâine,
în amintiri satul miroase a pâine.

În cimitir, oile nu mai pasc iarbă,
mieii o pasc, pofta din ei este oarbă,
nevinovaţi, anii se-ncarcă de vină
cum ne-ating, fiinţele cum le declină.

Sara pe deal seamănă cel mai ades cu
sara pe deal cum o scria Eminescu
sara pe deal e şi-aici cum şi-ntr-însul,
sara pe deal, fetişizându-ne plânsul.

Sara pe deal, parte din noaptea eternă,
sara pe deal, capul se-apleacă pe pernă,
sara pe deal, totul deodata învie,
sara pe deal, muzică din poezie.

Caii în apus pasc magnetismul chindiei,
omului bun, casa puternică fie-i,
noi între noi să mai gustăm cât se poate
sara pe deal, cea mai de preţ dintre toate.

Şi să privim cerul cu tragice stele,
care mai ia forma poruncilor grele,
oamenii trec, nici nu vom şti unde pleacă,
iar după ei se mai aude o toacă.

Urmele lor sunt sau copiii sau munca,
într-un temei lasă întreaga porunca,
sara pe deal nu e decât un amestic
de fabulos, de nebunesc şi domestic.

Ziua s-a stins, zeamă de zarzară crudă,
ţipă guzgani, cine-are timp să-i audă,
carii bătrâni de-o veşnicie lucrează,
printre copii zgomotul lor isca groază.

Dacă întinzi mâna cu-o mică lumină
ai să şi simţi vrejuri crescând în grădină,
nişte pândari, haulituri îşi aruncă,
fetele mari grup se întorc de la luncă.

Poartă în sâni dorul de-o mână bărbată,
cei cautaţi mult mai târziu se arată,

podul pe râu scârţâie şi se îndoaie,
muştele bat, semn de-nnorare şi ploaie.

Lâna-n fuior în turbioane se leagă,
creşte-n dovleci dor de sămânţa întreagă,
parcă de ieri luna răsare-nspre mâine,
plânge-un copil, sau parcă latră un câine.

Plaurii morţi, cresc dintr-o apă uitată,
sfinţi înţelepţi celor cuminţi li se-arată,
sara pe deal, uite un mânz care moare,
suflet din el, ca şi o seară apare.

Dulce-albăstrui caută suflet de iapă,
ea nu mai e, alta va şti să-l înceapă,
ultimi copii strigă pe uliţa noastră,
blânde bunici îi însoţesc din fereastră.

Sara pe deal, cumpănă sinea nu-şi strică,
sara pe deal e ca un duh de bunică,
fruct zemuit împrăştiat pe tot locul,
coacem porumb, unde ai noştri fac focul.

Sara pe deal, dulce vânare de vară,
azi nici un om nu are dreptul să moară,
sara pe deal, fum doborât dintr-un sfeşnic,
cade pe om, parcă-ntrupându-şi-l veşnic.

Sara pe deal, cânepa fumegă bice,
cei pedepsiţi, nu au curajul s-o strice,
toate rămân, precum au fost în natură,
starea de om trece spre starea cea pură.

Sara pe deal, spune că asta ni-i rostul,
să o numim suflet din sufletul nostru,
sara pe deal, sufletul mare al lumii,
sara pe deal, ochii în lacrimi ai mumii.

Iar când noi toţi vom murmura ce ne doare,
tu să ne dai o creştinească iertare,
sara pe deal, nu a murit idealul,
suntem aici: Oamenii..Sara..Şi Dealul.

Oraţie de nuntă

Astfel după tine se încheie toate.
Trag oblonul negru la fereastra mea.
Nu mai vreau decepţii, vreau singurătate,
Nu mai vreau iubire, voi abandona.

Avusesem dreptul şi eu, ca oricare,
La o nebunie, la un ultim glonţ
Ultima speranţă, ultima-ncercare
Dar în magazie era doar găblonz.

Nu-i nici o problemă, toate-s foarte bune.
Te-am iubit desigur, cum mi-ar sta să neg...
Şi cu pasiune, şi cu voluptate
Şi credeam în tine, vrednic şi întreg.

Hai, întinde mâna pentru despărţire
Schimbă-ţi telefonul, că şi eu mi-l schimb
Salutări miresei, salutări la mire,
Poate se rezolvă toate între timp.

Întră în mulţime, nimeni n-o să ştie
Două, trei persone care ne-au ascuns,
Eu voi ţine minte scurta nebunie
Şi-ntrebarea noastră fără de răspuns.

Firea ta ciudată n-o voi regăsi-o
Nici n-ar fi nevoie, tu rămâi un mit.
Nuntă fericită, te-am iubit, adio,
Nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit!

Vezi că se confirmă bârfa despre mine:
Te-am lasat deodată crud şi nefiresc
Totuşi ţine minte, ţine bine minte
Te salvez de mine fiindcă te iubesc.

Îmi pasă

Mi-e dor de tine
Şi nu-mi ajung celelalte
Uite ca un surogat
Pentru puritate
Nu s-a găsit.

Mi-e dor de tine
Mi-e tine de tine
Mi-e înlăuntrul meu de tine
Mi-e nu ştiu cum,
Mi-e nu ştiu ce,
Mi-e dor de tine ca de acasă.

Îmi pasă!

Detalii

Ştiu unde
Nu ştiu de unde,
Nu ştiu de ce
Şi nu ştiu
Pentru ce merit
Dumnezeu te-a trimis
Pe buzele mele.

Poezii cenzurate - Sunt radical (1979-1989)

Îndrăgostit de Bucureşti

Nu ştiu de ce, pe cât m-afund în viaţă
mă simt atras de fleacuri omeneşti,
şi-mi place-n anotimpul de vacanşă
să-ntârzii, să rămân în Bucureşti.

De el ne-am săturat, dar el ne place,
el e un prag lovit să vezi alt prag,
şi-acum, când sunt sătul de locul zilnic
mă simt golit şi-mi e deodata drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadenţa
şi-am s-o mai bat atât cât voi trăi,
spre un Olimp ascuns pe orice stradă
în cautarea marii poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii
şi au trecut aiurea anii mei
aici copiii mi-au venit la viaţă
şi am născut şi-am îngropat idei.

La Bucureşti, copilăria toată,
visam s-ajung să pot şi eu vedea
celebrii câini ce au covrigi în coadă
şi să-ntâlnesc şi eu pe mama mea.

Eu vara aş iubi-o pe orbeşte,
dar simt că toamna-i anotimpul meu,
când frunze şi lumini pe bulevarde
mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere
şi oamenii romanţe triste vor,
şi-n curţi se face vin din must de struguri
şi toţi bucureştenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut
şi să-l găsesc întodeauna treaz,
nu este el cel mai frumos din lume,
dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în ţară
şi să ciştig aripi dumnezeieşti,
să pot gusta melancolia toamnei
în fiecare colţ de Bucureşti.

3 august 1989

Şoferul şi nevastă-sa

Ne urcasem cu toţii în autobuz
Care nu era confortabil, dar era independent,
N-avea fiecare locul său,
Dar ne gândeam că o să aibă,
Era primăvară,
Venea vara,
Se dezgheţau drumurile,
Puteai să mergi cu gulerul cămăşii descheiat,
Se dezgheţau drumurile,

Noi cântam cântece de-ale noastre, vechi,
Pe care nu le mai cântasem de multă vreme
Şi unii din cauza vitezei,
Care-i îmbăta,
Alţii cu o tandră ironie,
Am început să zicem, să cântăm
Că autobuzul nostru
E cel care dezgheaţă
Drumul pe care mergem.

Pe direcţia aceea spre munte,
Spre marele munte,
Nu mai mersese niciodată un autobuz,
Numai turişti particulari,
Numai nebuni ocazionali.

Aşa că nu ne interesa destinaţia,
Ne ajungea bucuria
Că mergem cu toţii spre marele munte.
Şoferul era tânăr,
Conducea pentru prima oară
Un asemenea autobuz.
Fusese ajutor de şofer,
Lucrase mult şi cinstit,
După cum mergea, după cum frâna,
Era fără îndoială cel mai bun şofer
Dintre toţi şoferii noştri,
Ăsta conduce exceptional, strigăm noi,
Ăsta-i omul care ne trebuie
Şi el dădea din mână cu modestie
Rugându-ne să nu-l mai lăudăm,

Cal încurcăm la condus.
În fond e autobuzul dvs.,
Eu sunt al dvs.,
M-aţi ales să conduc autobuzul,
Asta-i treaba mea.

Noi am aplaudat, chiar şi aceasta lepădare, a lui,
De laudele noastre.

Şi autobuzul mergea mai departe
Şi-n diverse localităţi, în care ne opream,
Mulţi urcau
Şi nimeni nu mai voia să coboare.
Era un autobuz unic
Nu mai exista aşa ceva în imprejurimi.
Rămăseseră-n urmă troleibuzele agăţate
De reţeaua electrică
Şi lipsite de orice independenţă,

Tramvaiele înghesuite între sine
Şi aceeaşi reţea.

Autobuzul nostru se încărcase înspăimântător,
Fiecare urca în autobuz cu ce avea mai bun,
Şoferul conducea exceptional,
Nimeni nu conduce mai bine ca el,
Strigam noi
Şi el dădea moale din mână,
Şi noi strigam iarăşi,
Lasă frate, lasa modestia la o parte,
Da-o dracului de modestie
Noi, care n-am avut niciodată posibilitatea
Unui asemenea drum,
Ştim valoarea lui adevărată,
Eşti al nostru,
Eşti dintre ai noştri,
Rămâi între noi,
Bravo,
Ura,

Şi el nu mai putea să ne oprească,
Trebuia să fie atent la drum,
Iar noi eram prea mulţi
Şi începusem să-l încomodăm,
Stăteam claie peste grămadă în autobuz,
Dar uneori îi blocam o mână sau un picior,
Până când câţiva meseriaşi
L-au rugat să oprească pentru câteva minute
Ca să-i faca o cuşca de protecţie,
Să nu-l mai încomodăm la condus,

Dar să-şi ia şi nevasta lângă el,
Au zis alţii,
Că drumul e lung şi se plictiseşte omul.
Şi uite-l acum în cuşca lui de protecţie,
În cabina lui blindată!

Ce hotărât conduce,
A dat drumul şi la muzică,
Se aude în toată maşina o muzică eroica,
Pe care o întrerupem noi din când în când
Cu cântece despre el şi de drumul nostru,
Şi hai, mă, să fim atenţi şi cu nevastă-sa,
Ca şi el e om.

În autribuz vara e cald
Iarna e frig,
Drumul continua,
Am început să obosim,

Nene şoferule, opreşte,
Să ne odihnim şi noi.
Să te odihneşti şi dumneata,
Că n-o fi foc,
Dar el nu mai aude,
El conduce,
Şi-ntr-adevăr, conduce exceptional,
E cel mai bun, strigam toţi,
Dar ne e foame,
Pentru că n-am mai oprit demult,
Şi-avem nevoie şi noi
De pâine, de apă, de un răgaz,
Probabil c-am început să-l şi enervăm
Cu mofturile noastre
Setea, foamea, somnul,
Geamurile autobuzului nu mai există demult,
Pe ele au sărit cei ce n-au mai putut suporta,
Uşile au ruginit şi nu se mai deschid,
Şi şoferul conduce autobuzul
Din ce în ce mai nervos,
A început să facă şi accidente,
Stau şi el şi nevastă-sa cu mâinile pe volan,
Marile piscuri îi cheamă,
Mai e puţin combustibil,
Am intrat pe un fel de linie ferată,
Vecină cu drumul,
După ce ni s-au spart cauciucurile
Şi după ce şoferul a dărâmat
Cu lovituri de autobuz
Case şi biserici,
Sate şi oraşe,
Începem să coborâm,
Şi bineînţeles că viteza creşte,
Aşa e la orice coborâre,
Viteza creşte,
Nu mai e nimeni în autobuz,
Unii au murit,
Alţii au fugit,
Alii ne-am uscat de foame şi de sete,
Alţii am îngheţat de frig,
Muntele e tot mai departe,
Dar autobuzul coboară
Halucinând pe linia moartă
De cale ferată,
Şi numai ei doi,
Şoferul şi nevastă-sa,
În cabina blindată,
Se uită doar înainte,
Nu mai ştiu pe cine conduc şi unde se duc,
Şi de ce tac toţi pasagerii

Şi de ce se merge cu viteza prăbuşirii,
Când excursia începuse atât de frumos
Către marele munte.

12/13 iulie 1987

Cineva mă ascultă

În veac cu putere ocultă
din zid cineva mă ascultă.
cu cât mă coboară pe mine.
cu-atât el mai mare devine.

Iubirea mi-o suge prin tuburi.
mă simt răstignit pe şuruburi,
ce face cu mine nu-i veghea,
el trage din zid cu urechea.

Ai zice că apără, poate,
poporul de rău şi păcate,
de cei ce ţin arme în liră
de cei care mint şi conspiră.

Dar nu el ascultă orbeşte,
pe om când acasă trăieste,
ne întră-n cearceaf şi sub piele,
în creier de gânduri săi-l spele.

Prin mări, electronice unde
în ochi şi în tălpi ne pătrunde,
putere zeiască şi oarbă
el scris e şi-n firul de iarbă.

Ascultă fereastra deschisă
şi viermii urcând în caisă,
cum gâfâie-n dragoste mirii,
concertul mărunt al pieirii.

În veac cu poliţie multă,
din zid, cineva mă ascultă.

1981

Călugăr

Doamne, fă-mă călugăr
Şi cheamă-mă până la tine
Să-ţi spun adevarul
Despre marele dezastru pământesc.
Doamne, fă-mă călugăr.

Au fost haituiţi,
Au fost ofensaţi,
Dar călugării au totuşi
O oarecare liberă trecere
La vamile cerului.

Undeva, la Cheia,
Am auzit eu că există
O scară de răşină de brad
Care ajunge până la tine, Doamne,
Lasă-mă să urc şi să-ţi spun.

Voi gasi-o chiar dacă
Nu e în evidenţa primăriei din Mîneciu
O voi gasi-o după miros,
După mirosul morţilor
După mirosul viilor,
După mirosul de tămâie.

O voi gasi-o şi voi veni
Să-ţi spun ce rău e pe pământ
Să-ţi spun că-n luptele pentru dreptate
Dreptate a ieşit
Atât de zdrobitor victorioasă
Încât a devenit idee,
Nu mai are nici o realitate.

Doamne e nedrept totul,
Copiii nu mai au decât recreaţii şi examene,
Ore de clasă nu mai sunt,
Bătrânii sunt puşi la zid
Sub nişte taloane de pensii
Care sunt trase din tunuri
Ale binevoinţei generale.

În rest muncim până ne cad mâinile din umeri
Şi nu mai ştim pentru cine muncim
Mai ales că ei ne dau să facem
Lucruri pe care tot ei le considera inutile
Şi ne reproşează nouă
Că facem lucruri inutile.

Dar, în fine Doamne, primeşte-mă în audienţă
Pe mine, călugărul cel mai limbut,
Al mânăstirii tale cu 5 continente.
Hai, Doamne, fi bun şi primeşte-mă
Că, alttel, dacă întârzii,
Nu mai am pe unde urca

Vine omenirea flămândă
Să mănânce scara de răşină
Care duce la tine,
Doamne, fă-mă călugăr,
Fă-mă şi ascultă-mă
La ora când mânăstirea ta
Cu 5 continente
Şi cu 4 miliarde de prăpădiţi
Instalează ultimele arme
În clopotniţă!

10 decembrie 1983

Minciunile

Dar, hai, să ne spunem minciuni importante,
Dar, hai, să ne spunem minciuni şi mai mici,
Aşa cum amanţii le mint pe amante
Şi ele îi mint pe pământ pe aici.

Dar, hai, să ne spunem cu patos braşoave,
Dar, hai, să vedem cine minte mai mult,
Ascultă delirul consoanelor grave,
Cum şi eu minciunile tale le-ascult.

E foarte frumoasă, e foarte frumoasă
Minciuna aceasta pe care mi-o spui,
Aşa că, te rog, şi pe mine mă lasă
Să palavrăgesc doar ce nu-i, doar ce nu-i.

Concurs de minciuni la echipe şi solo
Şi ies campioni mincinoşii cei mari,
Dar, dragă Păcală, tu ce faci acolo?
În campionate de ce nu apari?

Se minte cum nu s-a minţit niciodată,
E multă minciună la noi pe pământ,
Sunt false recursuri şi nu-i judecată,
Balanţa cea veche-a dreptăţii s-a frânt.

Dar, hai, să minţim fără nici o ruşine,
Dar, hai, să minţim în direct şi-n răspăr,

Că poate prin rău vom ajunge la bine,
Minciuna supremă va fi adevăr.

1984

Analfabeților

V-am spus că sunt un om periculos
Şi nu mi-aţi luat avertismentu-n seamă.
V-am spus s-aveţi pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare şi de teamă.

V-am spus că fac teribil de urât
De sunt călcat puţin pe libertate.
V-am spus ca sunt oşteanul credincios
Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpăraţi şi voi,
Cenzori capricioşi ai vremii mele,
C-o să vă coste scump măruntul moft,
De a ne face nouă zile grele.

V-am spus să puneţi mâna să munciţi.
Să nu mai tot pândiţi zeloşi din umbră,
V-am spus că n-o să placa nimănui
Pornirea voastră, tulbure şi sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat
Şi că situaţia e mai complexă,
Nu-i intelectualul - servitor.
Cultura nu-i ceva ca o anexă.

Şi lumea nu se poate cuceri
Umflând la cifre şi mimind tumulturi
Cu aroganţi şi trindavi doctoranzi,
Cu papagali care ţin loc de vulturi.

V-am spus şi am puterea să mai spun
Ca nu încape muntele în seră
Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad
Şi de la căprioară la panteră.

V-am spus să nu-l fetişizaţi pe Marx,
Să nu-i păstraţi în spirt învaţătura
Şi voi într-una fără să-l ciţiti
Îl pomeniţi până vă doare gura.

V-am spus că bătălia pentru om
Nu iartă astăzi nici o dezertare
Şi voi v-aţi decorat voi între voi

Când lupta este în desfăşurare.

V-am spus că muzica nu-i un microb
Care ameninţă civilizaţii
E-a omului pentru a fi mai bun,
V-am spus: ceva care să-i placa daţi-i.

V-am spus, concetăţeni analfabeţi,
Şi luaţi aminte şi să ţineţi minte.
Dar nu ştiam ca v-aţi născut şi surzi
Şi scoateţi arma când vedeţi cuvinte.
1979

Probă olimpică
Mintea mea obosită
nu e mai proastă
decât mintea voastră odihnită,
hai să gândim împreună,
hai gândiţi şi voi,
încordaţi-vă minţile odihnite
şi produceţi gânduri.

Ce cânt acele broboane de sudoare
de pe frunţile voastre?
Străduiţi-vă,
concentraţi-vă,
gândiţi-vă,
aveţi minţile odihnite,
dormiţi de 2.000.000 de ani,
aţi avut scutire,
aţi avut permisie,
aţi avut concediu mental,
ce dracu!

Vă depăşeşte în viteză broasca ţestoasă,
melcul, de-a cărui trecere
vă ţiuie urechile,
e un melc mort,
ariciul v-apare ca un ideal imposibil,
vă mişcaţi ca prin corpuri solide,
ca prin undelemn îngheţat
ca prin ochi de sticlă,
ce dracu!

Gândiţi,
nu mai amânaţi aceasta,
gândiţi, ar fi trist pentru voi
şi vaţi fi pus mintea la uscat
pe gardurile în care închideţi,
cu depline sentimente

de posesiune şi protecţie,
mintea mea obosită.
10 noiembrie 1983

Regresăm
Nu-i nimic, e-n regulă,
mai aşteptăm două sute de ani,
ce-o să fie, un biet accident istoric,
o socoteală matematică greşită,
suntem în Estul Europei, nu uitaţi.
Ruşii, da, Maghiarii, da,
Polonezii, da, Bulgarii, da,
noi, nu, noi nu, noi nu progresăm,
că se interpretează,
când nu voiau vecinii,
noi nu puteam, n-aveam voie,
când vor vecinii,
nu vrem noi, n-avem nevoie,
asta e, aşa suntem noi, ai dracului,
daţi în Paşte, asta e, daţi în Paşte,
nu-i nimic, e-n regulă,
mai vedem noi, mai vedem,
aveţi răbdare, nu bateţi din picioare,
nu vă pripiţi
noi regresăm cu plăcere,
noi regresăm cu talent,
noi nu ne luăm după nimeni
decât când regresează.
Două sute de ani! Atât!
Aveţi răbdare, nu chemaţi salvarea,
nu exageraţi, nu cricniţi,
regresaţi cu noi!
Înapoi, marş!
8 aprilie 1988

Motorul greşit

Şi dacă după cum s-a auzit
şi dacă după cum un simţ o spune
întregul drum e o deşărtăciune
şi chiar motorul e croit greşit!

Maşina e din ce în ce mai grea,
o-mpingem năzuind la zile bune
şi aşteptăm s-apară o minune
să ne putem urca şi noi în ea.

Tu nu auzi constructor de motoare,
că ţi l-am da pe-acesta înapoi?
E un motor prea leneş, prea greoi

nu poartă, ci-i purtat de fiecare.

Şi zi de zi motorul nostru moare
şi-n loc să meargă el, l-împingem noi.

1983

Condamnaţi

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
eu vad pierind, cu ochii, ce-am iubit,
mi-ar fi prea mult şi-o gaură de şarpe
să merg în ea, tăcut şi umilit.

Ce să mai cânt. când au venit piraţii
şi apele din mătci ni le-au furat,
o lacrimă fiinţei mele daţi-i
şi-o s-auziţi de omul scufundat.

M-aş îneca, m-aş stinge şi m-aş duce,
să mă zdrobească ritmuri pe-o şosea,
nici nu mai am nevoie de o cruce,
mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele tristre,
prăpădul întinzându-se îl văd
şi nu mai e nimic să mai reziste
acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aş avea puterea diavolească
să înţeleg că totul a căzut,
dar vin heralzii cinici să-mi izbească
scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolosc de frică,
probabil mă consideră ciumat,
eu însumi scriu acum la lampa mică
să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire?
N-au gizii mei un minim interes
poveşti cu dulci iluzii să-mi înşire
din starea condamnatului să ies.

Se pregăteşte marele exemplu!
Acela, zic Casandrele, sunt eu!
Ca un berbec am să mă duc în templu.
Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
eu, cântăreţul soarelui din nord,
de-aicea, dintr-o gaură de şarpe,
rostesc un acatist şi-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gide!
Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi?
Îmi vine şi a plânge şi a râde
că nu există cale înapoi.

Voi nu vedeţi ea nu mai aveţi ţară
şi ca străini vi-s pruncii, cobitori,
învaţă ei ceva pe dinafară,
dar n-au părinti, ei au meditatori.

Voi nu simtiţi că nu mai aveţi ape?
V-au luat piraţii tot pe vasul lor
şi iată, din aproape în aproape,
noi suntem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicolă şi tandră
involuntar un cântec fără rang
te cheamă lângă mine, hai Casandra,
sărută-mi gâtul gata pentru streang.

1981-1983

Sunt radical

Sunt radical
mai precis
sunt pentru păstrarea
unui just raport
între minciună şi adevăr,
între eroi şi eroi,
între plus şi minus,
sunt radical,
mai precis,
mi-e silă de demagogia socialistă
mai tare decât de
demagogia burgheză
pentru că o simt
apăsându-mă cu mult mai de aproape.

Sunt radical,
cred că nu e bună legea
care te condamnă mai grav
dacă ucizi un urs
decât dacă ucizi un om,

ba mai mult,
te condamnă mai grav
dacă vorbeşti,
dacă ai opinii,
decât dacă ucizi.

Sunt radical
adica îmi închipui
că dacă ecuaţia
"poporul ne-a ales,
vorbim în numele poporului,
guvernăm în numele poporului,
construim socialismul
cu oamenii şi pentru oameni,"
este adevărată,
nu e corect
să-i distrugi omului
casa, oraşul sau satul,
fără să-l întrebi pe om;
zece elevi au declarat la şcoală,
când i-a întrebat dirigintele
ce fapte bune au săvârşit,

în ziua aceea,
ca au ajutat o bătrâna
să treaca strada
dar de ce asa de multi,
s-a mirat dirigintele
pentru ca bătrâna
nu voia să treaca strada
au raspuns ei.

Cam asta ar fi situaţia
sunt radical
şi o privesc în fata,
dacă bătrâna nu vrea să treaca strada
e greu să te lauzi
ca eşti cel mai bun dintre oameni
pentru ca o obligi
să traverseze,
şi lucrurile stau chiar asa,
bătrâna nu vrea
să treaca strada.
bătrâna nu se afla pe strada
nici nu exista strada,
şi bătrâna nici nu e bătrâna.
ci o tara emotionata
ca va trebui să traverseze.
Sunt radical,
adica mi-e groaza

de remuscarile
care nu mai pot salva nimic,
mai ales viata
care şi asa se incapaţineaza
de câteva generaţii incoace
să se duca în pastele mă-sii.

Sunt radical,
îmi plac prunele, piersicile,
marele veraţice, libertatea,
femeia, granitele istorice,
şi strugurii tamiiosi.

Sunt radical,
as putea dicta un poem
şi de la un telefon public,
dar tot radical sunt
şi mentionind
ca n-aş putea face aceasta
decât dacă şi cea
careia îi dictez
ar avea telefon.

Sunt radical,
cred ca Maresalul Ion Antonescu,
dacă ar fi rejudecat
de un tribunal impartial,
ar putea fi declarat
fără rezerve,
erou al Romaniei post-mortem
şi martir universal,
măcar după lectura
Pactului Ribbentrop-Molotov.

Sunt radical,
cred în valoarea frunzei de varza
aplicata pe lucrurile dureroase
ale corpului.

Sunt radical,
nu cred să existe
înger mai urât
şi demon mai frumos
decât omul,
si, mai mult decât atât,
nu cred să existe
accident mai rodnic
şi lege mai contrariata
decât omul.

Din mine insumi
şi din ceilalti
extrag radacina patrata
şi observ ca nu e decât apa,
apa în stare de gândire,
apa cu suflet şi cu virtejuri,

apa într-o nevindecabila
formula chimica.

Sunt radical,
când ploua
şi când ninge
ştiu ca e vorba
despre mine,
despre apa care sunt,
despre apa care sunt.

1 august 1988

Preaplinul sufletului (1994-1997)

Prea târziu, la Paris

Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,
n-am avut nici noroc, nici chemări, nici curaj,
unde sunt, mă trezesc doritor să rămân
şi, cu grele picioare, m-ating de pavaj.

Nu-i de mine nimic din infernul modern,
eu în peşteri, acum, aş avea locul meu,
pe o piatră de râu mi-ar fi dor să-mi aştern,
orice drum la Paris mi se pare prea greu.

E trei sferturi sub ierbi generaţia mea,
ce să caut aici, fără nimeni din toţi?
invalizi glorioşi, lângă voi aş cădea,
dar mă cheamă absurd nebunia pe roţi.

Prea târziu am ajuns, prea bătrân, la Paris,
amintirea s-a şters, în memorie-i gol,
era bine să-l gust, cât mi-a fost inetrzis,
de pe oricare loc, azi, abia mă mai scol.

Şi mi-e dor de Brâncuşi, cel mai mult de Brâncuşi,
dacă nu-ntârziam, într-un straniu pariu,
îi umblam la fereşti, îi dormeam pe la uşi,
pentru opera lui, măcar piatră să-i fiu.

Condamnat, pentru veci, să fiu numai român,
noapte bună, oraş al eternei lumini,
prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,
hai acasă, eu plec, n-are rost să rămân,
e prea scump pentru mine să mor în străini.

1995

Lume, lume

De la mine pân' la tine
Numai fluturi şi albine,
De la tine pân' la mine,
Numai rău şi nici un bine.

De la mine pân' la ea,
Numai lanţ şi numai za,
Unde-i ea şi unde-s eu,
Numai piese de muzeu.

De la noi până la lume,
Numai fiare fără nume,
De la lume pân' acasă,
Numai vreme friguroasă.

De la mine pân' la ei,
Numai lupte şi scântei,
Ei acolo, eu aici,
Şi-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine,
Numai guşteri şi ruine,
Din neanţ la dumneavoastră,
Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi,
Numai ei, din doi în doi,
Invers, de la noi la noi,

Numai stare de război.

De la toate pân' la toate,
Numai tu, singurătate,
Numai tu şi eu şi plânsu-mi,
De la eu până la însumi.

7 noiembrie 1997

E prea puţin

De-atâtea zilnice-ncercări mizere,
De-atâta umilinţă şi păcat,
De-atâta moarte câtă ni s-a dat,
E prea puţin o singură-Nviere.

Şi, totuşi, pe pământul îngheţat,
Lumina lunii drepturile-şi cere
Şi-n stupi lucrează vechiul dor de miere
Şi vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere
Şi ca un întuneric luminat,
E lupta-ntre femeie şi bărbat,
Ca la un alt scandal pentru putere.

Şi, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat,
E prea puţin o singură-Nviere.

25 aprilie 1997

Orfani

A fi om e mai greu decât plumbul pe lume,
Noi nici nume n-avem. Dar câţi oameni au nume?

Ne-aţi uitat în cămin şi ni-i greu şi ruşine,
Mai cumplită, oricum, e uitarea de sine.

Suntem răi între noi, tot ce-i rău ne-răieşte,
Cei mai răi sunt acei ce urăsc omeneşte.

Noi - parinţi nu avem, cum destinul ne arată,
Pe pământ, cei mai mulţi n-au nici mamă, nici tată.

Poate că, între noi, peste traiul de câine,
Sunt cei supradotaţi pentru lumea de mâine.

Şi mai mare ca noi e, oricum, altă rană,
Un popor de orfani, într-o lume orfană.

10 aprilie 1997

Târziu

Când v-am rugat să-i ocrotim,
Când v-am rugat a nu-i uita,
N-aţi auzit şi mi-aţi răspuns
Că-i o problemă foarte grea.

Şi-am fost ridicol stăruind
Şi-am încercat să vă mai spun
Şi noi m-aţi învinovăţit
Şi m-aţi considerat nebun.

Şi eu v-am zis că nu e timp,
Că suntem nişte pasageri,
Şi voi aţi construit minciuni,
Mai multe astăzi decât ieri.

Şi-acum de ce vă bucuraţi
De arta celor ce-au murit,
Când voi i-aţi condamnat pe ei
La trai pe muchie de cuţit?

O locuinţă v-am cerut,
S-o dăm artiştilor pribegi,
Şi jaful vostru mi-a răspuns
Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor
Şi v-aţi putea şi voi mândri
Că daţi o casă celor morţi,
Deşi ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns şi ipocrit,
Artiştii au ajuns pământ,
E gata casa vieţii lor,
Dar locatarii nu mai sunt.

20 mai 1994

Căruciorul cu rotile

America nu se dezminte.
Ea, tocmai în aceste zile,
Ne mai trimite-un preşedinte,
În căruciorul cu rotile.

Prin orizonturi numai ţinte,

În voie mişună reptile,
Şi iarăşi e-un fior fierbinte
În graniţele inutile.

Din lacrimile fostei mile,
Mai strigă ruşii: înainte!
De Yalta tragicelor file,
Ne-aducem iarăşi, toţi, aminte.

Şi, sub căruţul cu rotile,
Se scoală morţii din morminte.

20 martie 1997

Bătrânul cerşetor

La colţul străzii e un cerşetor
Cu mâna-ntinsă, către-o altă lume
Decât aceea unde, fără nume,
El ispăşeste râsul tuturor.

Adolescenţii se mai ţin de glume
Şi-i pun în palmă semne de-ale lor,
El e bătrân şi înţelegător,
Cu noi, cu toţii, dar, cu cei mici, anume.

Şi cine observă, înt-o doară,
Ca el e-aici din vremuri de demult,
Imperturbabil, în acest tumult,
El, cerşetorul, a uitat să moară.

Sub zdreanţa lui, minunea se-ntrupează,
În el e Dumnezeu, ce stă de paza.

9 aprilie 1997

Unde să pleci

Află şi-nvaţă
Acest refren:
Până la moarte,
N-ai nici un tren.

Clipă absurdă
Şi, noi, năuci,
Nici nu ştiu unde
Vrei să te duci.

Încă nu-i gata,
În hale reci,
Trenul cu care
Crezi c-ai să pleci.

Deocamdată,
Încă de ieri,
Acarii înşuşi
Se simt şomeri.

Care plecare,
Care pardon,
Care adio,
Care peron?

Ce despărţire,
Când amândoi
Nu ne cunoaştem
Noi între noi?

Nu fi precoce,
Nu insista,
Încă-i abstractă
Iubirea mea,

Cât tu, pe lume
Nici n-ai venit
Şi, într-un pantec,
Suferi cumplit.

Creşte, sub cerul
Astrilor căşti,
Maternitatea
Unde urmează
Să mi te naşti.

28 decembrie 1997

Viaţa, dublu mixt

Trăiesc aici, dar mă simt că sunt departe,
Din ce în ce mai singur şi mai trist,
Nici nu mai ştiu cât pot să rezist,
Închis într-un ziar şi într-o carte.

Mă-ncredinţez iluziei deşarte
Că mă salvează regăsirea-n Christ,
Dar, vai, ajung un fel de dublu-mixt,
Cu viaţă-n minus şi cu plus de moarte.

Şi, totuşi, nu m-a ocolit norocul,
Deşi mi-a fost întotdeauna greu,
Şi-am transformat în foc destinul meu
Ca, azi, cenuşa să rezume focul.

Şi de-aş cădea, aşa cum cere jocul,
Ca să devin o piesă de muzeu,
Eu tot îi mulţumesc lui Dumnezeu
C-a-ntârziat şi-aşa, prea mult, sorocul.

18 iulie 1997

Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aş ubi

Altceva nu-i nimic
Şi mereu mă complic
Şi ce simplu mi-ar fi,
Dacă nu te-aş iubi.

Dacă m-aş lua după pretexte,
dacă-aş trage unde e uşor,
nici nu trebuia s-aud de tine
şi-mi era mai de folos să mor.

M-am băgat de bună voie slugă,
dragostei morale ce ţi-o port,
dar pricep că mi-ar fi fost rentabil
să privesc destinul ca pe-un sport.

Nu-i o simplă încăpăţânare,
pentru un ambiţios pariu,
dar aleg o cale complicată,
tocmai din motivul că sunt viu.

Eu detest relaţia burgheză,
decorată circumstanţial,
mă închin la legile naturii
şi salut iubirea, ca scandal.

Mama ei de viaţă prefacută,
tatăl ei de soartă la mezat,
te iubesc în felul unui trăznet,
te prefer aşa cum s-a-ntâmplat.

Greu îmi e şi greu îţi e şi ţie
cu acest fel de a trăi al meu,
totuşi, vreau să ştii că, din pacate,
dragostea e o dificultate,
fără care-ar fi cu mult mai greu.

31 decembrie 1996 - 1 ianuarie 1997
Bucureşti

Citate

Proverbe

Pe când lumea fierbe, noi mai mari, mai mici
Învăţăm proverbe ce se spun pe-aici,
Vrem o altă limbă, toţi ar învăţa,
Lupul părul schimbă, dar năravul, ba.

Hai la moşu' cu proverbe
Dai un ban, dar ştii că fierbe,
Fierbe-n sus şi fierbe-jos,
Hai la moşu' cu proverbe.

Hai la moşu' cu proverbe
Pentru-n nume şi trei verbe,
Iar proverbul dureros,
Hai la moşu' cu proverbe.

Avem multe treburi, fâţuim oglinzi,
Fugi după doi iepuri, niciunul nu prinzi
Vocea ni-i peltică, deci vorbim mai rar,
Buturuga mică pleacă de sub car.

Doamne, ce osândă dinspre glasul tău,
Ca pisica blândă zgâriază rău,
Marea mea mândrie în aceasta stă,
Ce nu-ţi place ţie altuia nu-i fă.

Înţelesul scapă, treaba e mai grea,
Altuia-i sapi groapa, tu ajungi în ea,
Îmi vei duce dorul, frate grădinar,
Dar să laşi ulciorul la apă mai rar.

Dor de Eminescu

Intr-o lume relativa,
Ce-a facut si-a desfacut,
Eminescu-i remuscarea
Dorului de absolut.

Daca unu si cu unu

Nu mai vor sa faca doi
Eminescu este chipul
Infinitului din noi.

Eminescuuuuuuuuuuuu...

Fara el oricare lucru
Si-ar urma cararea sa,
Fara el chiar steaua noastra
Dintre stele ar cadea.

Pe pamantul vechii Decii,
Cand mai mare, cand mai mic
Daca nu ar fi Eminescu
Viata nu ne-ar fi nimic.

Eminescuuuuu....

El Moldovei ii e fiul
Si Munteniei nepot,
L-a-nfiat intreg Ardealul,
Eminescu-i peste tot.

Intr-o lume relativa
Mai avem un nume sfant,
Eminescu-i Romania
Tainuita in cuvant.

Eminescuuuuu...

Murim de neciteaţa noastră viaţă

Murim de-atâţia ani şi-atâtea veacuri,
Murim degeaba, noapte ca şi zi,
Murim invidiindu-i pe cei vii,
Murim de răzbunarea unor fleacuri.

Murim de ştreanguri şi murim de tunuri,
Murim absurd de miere şi venin,
Murim de cei ce-au fost, de cei ce vin,
Murim de lipsuri şi murim de bunuri.

Nu ne putem ascunde nicăierea,
În gaură de şarpe sau în cer,
În faţa morţii, picotind stingher,
Cădem şi ne acoperă tăcerea.

Murim de moartea noastră neciteaţă,
Murim de neciteaţa noastră viaţă.

Un pachet de biscuiti

Nu stiu daca ati aflat cu totii, oamenii milostivi si instariti
De batrana ce-a furat de foame un banal pachet de biscuiti.
Ea de acolo isi cumpara sarmana, ieftin alimentul preferat
Pana cand cu preturile astea, n-a mai avut bani si l-a furat.

Totusi cat de rea esti soro lume,
Ce cumplit spectacol iti permiti
Daca s-a ajuns sa moara oameni
Pentru un pachet de biscuiti

Nu stia sa minta si sa fure, a trait in cinste din putin
Si-au vazut-o ca e speriata, parca o muncea un gand strain
Nici n-au apucat s-o controleze, ca s-a si predat ca intr-un joc
Si innebunita de durere a cazut si a murit pe loc.

Totusi cat de rea esti soro lume,
Ce cumplit spectacol iti permiti
Daca s-a ajuns sa moara oameni
Pentru un pachet de biscuiti

S-au furat averi de miliarde, tari intregi au fost facute praf
Nici n-ar fi mai potrivita sigla decat o ruina si un jaf
Iar acei ce le-au furat pe toata dau din cap profund dezamagiti
Ca batrana a murit umila pentru un pachet de biscuiti.

Totusi cat de rea esti soro lume,
Ce cumplit spectacol iti permiti
Daca s-a ajuns sa moara oameni
Pentru un pachet de biscuiti

Haide, mama, haide, tata

Haide, mama, haide, mama, hai
Niste liniste sa-mi dai,
Haide, tata, haide, tata, hai
Niste liniste sa-mi dai.

Haide, mama, haide, tata,
Mai priviti-va o data
Si, pe urma, daca-i bine,
Sa ma faceti tot pe mine.

Mi-ati dat suflet, mi-ati dat nume,

De cand sunt si eu pe lume,
Mi-ati dat multe si de toate,
Dar si zbucium peste poate.

Buna ziua, noapte buna,
Separat si impreuna,
Dar si buna dimineata,
Dragii mei, mai dragi ca viata.

Cand mi-e jale, cand mi-e teama,
Ma gandesc la tine, mama,
Cand mi-e viata tulburata,
Ma gandesc la tine, tata.

Haide, mama, haide, tata,
Mai claditi-ma o data,
Fara nume si avere –
Numai liniste v-as cere.

Nu-mi ajunge tot ce este,
Caut vesnic o poveste,
Un ochi rade, altul plange,
Pe-amandoi va port pe sange.

Ca nici unul n-avem parte,
De la nastere la moarte
De o viata linistita –
Frunza-n plop mereu se- agita.

Inapoi la tine ia-ma,
Sa ma stergi de lacrimi, mama,
Lasa-ti mana sa ma bata,
Sa ma – nveti cu viata, tata.
Bune, rele-amestecate,
V-ati obisnuit cu toate.
Creste noapte, creste iasca
Pe iubirea pamanteasca.

Bate vantul dinspre viata,
Si eu lacrimi simt pe fata,
Dinspre moarte bate vantul,
Lacrimeaza si cuvantul.

Plopii fara el

Pe lîngă plopii fără soţ
Trec anii cu încetul
Şi ei ar fi aproape toţi

De n-ar lipsi poetul.
El nu a fost nici cînd era
Doar trecătoare copii
Împrejmuiau absenţa sa
Şi fără soţ toţi plopii.
La locul lor toţi plopii sînt
Foşnind cu tot firescul
Dar n-au nici sens şi nici cuvînt
Lipseşte Eminescu.

Aşa sîntem toţi
Destinul ne-arată
Doar plopi fără soţ
Cu soţ niciodată.

Şi primăria-i are-n stoc
Şi-i numără într-una
Dar nu-i mai bate nenoroc
Şi nu-i foşneşte luna.
Nici primăvara nu dă sens
N-au vară, iarnă, toamnă
În jurul lor e-un gol imens
Ce Eminescu-nseamnă.
Iubita e acum pămînt
Pe care-aleargă mînjii
Sau a ajuns o frunză-n vînt
Într-unul dintre dînşii.

Mai bine nici să nu-i vedeţi
Sînt nişte plute oarbe
Numai poetul din poeţi
În cer îi reabsoarbe.
Bat cît mai trist un gînd din toţi
Frunzişul veştejescu-l
Pe lîngă plopii fără soţ
Şi fără Emïnescu.

Nimeni nu e singur pe pământ

Nimeni nu e singur pe pământ,
Cineva în grija lui îl are,
Nici cei singuri - singuri nu mai sunt
Dacă are umbră fiecare.
Singur stai în casă şi gândeşti
Că eşti singur fără mântuire,
Dar în pragul casei părinteşti
Se aude-un greierat subţire.
O scrisoare-ţi foşneşte-n mâini,

Un poştaş la uşa ta mai bate,
Latră-n depărtare nişte câini,
N-ai să mai cunoşti singurătate.
Asta este boala cea mai grea,
Dar de ea instantaneu se scapă,
Când în plânsa sete, cineva
Îţi aduce un pahar cu apă.
Umbre jos şi norii sus pe cer,
Cai păscând şi soarele în scapăt,
Om stingher în drum spre om stingher
Nimeni nu e singur pan' la capăt.

Niciodata

Un cîntec nu-i nimic în lumea asta
Mai bine să-l zdrobeşti şi apoi să taci
Cînd el cu o iluzie nu umple
Ghiozdanele copiilor săraci.
Destul cu-atîtea găşti aristocrate
Ce caută şi-n cîntece cîştig
Un cîntec nu-i nimic dacă nu face
Mai cald în casele în care-i frig.

Niciodată, niciodată
Să nu uităm de cei mai trişti ca noi.

Dezmoşteniţii-şi caută o cale
Nenorociţii trec cu paşii grei
Nu ne putem închide-n cabinete
Făcînd uşor abstracţie de ei.
Mizeria există pînă-n oase
Popoare mor şi indivizi decad
Nu-i cîntec pe pămînt să nu miroasă
A foc, a năduşeală şi a iad.

Şi dacă toate cîntecele noastre
Nimic nu sînt şi chiar nimic nu pot
Noi pentru cei săraci şi fără şanse
Sîntem mereu datori să facem tot.
Măcar atît din toate să rămînă
Din tot ce-am pătimit la focul mic
Un vers, o spovedanie, un cîntec
De partea celor care n-au nimïc.

Ninge-a Romania Mare

Ninge-a rugaciune si-a induplecare,
Ninge ca un credit cu dobanda mare,
Ninge ca din rana si ca din seringa,
Din cosmarul lumii a inceput sa ninga.

Ninge in prapastii, ninge-n ochi si-n cupe,
Si lumina lunii parca se-ntrerupe,
Ninge cu bandaje, ninge cu canale,
Cand ninsoare darza, cand ninsoare moale.

Ninge pas de gaza, ninge tras cu tunul,
Ninge a distanta, Unu minus Unu,
Ninge-a adaptare si-a nedreptate,
Ninge harta rece, Romania Mare.

Ninge tot trecutul, pentru si-mpotriva-ti,
Ninge sinucideri in halou de crivat,
Ninge naduseala, cand ne este frica,
Vanatorul trage si vanatul pica.

Ninge praf de creta, rumegus de raza,
Ninge-n trei provincii ce se-nsingureaza.
Troienite lacrimi si, cumplit, bing-bangul,
Viscolindu-si mortul, ii imbraca streangul.

Ninge a zapada veche, turturie,
Sania se intoarce in copilarie,
Caii altor vremuri fornaie in aburi,
Haina altor varste urca in dulapuri.

Ninge in albastru ca in sine insusi,
Dumnezeu cand ninge e intreg in plansu-si.
Un impozit straniu crivatul ne cere,
Ninge sfarc de lampa de la Inviere.

Mos Craciun pe gheata reinvata mersul,
Ninge sa se vada bine Universul.
Si, din dealul Crucii pana-n dealul Hulii,
Ninge praf de marmuri drumul Albei Iulii.

Alba-i sus in clopot, ca se reboteaza,
In delir de facla si-n ninsoare treaza,
Canta Tudor Gheorghe, desteptand orasul,
El de la Craiova, si, din Cluj, farcasu.

Ningeharta veghe, cuie de jaratic,
Ninge-a amintirea craiului carpatic,
Ninge a proiecte si-a imbarbatare,
Ninge a-nviere: Romania Mare.

Salubritate

Şi noi aşa ne-am învăţat,
Sã fim salubri şi cuminţi,
Sã facem, zi de zi, curat,
Şi de gunoi, şi de pãrinţi.

Acum, când este cel mai greu,
Mã mir cã încã pot striga:
Acest mormânt e tatãl meu,
Acest mormânt e mama mea.

Eu port stigmatul marii vini
Şi semnul marelui pãcat,
Cã, în pãmânt, ca pe strãini,
I-am dus, şi-acolo i-am lãsat.

Eu carne sunt din carnea lor
Ei carne sunt în carnea mea,
Atuncea când o fi sã mor
Asemeni mã vor lepãda.

Ca o grãmadã de gunoi
Şi ca un coş de haine vechi,
Sunt aruncate dintre noi,
Aceste tragice perechi.

Civilizaţie de soi
În cel mai ordinar limbaj,
Salubritate şi gunoi
Şi javre la ecarisaj.

Gunoi voi fi, curând, şi eu,
Copiii mã vor mãtura,
Acest mormânt e tatãl meu,
Acest mormânt e mama mea.

Cheia

Mari poeti, de-a lungul vremii, au asemanat femeia
Cu o floare, cu un soare, c-o zeita, cu scanteie, cu o apa, c-o papusa
Eu, cum nu-s poet prea mare, zic ca seamana c-o usa.
Usa catre fericire, usa catre mangaiere
Usa ce spre taine duce galopand... luna de miere.
Usa catre inrobire, usa jugului etern
Usa care-ti deschide perspectiva spre infern.

De, dar ca s-ajungi sa intri, e-o problema delicata
Fiindca mai intai de toate, usa trebuie descuiata.
Si treaba se face bine si devine fericita
Nu cu cheia la-ntamplare, ci cu cheia potrivita,
Cheia ei originala, orice usa-n lumea asta
Dupa nunta si traditie are cheia ei si... basta!
Dar de iei un gen de usa, simpla, dubla sau de tei
Si-ai sa vezi ca merg la dansa doua sau mai multe chei
Stai, n-o sparge cu toporul, nu tipa, nu fa scandal
Ia-ti mai bine portofelul si te du la tribunal.
Ca sa-ti iei o alta usa, liber trebuie sa fii
Si-asta costa, dupa leafa, de la 3 la 7 mii!
Cand alegi o usa noua, trebuie s-o faci cu arta
Sa n-aiba, Doamne fereste, broasca defecta, sparta...
Ca broasca atat e buna pana n-a scapat la chei,
Ca pe urma n-o mai fereci, nici cu doua nici cu trei
E asemeni cu ulciorul, care dus prea des la apa
Te trezesti ca-i sare smaltul, ori se sparge, ori se crapa
Usa este ca gaina, ca abia cand e batrana
Mai matura si mai coapta, face supa cea mai buna.
Da, dar care om in viata nu si-a spus in gandul lui:
"Da-o dracului de supa, vreau un piciorus de pui"?
Usa este ca un loto, zice pustiului un tata
Nu e nici o diferenta - dai un ban mai tragi odata
insa, dragul tatii, afla, nu tine cat vesnicia,
Ca exagerand cu joaca, ti se strica jucaria.
Am vazut o usa care a trait in viata toata
Ca o sfanta cuvioasa, si-a murit nedescuiata
A urlat la dansa cerul, cu o voce ca de crai:
Hei, stafie ingalbenita, poate vrei sa intri-n rai?
Mars la iad, acolo-i locul pentru-o scandura uscata
Ai trait degeaba-n lume si-ai ramas tot incuiata.
Ce te temi mereu de usa! o sa-mi spuneti cu temei!
Habar n-am: Bun! Perfect!
Aveti dreptate, sa vorbim atunci de chei.
Fiindca principalu-n lume, nu e gandul, nici ideea
Nu e focul si nici roata, principalul este cheia.
Si exista chei... O groaza, cati barbati, atatea chei,
Ca de cand e lumea lume, cheile le tin la ei.
Unele sunt lungi si groase, sau subtiri ca un siret
Altele mici, delicate, ce deschid si un fiset.
Principalul nu-i marimea, important - la orice usa -
E sa se lovesca cheia si sa fie... jucausa.
Sa nu se-ndoaie-n broasca si sa tina la-nvartit.
Chei de lacate, valize, de casete, frigidere,
De camari, de manastire, pivnite sau sifoniere,
Ar mai fi cheia franceza, cheia la casa de bani,
Cheia de la TURNUL LONDREI sau facuta de tigani,
Dara, ce te faci amice, ca din sute de modele
Tu te chinui toata viata cu o cheie de... sardele!

Merge ea cat merge bine, dar apoi prinde rugina
Si-atunci nici Gerovitalul n-o mai scoate la lumina!
Poti sa-i dai cu glaspapirul, smirghel, pile, ciocolata,
Tot ce-ncerci este zadarnic, ti-a iesit din uz si gata!
Geaba-ncerci, geaba te zbuciumi si degeaba-ti iesi din fire.
Nu te mai vaita la lume, nu e vina nimanui,
Leaga-o cu-n siret sau funda, fa-i un nod si pune-o-n cui!
Sunt atitea chei pe lume, cheia "SOL " si cheia " FA ",
Dar asta nu te-ncalzeste daca n-ai tu cheia ta.
Si... zicand cum zic batranii... la o tinerete noua,
Zici... privindu-ti... amintirea...
"AH, DE-AS FI AVUT EU DOUA! "

Scrisoare catre bunicul meu, invatatorul Marin Paunescu

" Tu sa te tii de carte, mai baiete" (M. P.)

N-am apucat, iubita tata-mare,
Sa-ti scriu, altundeva si altcandva
Desi, probabil, tot ce-am scris in viata,
Este raspunsul meu pe adresa ta.

Te rog sa-mi ierti aceasta tutuiala,
Dar a ma mai preface este greu
Si-atunci cand m-adresez cu "tu" inseamna
Ca te tratez ca si pe Dumnezeu.

Invatatorul meu cel mai de seama
Ai fost si esti si cred c-ai sa ramai,
Tot ce-am aflat in viata de la tine
E si acum temeiul meu dintai.

Si dupa viata ta de dascal tragic,
Nici pensie nu ai avut in sat,
Pe patul mortii te-a gasit scrisoarea
Si pensia zadarnic, ti-au mai dat.

Dar mi-ai lasat o mostenire sfanta,
Ca sa ma bucur pana la sfarsit,
Aceasta biata limba romaneasca,
De-al carei duh m-am invinovatit.

Mi-a mai ramas o urma de la tine
Pe care ati ascuns-o in pamant,
E sabia din frontul vietii tale
De la Marasti, ranitul nostru sfant.

Ai fost un liberal pana la moarte,

Dar trebuie sa afli faptul prost
C-ai tai tradeaza dreptul limbii noastre
Si iau in gluma jertfa care-ati fost.

Nu ti-am urmat ideea si credinta,
Dar azi, cand tara –i buna de spital,
Imi vine sa-mi iau gandul, tata mare,
Si sa devin cu forta liberal.

S-a dezechilibrat aceasta tara
Si limba ei s-a pervertit grozav,
Incat, in plina libertate, iata,
Romanul a ajuns un simplu sclav.

Iti multumesc de limpedea fantana
Pe care mi-ai facut-o intre vii,
Dar s-a surpat si nu opresc nici boii,
Ca ea ni-i viata, trebuie sa stii.

In rest, sunt toate rele, tata mare,
Taranilor le este tot mai greu,
Ca uite, in aceasta lume hoata,
Mereu e-n alte sate Dumnezeu.

Cineva mă ascultă!

În veac cu putere ocultă
din zid cineva mă ascultă.
cu cât mă coboară pe mine.
cu-atât el mai mare devine.

Iubirea mi-o suge prin tuburi.
mă simt răstignit pe şuruburi,
ce face cu mine nu-i veghea,
el trage din zid cu urechea.

Ai zice că apără, poate,
poporul de rău şi păcate,
de cei ce ţin arme în liră
de cei care mint şi conspiră.

Dar nu el ascultă orbeşte,
pe om când acasă trăieste,
ne intră-n cearceaf şi sub piele,
în creier de gânduri săi-l spele.

Prin mări, electronice unde
în ochi şi în tălpi ne pătrunde,

putere zeiască şi oarbă
el scris e şi-n firul de iarbă.

Ascultă fereastra deschisă
şi viermii urcând în caisă,
cum gâfâie-n dragoste mirii,
concertul mărunt al pieirii.

În veac cu poliţie multă,
din zid, cineva mă ascultă.

Iubire silnica pe viata

Eu o iubesc. Duios. Nebun. Potrivnic.
Pe viata si pe moarte. Fara frica,
Compatimesc pe cei care abdica,
Dar eu raman cu mine insumi, schivnic.

Si de s-ar da si lumea pe din doua,
Cum harti politice-o mai arata,
Eu tot voi adora aceasta fata,
Cazuta sub catusele de roua.

Eu o iubesc. Vitralii de cenusa,
Spre a ne desparti, se-ntemeiaza,
Si cheia singura se-nvarte-n usa
Singuratate spre a-i da si groaza.

M-au condamnat juratii mei de gheata
La o iubire silnica, pe viata.

Repetabila povară

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând
Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminţi,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinţi.

Ce părinţi? Nişte oameni ce nu mai au loc
De atâţia copii şi de-atât nenoroc
Nişte cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinţii aceştia ce oftează mereu.

Ce părinţi? Nişte oameni, acolo şi ei,
Care ştiu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, după actele lor,

Nu contează deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus, şi ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca şi când aş urla,
Eu îi ştiu şi îi simt, pătimind undeva.
Ne-amintim, şi de ei, după lungi săptămâni
Fii bătrâni ce suntem, cu părinţii bătrâni
Dacă lemne şi-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit trişti în casele lor...
Între ei şi copii e-o prăsilă de câini,
Şi e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând,
Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând.
Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinţi, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns.
Mai avem noi părinţi? Mai au dânşii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,

Umiliţi de nevoi şi cu capul plecat,
Într-un biet orăşel, într-o zare de sat,
Mai aşteaptă şi-acum, semne de la strămoşi
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoşi,
Şi ca nişte stafii, ies arare la porţi
Despre noi povestind, ca de moşii lor morţi.

Cine are părinţi, încă nu e pierdut,
Cine are părinţi are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde-avem şi noi însine ai noştri copii.
Enervanţi pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,
Şi în genere sunt şi niţel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac paşii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui şi explici,
Cocoşaţi, cocârjaţi, într-un ritm infernal,
Te întreabă de ştii pe vre-un şef de spital.
Nu-i aşa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povară îi simţi şi ei ştiu că-i aşa
Şi se uită la tine ca şi când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conştiinţă povara acestui apus
Şi pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împutina cei ce n-au şi ne cer.
Iar când vom începe şi noi a simţi

Că povară suntem, pentru-ai noştri copii,
Şi abia într-un trist şi departe târziu,
Când vom şti disperaţi veşti, ce azi nu se ştiu,
Vom pricepe de ce fiii uită curând,
Şi nu văd nici un ochi de pe lume plângând,
Şi de ce încă nu e potop pe cuprins,
Deşi plouă mereu, deşi pururi a nins,
Deşi lumea în care părinţi am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

Manifest pentru sănătatea Pământului

Aproape am ajuns să ne mândrim
Că mai rapid în acest veac se moare,
Că noi ne-mbolnăvim şi suferim
De boala bolilor fără scăpare.

Stupizi actori ai tragicului rol,
Mai şi avem puterea inumană
De a vorbi despre acestă rană
Ce va lăsa pământul strep şi gol.

Noi sântem fiii veacului bolnav,
Noi sântem canceroşii de elită.
Nu ne mai vindecăm cu niciun praf,
Bieţi iovi pe o planetă părăsită.

Şi mai avem şi straniul obicei
De-a spune, şi-n piept a ne şi bate
Că moartea ne-a făcut averea ei
Vânzând înstrăinata sănătate.

Şi chiar acum, când eu acestea scriu,
Când vă vorbesc plângând la fiecare,
Pentru un om sub cer e prea târziu...
Un om măcar ireversibil moare.

Oameni politici încă sănătoşi,
Bărbaţi puternici situaţi la cârmă,
Priviţi acest pământ de canceroşi!
Uitaţi-vă voi înşivă în urmă!

De nu cumva sunteţi şi voi pândiţi
Şi de sfârşitul nu vă e departe,
De nu v-a pus în drum ca să-i stârniţi
Ogoare de cenuşă muma moarte.

Şi dacă vă convingeţi că-i real,

Că omul hăituit de moarte este,
Că zeul lumii cade de pe cal
Străpuns ca de leucemii celeste,

Dacă nevasta unuia stă sub
Puterea bolii mari ca într-o cuşcă,
Dacă e cancer într-al lumii trup
Şi-n nervii ei miros de praf de puşcă,

De ce luptaţi cu armele de foc
Şi-aţi dus mortea la perfecţiune?
De ce nu puneţi banii la un loc
Pentru aflarea leacurilor bune?

Ca nu atât un ne-nsemnat câştig
Al vreunui doctor să ne enerveze,
Ci banii daţi pe moarte şi pe frig
Să pună omenirea-n paranteze.

Nu-i număraţi ilustrului chirurg
Banii luaţi pe grave operaţii
Dacă nu ştiţi şi banii care curg
Ca să distrugă rase, neamuri, naţii!

Mătuşa mea face economii
La gaz, lumină şi ades la carne
Fără a-nţelege şi a şti
Că-n spate omenirea-i pune coarne.

Degeaba sânt chemaţi marii sărmani
Cureaua să o strângă cu credinţă,
Când voi zvârliţi fără vreo trebuinţă
Sudoarea lor şi-a sutelor de ani.

Ne mor părinţi de cancer şi ne mor
Copii şi fraţi, şi cunoscuţi şi rude
Nimic n-amână ora morţii lor,
Urechea cerului nu-i mai aude.

Am merita şi noi să mai trăim.
Daţi banii noştri pentru sănătate,
Că astăzi am ajuns să ne mândrim
Cu boala nostră, prima între toate.

Vrem viaţă pentru cei ce i-am născut.
Vrem viaţă pentru noi, aflaţi în viaţă,
Că moartea chiar în noi lucrează mut
Acum, când noi vorbim despre viaţă.

Vrem să trăim! Putem să dăm şi şperţ

Pentru măcar un an de sănătate.
Opriţi vă implorăm acest comerţ
De moarte şi de tot ce nu se poate.

Oameni politici, bunii noştri fraţi,
Noi v-am cedat şi ranguri şi proporţii.
Dar nu putem continua.
Stopaţi această competiţie a morţii...

Durerea femeiască

V-am tot iertat, v-am tot acoperit,
si, sa mai amanam, nu-i intelept,
Ar fi, sa recunoastem, in sfarsit,
Femeia, n-are, totusi, nici un drept.
Muncim, ca niste sclave, zi de zi,
Frumoase-am fost, pe cel dintai traseu,
si condamnarea de-a ne urati,
Chiar voi, ce ne iubiti, ne-o dati, mereu.
Stam in picioare, inca de cu zori,
si va mirati ca nu mai sunt subtiri,
Dar voi, care va credeti tot feciori,
De ce nu aratati ca niste miri?
Pe unde ne dati dreptul de-a munci,
Lucram istovitor, cu voi in rand,
Din cand in cand, in burti ne dati copii,
Iar voi plecati la altele, razand,
Cand suferiti, ne cereti langa voi,
Ori va-mbatati, ori ati trudit prea mult,
Va plangem, cand va duceti la razboi,
Sau cand va speriati, la vreun consult.
Eroic v-am iubit nelegitim,
si legitim, eroic v-am iubit,
Ne bateti, ne-nselati si noi o stim,
Ba, alteori, intram in circuit.
Iar cele care, azi, pe termen scurt,
Va fura amintirile de ieri,
Isi vor plati placerea unui furt,
Fatal, cu furtu-aceleiasi placeri.
si, uneori, pacatuim curat,
Crezand, prin lacrimi mari, de ochi atei,
Ca insusi Dumnezeu este barbat
si nu le intelege pe femei.
Dar, vai, a fost odata prea frumos,
Ca-n filmele de dragoste a fost,
si-acum, ne omoram sarguincios
si zilnic ne distrugem fara rost.
Ne-nvinge viata fara orizont

si voi ne-nvingeti, intr-un mod cainesc,
Traim ca niste vaduve de front
si mainile mereu ni se aspresc.
Acum, cand auziti acest repros,
Priviti, fara privire, inapoi,
Incuvintati din cap, marinimosi,
si credeti ca nu-i vorba despre voi.
si, totusi, e vorba despre toti
Sunteti la fel de rai si de flamanzi,
Durerea femeiasca pentru soti,
E-un credit fara giruri si dobanzi.
Va e urat cu noi, va e urat,
si ne-ati ucide, dragilor barbati,
Asa ca va rugam numai atat:
Puteti sa ne jigniti, sa ne-njurati,
Dar faceti-o cu tonul coborat
si pan-adorm copiii, asteptati.

Pe steaua cu numele Paler.

Prietene, dormi, că e noapte
Şi ai de bătut drumuri lungi.
Spre steaua cu numele Paler,
Pe care voiai să ajungi.

Ştiam că le meriţi pe toate,
Şi dreptul la da, şi la nu,
Şi parcă uitasem că totuşi
Ai dreptul la moarte şi tu.

Ai stat viaţa-ntreagă de veghe,
Pe muchia acestui cuţit,
Cu grija dreptăţii şi-a ţării,
Precum îţi fusese sortit.

Ce singur ai fost toată noaptea,
Ce singur în ultim popas,
Ce singur în cer te întuneci,
Ce singuri pe-aici am rămas.

Drum bun către dincolo, frate,
Şi-n viaţă, şi-n moarte stingher,
Drum bun către propria pace,
Drum bun către Lisa din cer.

Armurile pentru plecare
Le-nchidem la ultima za,

Sub steaua cu numele Paler,
Că ştim c-o vei umaniza.

Şi poate cândva, într-o noapte,
Zdrobiţi de părerea de rău,
Noi, toţi, vom afla că e viaţă,
Pe steaua cu numele tău.

Tarziu

Când v-am rugat să-i ocrotim,
Când v-am rugat a nu-i uita,
N-aţi auzit şi mi-aţi răspuns
Că-i o problemă foarte grea.

Şi-am fost ridicol stăruind
Şi-am încercat să vă mai spun
Şi noi m-aţi învinovăţit
Şi m-aţi considerat nebun.

Şi eu v-am zis că nu e timp,
Că suntem nişte pasageri,
Şi voi aţi construit minciuni,
Mai multe astăzi decât ieri.

Şi-acum de ce vă bucuraţi
De arta celor ce-au murit,
Când voi i-aţi condamnat pe ei
La trai pe muchie de cuţit?

O locuinţă v-am cerut,
S-o dăm artiştilor pribegi,
Şi jaful vostru mi-a răspuns
Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor
Şi v-aţi putea şi voi mândri
Că daţi o casă celor morţi,
Deşi ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns şi ipocrit,
Artiştii au ajuns pământ,
E gata casa vieţii lor,
Dar locatarii nu mai sunt.

Ce frumoasă eşti

Ce frumoasă eşti în prag de iarnă,
Ninge disperat asupra ta,
Cerul peste tine se răstoarnă,
Ţurţurii în plete vor suna.
Hai să fim doi oameni de zăpadă
Ridicaţi de braţe de copii,
Care-n frig şi ger mai ştiu să creadă
Că se pot iubi, se pot iubi.
Ce frumoasă eşti în prag de vară,
Când miroşi a mere ce se coc,
Cerul în fiinţa ta coboară
Trupul meu din trupul tău ia foc.
Focurile noastre se cunună,
Focurile noastre se-nţeleg,
Suntem baza lumii împreună
Suntem vara focului întreg.
Ce frumoasă eşti în prag de toamnă,
Ca o zi egală între nopţi,
Când iubirea noastră te condamnă
Să ai soarta strugurilor copţi.
Să înveţi, iubito, să te bucuri
Că ţi-am dat din jertfă un destin,
Şi că via asurzând de struguri,
Va trăi definitiv în vin.
Ce frumoasă eşti în primăvară,
Cea mai minunată-ntre femei,
Iezii pasc năframa ta uşoară,
Tu, cu muguri, bluza ţi-o închei.
Sigilat de taine nepătrunse
Cerul bate drumul tău îngust,
Trupul tău de muguri şi de frunze
De la cine să învăţ să-l gust?

Si totusi vine toamna

E inca verde iarba pe coline
Si zilele nu s-au scurtat de tot
Si cineva cu-n sac in spate vine
De sus din munti ca de la un complot.

Porumbul are inca dinti de lapte
Albinele se-ngreuneaza-n zbor
Varatec ploua in fiecare noapte
Si greierii mai canta pana mor.

Cojoacele n-au coborat din poduri

Iubirile n-au coborat din vis
Se coc gutui in foarte multe moduri
A le musca e inca interzis.

In clai de fan miroase a foc de floare
Cerboaicele nu cauta mascul
In aburii de vifor cerul moare
Mai este pana la nunta timp destul.

Si totusi vine toamna,si totusi vine toamna
Si tu o stii si o ingani
Si totusi vine toamna, si totusi vine toamna
Si vai: suntem batrani.

Totusi iubirea peste blestem

Obsesia mea despre tine
Renaste, in mine, acum
Si iarasi e rau si e bine
Si toate se afla pe drum.

O clasica dragoste veche,
Transcrisa in versuri, candva,
Acum isi gaseste pereche
Si replica este a ta.

Poemele mele supreme,
Traite-ntre bine si rau,
Acum, s-au intors ca probleme,
Le-as trece pe numele tau.

Mereu, intre viata si moarte,
Mi-a fost si mi-e dat sa ma zbat,
Iar astazi, cand esti prea departe,
Abia te mai strig sugrumat.

Si nu mai dau lumii de stire
Ideea de care ma tam,
Ca nu mai exista iubire,
Asa cum exista blestem.

N-am cum sa accept ca, din toate,
Ramane doar zborul tarat
Si faptul ca nu se mai poate
Iubi decat rau si urat.

Vin versuri stravechi sa-mi inspire
Poemul cel nou ce il chem

Si totusi exista iubire,
In veci, peste orice blestem.

Ultima zi

Daca vei voi
Cea din urma zi
Sa o traim macar pe ea frumos.
Sa plecam in munti
Unde nu sunt punti
Unde merg si vulturii pe jos.
Sa avem niste vin
Sa dormim putin
Sub anestezii de cavernet
Eu sa te ascult
Si tu sa taci mult
Sa ne depanam viata incet.
Dupa atata timp
Nu pot sa ma schimb
Totusi trebuia sa ma cunosti
Si la cap de zi
Pentru a sfarsi
Plangem amandoi ca niste prosti.
Poate ca-s naiv
Dar te mai cultiv
In Antichitati de sentiment
Piesa noastra in doi
Va avea apoi
Un tarziu zadarnic happy-end.
Eram numai doi
Zilnic numai noi
Drum nici inainte nici `napoi
Cum s-a intamplat
De s-a adunat
Si e toata lumea intre noi.
Rani atatea am
Ca un cal in ham
Care trage greu un car de spini
Si am sa merg la targ
Si am sa imi vand cu sarg
Toate ranile la cap de timp.
Ne mintim mereu
Unul tu sau eu
Are in mana ultimul atu.
Trec la suferinzi
Murmur in oglinzi
La adio la adio tu.
Nu se mai aud
Pasari de la sud
Un curent polar le strabatu

Ca-ntr-un trist halou
Iti rostesc din nou
La adio la adio tu.
Ce a fost a fost
Ce va fi va fi
Uite ca a venit
Ultima zi .

Parastas pentru iubirea care a murit

Sa-i facem parastas cum se cuvine
Iubirii noastre care a murit,
In apogeul ei nelamurit,
Mai lacrimand,de tine si de mine.

S-o asezam la locul de verdeata,
In care se ducea,pe cand traia,
Din cand in cand,sa trecem pe la ea,
Considerand ca inca e in viata.

Aici,acum,s-a stins iubirea noastra,
Si moarta va ramane-n veci de veci,
Te vad si-acum,parca stiind ca pleci,
Cu mana fluturand la o fereastra.

Dar hai sa dam groparilor oferte
Si sa-l rugam pe D-zeu s-o ierte.

Precuvantare

Simt inima dictandu-mi ritmul ei
Si-ncep sa scriu asa cum ea imi bate
O carte pura, fara de idei,
O carte de pasteluri vinovate
Ca-n fiecare vers sinucigas
Mereu e o intamplare care plange,
Mereu e condamnat un peisaj,
Mereu natura e un desant de sange
Si inima imi spune sa pun munti
Si vai sa pun in vers, paduri si nume.
Sa uit ca noi ca oameni stam infranti
Spre-a fi invingatori tot noi ca lume.
Natura e satula de idei,
Si a gasit vindecatoarea cale,
Noi suntem numai copiile ei,
Ea-i seiful actelor originale.
Acuma cand murim ne-ntoarcem bland
Cu totii spre editia cea pura

Si ploile ne-aseaza murmurand
In matricea primara din natura.
Am fost risipitori si guralivi,
Am urmarit halucinante teluri,
Murim, redevenind definitivi,
Spre-a reintra in temple si-n pasteluri.
Iata de ce simt inima in piept
Dictandu-mi ea pasteluri pentru-o carte
Si-un trasnet din natura mai astept
Ce scriu aici sa arda mai departe.

Pe cont propriu

Într-o lume aflată permanent
sub stare de risc,
uităm adesea că există, totuşi există,
şi riscul pe cont propriu.

Poezia este
un risc pe cont propriu.

E noapte. Luna se află,
cum se spune,
în mijlocul nostru.
Îmi iau capul în pumni
ca pe-o cloşcă cu puii de aur
recuperată,
încep să mă învârt în mijlocul pieţii
şi vă întreb, doamnelor,
domnişoarelor şi domnilor,
"cine riscă în seara asta cu mine?"
aşa cum v-aş întreba:
"cine dansează cu mine?"

Emigranta Hiperboree

Prin cinic, guvernamental acord,
La ora ploilor de pasapoarte,
Hiperboreea pleaca inspre nord,
In tara ce le adusese moarte.

De nici nu stie, vai de capul sau,
Ca-i un butuc in drumul unui joagar,
Si pleaca fara de pareri de rau
In cel mai elegant si cinic lagar.

O vor gaza cu dragoste-n curand,
C-un rosu fier o vor marca pe spate
Si pielea ei va atarna plangand
Pe ramurisul sarmelor ghimpate.

Hiperboreea, du-te unde vrei,
Pe veci pierdut-o, vesnic haituit-o,
Un crucifix ai fost in ochii mei,
Dar eu numai tristetea ti-am iubit-o.

De actoria ta m-am saturat,
Inca din vremea actoriei mute,
Esti plina de durere si pacat,
Dar gardienii te asteapta, du-te!

Ca un vaccin ramai pe bratul meu,
Cand sania te-mpinge bland pe panta,
Sa-ti apere fiinta Dumnezeu,
Tu, prima mea iubita emigranta.

Si cand pamantul se va scufunda
Si va sari din miezul ei scanteia,
Sa stii c-ai fost, in sud, in tara mea,
Si nordul te-a strivit, hiperboreea.

Singur, fara nimeni

Fereasca Dumnezeu, daca mai poate,
Pe fiecare, de singuratate,
acesta-mi pare lucrul cel mai greu,
fereasca-ma de mine Dumnezeu.

Fereasca-ma noroiul de noroaie,
fereasca-ma plouandul nor - de ploaie,
fereasca-ma singuratatea mea
ca singur sa ma narui pe podea.

Si gura sa-mi aud cum mila cere,
vreunor pasi din vreo apropiere,
si, fara nimeni, sa ma sting in glas,
pe lume cat de singur am ramas.

Atat de singur sunt pe-acest pamant,
ca nimeni nu va sti daca mai sunt.

Vindecarea de farsa

Distanta creste zilnic intre noi
Si varstele ni se indeparteaza,
Nu vine nici o veste inapoi
Decat ce-a fost in ultima amiaza.

As vrea sa cred ca totu-i un cosmar,
Cu lumanari de nunta in revansa,
Dar totul e real rudimentar,
Adresa ta a devenit etansa.

Si ma eviti ca pe-un ciumat acut
Ce ti-ar putea un mare rau produce,
Dar eu nu vreau decat sa te salut,
In drumul meu din urma catre cruce.

Iti faci pacat mai omorand un mort,
Ce casei tale ii statea de garda,
Nici nu mai stiu acum sa ma comport
Cu cea pe care o faceam sa arda.

Si asta nu s-a intamplat candva,
Ci ieri, in cea mai cruda-mbratisare,
Cand rugul tau de carne tremura
Si nu simt nu banuia ca moare.

Si nici nu a murit si n-are cum
De dragul unui moft al tau sa cada,
Din umlinta ma ridic postum,
Zvarlindu-mi uniforma de parada.

Sunt inca tanar si sunt inca viu,
Mai pot insamanta un tandru pantec,
Din ceea ce traiesc si simt si stiu,
Pot recladi statuia unui cantec.

Exista varste cand barbatii cred
Ca orice despartire e o moarte,
Ca dragostea-i un tragic patruped
Si sexul e-un nestiutor de carte.

Complexe de tranzitie! Pareri.
Di indivizi decisi sa fie lideri
Iar daca maine nu e ca si ieri,
Urmeaza deznadejdi si sinucideri.

Ci eu, din condamnare, ma ridic
Si, cu aceeasi pofta si rabdare
Declar ca nu negociez nimic
Si-astept sa vina dragostea cea mare.

Din razbunarea tristei reverii,
Iubirea veche nu va fi intoarsa,
Probabil, alta drama va veni,
Sa ma salveze de aceasta farsa.

Arma mea

Daca te intreaba cineva
Ce-mi esti tu, femeie, sora, fata,
Sa raspunzi ca tu esti arma mea,
Singura mea arma-adevarata.

Nu le spune mult mai mult de-atat,
Lasa-i, tot ce vor, sa presupuna,
Arma mea, mai ai de doborat
Negrul vultur dintre noi si luna.

Moartea care-mi da mereu ocol
Trebuie s-o faci sa nu mai vina,
Nu uita ca joci intregul rol
Si in intuneric si-n lumina.

Stiu ca pentru tine n-am permis
Si ca ilegal te port in brate,
Zica poterasii ce-au de zis
Eu nu merg la iepuri sau la rate.

Eu pe tine te-am intemeiat,
La primejdii si din somn sa scaperi
Si pe cat sunt eu de-amenintat
Contra tuturora sa ma aperi.

Orisicate se vor intampla
Sa ramai sa-mi racoresti obrazul
Si sa fii de-a pururi arma mea,
Chiar si contra mea de va fi cazul.

Cu noi e Dumnezeu

Azi lumina din lumina
Pamantu-n trupuri ne e greu,
Dar e usor cand se inchina:
Cu noi e Dumnezeu.

Am ostenit de atata noapte
Dar vom iesi din defileu
Pentru lumina sfintei soapte:

Cu noi e Dumnezeu.

Nu suntem niste animale
Cu suflet amanat mereu
In noi e mila si e jale
Cu noi, cu noi e Dumnezeu.

Luati lumina din lumina
Paharuri curg din minereu
Credinta noastra e crestina
Cu noi e Dumnezeu.

Umanitate sub escortă

Suntem umanitatea sub escortă,
Mărşăluim îngenunchiaţi sub cer
Şi, vai, pământul nu ne mai suportă
Şi ne înghite, ospitalier.

Se crapă-n două piatra canibală,
Ca să mănânce oameni vii, la prânz,
Şi, sub cumplita cerului rafală,
Oceanele au izbucnit în plâns.

Şi între timp ne-ntemeiem pe ură,
Ne urmărim, ca să ne facem rău,
Venin universal în stare pură
Şi fiecare cu aportul său.

Clădim civilizaţii arogante,
Ca semn că nu ne pasă de nimic,
Şi brusc vulcanii o pornesc pe pante
Şi orice lider redevine mic.

Ceva se-ntâmplă şi-n afara noastră
Cum se întâmplă şi în noi, curent,
Şi sar civilizaţii pe fereastră,
Pe când se sparge Ţara-Continent.

Nimic din tot ce e n-o să rămână,
Computere, maşini şi sateliţi,
Într-o secundă totul e ţărână
Care-şi resoarbe îngerii striviţi.

Se prăbuşeşte ultimul orgoliu,
Averea nu mai are nici un rost,
Când milioane de chinezi în doliu
Se reculeg, plângând, pentru ce-a fost.

Aceasta e o lume nebunească,
Pe care noi n-o mai putem salva,
Menită şi să scadă şi să crească,
Purtând principiul răstignirii-n ea.

Pe-aici, prin valea noastră fără milă,
Progresul se plăteşte prin regres
Şi vanitatea se transformă-n milă,
Ne naştem des ca să murim mai des.

Şi ca într-o demonică risipă,
Cu bine şi cu rău, în terci egal,
Pământul ne înghite într-o clipă
Şi, iată, ce e mal devine val.

Se anulează ură şi iubire,
Culorile se prăbuşesc în iad,
Şi, brusc, maternităţi şi cimitire
În gropniţe necunoscute cad.

Suntem umanitatea condamnată
Să-ndure cald şi rece, fel de fel,
Vin cu dobândă notele de plată
Şi nu mai sunt instanţe de apel.

Ce lume, ca o tragică amantă,
Asasinată de instanţe reci,
Şi amintirea ei halucinantă
Din creier ni se stinge pentru veci.

Cândva, vreun greier dacă o să poată,
Va mai cânta peste pustiu, cri-cri,
Despre o lume care-a fost odată,
O, biata noastră lume scufundată,
O lume care nu mai poate fi.

Singular

Incerc un gest, un jalnic inceput,
De la persoana-a doua sa te mut,
As vrea sa te transfer si sa dispar
Catre persoana-a treia singular.

Caci eu cu tine nu mai pot vorbi,
S-au adunat prea multe ineptii,
A-ti mai rosti porecla nu mai pot,
De azi esti ea, te-ai departa de tot.

Si niste explicatii – tuturor:

Eu pentru ea as fi putut sa mor,
Pe unde merg, imi amintesc de ea,
Nu pot s-o uit, orice s-ar intampla.
N-am dreptul sa o strig plangand "Ramai!",
Cat sunt de singur la persoana-ntai.

Mâini pedepsitoare

De câte ori îmi amintesc, rebelo,
Că îmi provoci de bună voie rău,
Mă înnegresc la faţă ca Othello
Şi mâinile pornesc spre gâtul tău.

Dar dintr-o dată mi se face milă,
De orice gând răzbunător mă usc
Şi, cum te ştiu curată şi umilă,
Simt mâinile că-mi cad din umeri, brusc.

Acum, când totul mă interesează,
Un simplu zvon mă poate-asasina,
C-am auzit cu jenă şi cu groază
Că-ţi faci un fel de mică lumea-a ta.

Au fost destule între moft şi ţâfnă,
Cu scene de amor şi de război,
Dar mă stupefiază această râvnă
De a distruge totul între noi.

Alerg, în faţa lumii, ca o torţă,
De dinainte de-a te naşte tu,
Dar nu-mi îngădui nici-un gând de forţă,
Să te opresc din nebunie, nu.

Te-am acceptat alături fără probă,
Acum, de dorul tău nu pot să dorm,
Va trebui să-mi las la garderobă
Aceste mâini care-au crescut enorm.

Totuşi, iubirea

Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.

Şi totuşi e stare de veghe
Şi totuşi murim repetat
Şi totuşi mai cred în pereche
Şi totuşi ceva s-a-ntâmplat.

Pretenţii nici n-am de la lume
Un pat, întuneric şi tu
Intrăm în amor fără nume
Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse
Reţele pe căi au căzut
Un mare pustiu pe cuprins e
Trezeşte-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezeu
Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie
Cu plozi scrişi în numele meu.

Afară roiesc întunerici
Aici suntem noi luminoşi
Se ceartă-ntre ele biserici
Făcându-şi acelaşi reproş.

Şi tu şi iubirea există
Şi moartea există în ea
Îmi place mai mult când eşti tristă
Tristeţea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu eşti în puterile mele,
Deşi inchiziţii te cer.

Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,
Prăval peste tine pădurea:
Adio, adică rămâi.

Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.

Casa de nebuni

In ultimele zile ale iubirii noastre,
Eu iti spuneam cuvinte si tu,cu ochii uzi,
Pareai neputincioasa si sa le mai auzi
Si ma temeam sa caut sau sa presimt dezastre

Si-n noaptea dinaintea plecarii spre niciunde

Eu iti strigam ca ninge,plangand la telefon
Si-aveai atata pace si viitor in ton,
Ca nici acum nu banui ca te puteai ascunde.

Nu cred ca are dreptul o dragoste sa moara
Ca intre doua bestii,tacut si indecent,
Si fara un adio si un avertisment,
Si fara o urare de drum,elementara

Astept sa-mi spui ca suntem,atunci cand ai sa suni,
Ori eu,ori tu,ori ambii.....la casa de nebuni!

Lancea lui Horea

În toate grădinile ţării e o floare
Cu lujer discret şi trăind anonim
În vremi de răscruce sau de tulburare
Noi lancea lui Horea pe ea o numim.

Acelora care falsifică acte
Şi Ţara Română sub talpă o vor
Noi nu le servim argumente abstracte
Dar poate de lancea lui Horea le e dor.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

La orice primejdii, la orice dezastre
Când duşmanii vor să ne lege în frâu
Al nostru e dreptul şi al naţiei noastre
Să mergem cu lancea lui Horea la brâu.

Copiii o învaţă din laptele mamei
O ţin ca pe o cârjă oştenii cărunţi
Ţărănci o preferă în firul maramei
Sunt codrii de lance a lui Horea în munţi.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

În sud e o coroană ce îi seamănă bine
În nord e un clopot cu o voce în el
Copilul o are pe lume când vine
Să o aleagă întâi şi apoi ca drapel.

Trei lăncii în stema duratei se adună
Vibrând ardelean, moldovean şi muntean
Iar lancea lui Horea e aici împreună
Cu lancea lui Cloşca şi a lui Crişan.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

Sămânţa de lance aici se cultivă
Şi traşii pe roată ascunşi sunt în colţ
Şi nu mai e roata să îi stea împotrivă
Acestui popor înviat de pe roţi.

Oricând s-ar ivi vreo încercare amară
La brâu sa vă stea mai aproape de mâini
Spre drepturi în ţară şi pace afară
Cu lancea lui Horea: la luptă români.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

Lacrimi pentru tatal invins

Unde va duceti, puteri parintesti
Si va tot stingeti mereu,
Tata, ce faci si de ce-mbatranesti,
Frate mai mare al meu?

Cand eu eram mai tanar si tata era tanar
Jucandu-se cu mine, ca-n basme si minuni
El ma purta pe brate si m-arunca pe umar
Sau ne tranteam prin iarba ca doi prieteni buni.

Era barbat puternic, intra cu sacu-n moara,
Nu-l speria nimica, avea puterea sa
Si ma-nvingea la lupta in fiecare vara
Si protector si tandru spre mine suradea.

Dar a venit o toamna cu mult porumb de lapte,
Dar a venit o toamna cum n-as mai vrea sa vad,
In mine era ziua, in tata era noapte
Si-a inceput al varstei neinfranat prapad.

Noi ne jucam de-a tranta stand umar langa umar
Si l-am simtit ca pica sub umarul meu stang

Si-am inteles ca tata, de-atunci nu mai e tanar
Si-nvingator in lupta, am inceput sa plang.

Ca un copil sub mine voia sa se agate
De-un umar mai puternic ca sa nu-i fie greu
Si imi venea sa urlu si-apoi sa-l port pe brate,
Tu, iarta-ma de toate, parinte bun al meu.

A fost cea mai cumplita si cea din urma tranta,
Latrau in departare si-n sangele meu caini,
Am ajutat faptura parintelui meu sfanta
Si lacrimi de iertare imi siroiau pe maini.

As vrea sa se intoarca iar vremea minunata
Cand tu in batalie ma invingeai usor,
Mai bate-ma o data si fii puternic, tata,
Ca tu crescand in varsta si eu incep sa mor.

Indreapta catre ceruri puternicul tau umar,
Tu, care-n biruinta mai cald ma ocrotesti,
Invinge-ma in lupta, sa cred ca mai esti tanar,
Asaza-ma sub bratul tutelei parintesti.

Nebun de alb

Acum sunt mai pustiu ca totdeauna,
De când mă simt tot mai bogat, de tine,
Şi-mi stau pe tâmple soarele şi luna,
Acum mi-e cel mai rău şi cel mai bine.

M-aş jelui în fel de fel de jalbe
În care nici n-aş spune cum te cheamă,
Pătrate negre şi pătrate albe
Îmi covârşesc grădina şi mi-e teamă.

Şi, uite, n-are cine să ne-ajute,
Abia-şi mai ţine lumea ale sale
Şi-ntr-un perete alb de muze mute
Nebunii negri caută o cale.

Prin gări descreierate - accidente,
Mărfare triste vin, în miezul verii,
Iar eu sunt plin de gesturi imprudente,
Ca să te-apropii şi ca să te sperii.

Jur-împrejur, privelişti aberante,
Copii fragili ducând părinţii-n spate,
Bătrâni cu sănii gri de os pe pante
Şi albatroşi venind spre zări uscate.

Mi-e dor de tine şi îţi caut chipul
În fiecare margine a firii,
În podul palmei, dacă iau nisipul,
Simt un inel jucându-se de-a mirii.

Te-aud în bătălii din vreme-n vreme,
Ostaşii gărzii tale ţi se-nchină,
Iubita mea cu foarte mari probleme,
Cu chip slavon şi nume de regină.

Fiorul rece prin spinare-mi trece,
Când mi-amintesc cu gene-nlăcrimate
Că tu, de la etajul treisprezece,
Voiai să te arunci, să scapi de toate.

Dar tu-nţelegi, de fapt, că nu se cade
Să-ţi pui în cumpănă întreaga viaţă,
Că nu-s în joc abstractele rocade,
Ci sângele ce fierbe sau îngheaţă.

Neputincioasă, tristă şi frigidă,
Aşa ai fost şi apăreai senină,
Dar cel care-a ştiut să te deschidă
Nu-i fericit, ci îmbătat de vină.

De te lucram sârguincios cu dalta,
De te făceam din carnea mea, iubito,
Nu deveneai, cum astăzi eşti, o alta,
Pe care la căldură am trezit-o.

Lăsând ambiţiile de o parte,
Ne aruncăm în marea nemiloasă
Şi-mpreunaţi, ca filele-ntr-o carte,
Ne facem, din sudoare, sfântă casă.

Pe urmă, vin ceilalţi să ne-o distrugă
Şi ochii tăi mă caută întruna
Şi eu înalţ nefericită rugă,
Purtând pe tâmple soarele şi luna.

Şi te iubesc cu milă şi cu groază,
Tot ce-i al tău mi se cuvine mie,
Ca un nebun de alb ce capturează
Regina neagră, pentru veşnicie.

Ruga pentru jertfa

Ma simt vinovat pentru ploaia
ce urmele noastre le spala,

as crede ca totul ramane
o biata si trista gresala.

Dar ierbii cand ploua-i e bine
si vitele-n somn se ridica
mugind sa intampine ploaia,
crezand ca e inca prea mica.

Din somnul cetos te chemasem
sa-mi vii sa-mi ajuti la zidire,
si ploaia aceasta te-ncearca
si porti o jacheta subtire.

Desigur, e seceta mare
intregul pamant e o rana,
si cad in genunchi catre tine,
intoarce-te, -ntoarce-te, Ana.

Ma simt vinovat pentru ploaie,
ma simt vinovat pentru tine,
mai grabnic vreau moartea prin foame,
decat pe femeia ce vine.

Ce cauti prin ploaie, nebuno,
vrei pantecul sa se deschida,
tu nu vezi ca ploua amarnic,
tu nu vezi ca esti o gravida?

Noi te vom inchide in ziduri,
noi te vom supune-n perete,
mai bine intoarce-te-acasa,
oricum pot veni alte fete.

Pe mine eu nu am curajul
de a ma inchide in zidire,
pe tine te rog fugi de-aicea,
ca ai o jacheta subtire.

Te rog du-te-acasa, femeie,
si-mbraca-te mai de isprava,
si maica-ta poate o sa iti spuna:
ramai, ca esti foarte bolnava.

Eu nu te cunosc, esti o alta
si nu stiu ce-i farsa aceasta,
dar domnilor, stati cumsecade,
ea nu-mi este mie nevasta.

E una ce nu stie bine,
ca baiguie vrute, nevrute,

ci vezi-ti de drum, mai femeie,
din preajma bisericii, du-te.

Va rog sa ma credeti, prieteni,
ce grea si adanca mi-e rana,
de sapte biserici sunt vaduv,
aceasta de-aici nu e Ana.

Pe Ana, de fapt am zidit-o,
de mult, intr-o alta zidire,
purtase copilul in pantec
si-avea o jacheta subtire.

Voi nu va nascuseti atuncea,
eu sunt prea batran sa tin minte,
sunt vaduv de sapte biserici,
sunt vaduv de sapte morminte.

Da du-te de-aicea, femeie,
ce cauti, cand nu ai nici o vina,
prieteni, feriti-va, totusi,
de-aceasta femeie straina.

Si daca vedeti ca nu vine
nici una, nici alta din ele,
mai stati inc-o ziua cu soare,
mai stati inc-o noapte cu stele.

Si maine, bagati-ma-n ziduri
sa fiu manastirea aceea
in care zidarul e jertfa
si nu-si mai zideste femeia.

Un gand de iarna

Cînd primele ninsori or să se cearnă,
Atunci va fi mai greu de cei plecaţi,
Atunci să cînţi peste al vieţii zaţ,
Atunci să-ţi fluturi braţul peste iarnă.

Prin lume numai oameni de zăpadă,
Un foc din vatra stînilor să smulgi,
Şi, cu puterea disperării dulci,
Să-l laşi deasupra spaţiului să cadă.

Se vor aşterne între noi vecernii,
Din clopote cădea-vor chiciuri mari,
Atunci visez, frumosă, să apari
La marile instanţe ale iernii.

Şi-apoi să ningă mult ca-n fraţii Grimm,
Şi sub zăpezi de bronz să ne iubim.

Pacient

Eu nu am sa ma fac bine niciodata,
Mereu voi suferi de-o boala grea,
Simtindu-mi constiinta vinovata,
Ca nu e totul gata-n tara mea.

Puteti sa ma-ntrebati: - Ce vrei, baiete ?
In treburile mari de ce te bagi ?
Am sa raspund milos si pe-ndelete:
- Eu stiu ca imi sunt dragi cei ce-mi sunt dragi.

Mi-am investit si nervi si timp si viata,
In drumul car m-a ademenit
Si-am acceptat sa dorm pe copci de gheata
Si sa traiesc pe muchie de cutit.

Puteam sa-mi fac in alte parti avere,
Puteam sa fiu un bun european,
Puteam sa ma inscriu la mamifere,
Ins metabolic de la an la an.

Puteam sa am un os cum au toti servii,
Sa-l rod meschin si fara de idei,
Dar epocii eu i-am cedat toti nervii
Si ea nu-mi da nici drogurile ei.

Eu sunt bolnav de Dumneavoastra, Tara,
Eu sunt bolnav de Dumneavoastra, Neam,
Nu e-nauntru hiba, ci afara,
Traiam un veac labil daca eram.

N-am dreptul la o mare suferinta ?
Nu-mi dati cartela nici pentru prapad ?
Ei bine-atunci in mine ia fiinta
Un neam pe care voie am sa -l vad.

Si n-am sa pot sa-ngadui niciodata,
Acestui trup, nelegiuit al meu,
Sa-nvete nebunia blestemata
De a-i fi usor cand tarii ii e greu.

Ca fluturele parasind omida,
Cand vine peste toti o clipa grea,
Sunt un atlant murind cu Atlantida
Desi putea zbura,daca voia.

N-aveti la dumnevoastra-n farmacie,
Medicamente, boala sa-mi luati,
Un singur leac imi trebuieste mie:
Sa-i pot vedea pe ceilalti vindecati.

Aceasta boala e o boala rara,
Aceasta boala e o boala grea,
Aceasta boala se numeste Tara,
Si leacul este ea si numai ea.

Lume, lume

De la mine pân' la tine
Numai fluturi şi albine,
De la tine pân' la mine,
Numai rău şi nici un bine.

De la mine pân' la ea,
Numai lanţ şi numai za,
Unde-i ea şi unde-s eu,
Numai piese de muzeu.

De la noi până la lume,
Numai fiare fără nume,
De la lume pân' acasă,
Numai vreme friguroasă.

De la mine pân' la ei,
Numai lupte şi scântei,
Ei acolo, eu aici,
Şi-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine,
Numai guşteri şi ruine,
Din neanţ la dumneavoastră,
Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi,
Numai ei, din doi în doi,
Invers, de la noi la noi,
Numai stare de război.

De la toate pân' la toate,
Numai tu, singurătate,
Numai tu şi eu şi plânsu-mi,
De la eu până la însumi.

Şi totuşi iubirea

Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem

Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.
Şi totuşi e stare de veghe
Şi totuşi murim repetat
Şi totuşi mai cred în pereche
Şi totuşi ceva s-a-ntâmplat.
Pretenţii nici n-am de la lume
Un pat, întuneric şi tu
Intrăm în amor fără nume
Fiorul ca fulger căzu.
Motoarele lumii sunt stinse
Reţele pe căi au căzut
Un mare pustiu pe cuprins e
Trezeşte-le tu c-un sărut.
Acum te declar Dumnezee
Eu însumi să simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie
Cu plozi scrişi în numele meu.
Afară roiesc întunerici
Aici suntem noi luminoşi
Se ceartă-ntre ele biserici
Făcându-şi acelaşi reproş.
Şi tu şi iubirea există
Şi moartea există în ea
Îmi place mai mult când eşti tristă
Tristeţea, de fapt, e a ta.
Genunchii mi-i plec pe podele
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu eşti în puterile mele,
Deşi inchiziţii te cer.
Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,
Prăval peste tine pădurea:
Adio, adică rămâi.
Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.

Îmi esti nevroză

Pedeapsa mea va fi uitarea,ingenuncheat ti-o pregatesc,
Va fi suprema mea jignire,fata de tine,adorato,
Silit sa imi retrag iubirea ce zi de zi ti-am acordat-o,
Iti voi plati si aroganta si tot capriciul tau prostesc.

Ma pregatesc de lupta surda ,ce eu cu mine o voi da,
Nu pot sa ma comport cu tine,de parca nu ai nici o vina,
Cand tu te joci de-a viata noastra si-o calci in talpi ca o straina,
Cel mai cumplit o sa te doara,cand va veni uitarea mea.

Cu capu-n pumni,croiesc proiecte si uit instantaneu proiecte,
Ma otraveste amintirea si mor cu fiecare doza,
Acum,probabil,despartirea iti pare o paranteza roza
Si toate-aceste insistente,tu le califici ca abjecte.

Eu dau porunca mintii mele,sa uite-aceste subiecte,
Dar,vai,tu-mi esti zidita-n creier,neiertator ca o nevroza.

Daca tu ai disparea

Daca tu ai disparea
Intr-o noapte oarecare
Dulcea mea, amara mea
As pleca nebun pe mare.

Cu un sac intreg de lut
Si-o spinare de nuiele
Sa te fac de la-nceput
Cu puterea mainii mele.

Lucru lung si monoton
Sa te inviez femeie
Eu, bolnav Pygmallyon
Hai, si umbla Galatee.

Daca tu ai disparea,
Fi-ti-ar moartea numai viata,
Dulcea mea, amara mea
As pleca in tari de gheata.

Sa te fac din turturi reci
Sa te-mbrac in promoroaca
Si apoi sa poti sa pleci
Ori si unde o sa iti placa.

De-ai cadea intr-adevar
In momentul marii frangeri
As veni la tine-ncet
Sa te recompun din ingeri.

Si pe urma voi pleca
Umilit si iluzoriu
Unde este casa mea
O mansarda-n purgatoriu.

Daca tu ai disparea
Si din rasu-mi si din plansu-mi
Te-as gasi in sinea mea
Te-as zidi din mine insumi.

Emigranta Hiperboree

Prin cinic, guvernamental acord,
La ora ploilor de pasapoarte,
Hiperboreea pleaca inspre nord,
In tara ce le adusese moarte.

De nici nu stie, vai de capul sau,
Ca-i un butuc in drumul unui joagar,
Si pleaca fara de pareri de rau
In cel mai elegant si cinic lagar.

O vor gaza cu dragoste-n curand,
C-un rosu fier o vor marca pe spate
Si pielea ei va atarna plangand
Pe ramurisul sarmelor ghimpate.

Hiperboreea, du-te unde vrei,
Pe veci pierdut-o, vesnic haituit-o,
Un crucifix ai fost in ochii mei,
Dar eu numai tristetea ti-am iubit-o.

De actoria ta m-am saturat,
Inca din vremea actoriei mute,
Esti plina de durere si pacat,
Dar gardienii te asteapta, du-te!

Ca un vaccin ramai pe bratul meu,
Cand sania te-mpinge bland pe panta,
Sa-ti apere fiinta Dumnezeu,
Tu, prima mea iubita emigranta.

Si cand pamantul se va scufunda
Si va sari din miezul ei scanteia,
Sa stii c-ai fost, in sud, in tara mea,
Si nordul te-a strivit, hiperboreea.

Singur, fara nimeni

Fereasca Dumnezeu, daca mai poate,
Pe fiecare, de singuratate,
acesta-mi pare lucrul cel mai greu,
fereasca-ma de mine Dumnezeu.

Fereasca-ma noroiul de noroaie,
fereasca-ma plouandul nor - de ploaie,
fereasca-ma singuratatea mea
ca singur sa ma narui pe podea.

Si gura sa-mi aud cum mila cere,

vreunor pasi din vreo apropiere,
si, fara nimeni, sa ma sting in glas,
pe lume cat de singur am ramas.

Atat de singur sunt pe-acest pamant,
ca nimeni nu va sti daca mai sunt.

Vindecarea de farsa

Distanta creste zilnic intre noi
Si varstele ni se indeparteaza,
Nu vine nici o veste inapoi
Decat ce-a fost in ultima amiaza.

As vrea sa cred ca totu-i un cosmar,
Cu lumanari de nunta in revansa,
Dar totul e real rudimentar,
Adresa ta a devenit etansa.

Si ma eviti ca pe-un ciumat acut
Ce ti-ar putea un mare rau produce,
Dar eu nu vreau decat sa te salut,
In drumul meu din urma catre cruce.

Iti faci pacat mai omorand un mort,
Ce casei tale ii statea de garda,
Nici nu mai stiu acum sa ma comport
Cu cea pe care o faceam sa arda.

Si asta nu s-a intamplat candva,
Ci ieri, in cea mai cruda-mbratisare,
Cand rugul tau de carne tremura
Si nu simt nu banuia ca moare.

Si nici nu a murit si n-are cum
De dragul unui moft al tau sa cada,
Din umlinta ma ridic postum,
Zvarlindu-mi uniforma de parada.

Sunt inca tanar si sunt inca viu,
Mai pot insamanta un tandru pantec,
Din ceea ce traiesc si simt si stiu,
Pot recladi statuia unui cantec.

Exista varste cand barbatii cred
Ca orice despartire e o moarte,
Ca dragostea-i un tragic patruped
Si sexul e-un nestiutor de carte.

Complexe de tranzitie! Pareri.

Di indivizi decisi sa fie lideri
Iar daca maine nu e ca si ieri,
Urmeaza deznadejdi si sinucideri.

Ci eu, din condamnare, ma ridic
Si, cu aceeasi pofta si rabdare
Declar ca nu negociez nimic
Si-astept sa vina dragostea cea mare.

Din razbunarea tristei reverii,
Iubirea veche nu va fi intoarsa,
Probabil, alta drama va veni,
Sa ma salveze de aceasta farsa.

Arma mea

Daca te intreaba cineva
Ce-mi esti tu, femeie, sora, fata,
Sa raspunzi ca tu esti arma mea,
Singura mea arma-adevarata.

Nu le spune mult mai mult de-atat,
Lasa-i, tot ce vor, sa presupuna,
Arma mea, mai ai de doborat
Negrul vultur dintre noi si luna.

Moartea care-mi da mereu ocol
Trebuie s-o faci sa nu mai vina,
Nu uita ca joci intregul rol
Si in intuneric si-n lumina.

Stiu ca pentru tine n-am permis
Si ca ilegal te port in brate,
Zica poterasii ce-au de zis
Eu nu merg la iepuri sau la rate.

Eu pe tine te-am intemeiat,
La primejdii si din somn sa scaperi
Si pe cat sunt eu de-amenintat
Contra tuturora sa ma aperi.

Orisicate se vor intampla
Sa ramai sa-mi racoresti obrazul
Si sa fii de-a pururi arma mea,
Chiar si contra mea de va fi cazul.

Cu noi e Dumnezeu

Azi lumina din lumina
Pamantu-n trupuri ne e greu,
Dar e usor cand se inchina:

Cu noi e Dumnezeu.

Am ostenit de atata noapte
Dar vom iesi din defileu
Pentru lumina sfintei soapte:
Cu noi e Dumnezeu.

Nu suntem niste animale
Cu suflet amanat mereu
In noi e mila si e jale
Cu noi, cu noi e Dumnezeu.

Luati lumina din lumina
Paharuri curg din minereu
Credinta noastra e crestina
Cu noi e Dumnezeu.

Umanitate sub escortă

Suntem umanitatea sub escortă,
Mărşăluim îngenunchiaţi sub cer
Şi, vai, pământul nu ne mai suportă
Şi ne înghite, ospitalier.

Se crapă-n două piatra canibală,
Ca să mănânce oameni vii, la prânz,
Şi, sub cumplita cerului rafală,
Oceanele au izbucnit în plâns.

Şi între timp ne-ntemeiem pe ură,
Ne urmărim, ca să ne facem rău,
Venin universal în stare pură
Şi fiecare cu aportul său.

Clădim civilizaţii arogante,
Ca semn că nu ne pasă de nimic,
Şi brusc vulcanii o pornesc pe pante
Şi orice lider redevine mic.

Ceva se-ntâmplă şi-n afara noastră
Cum se întâmplă şi în noi, curent,
Şi sar civilizaţii pe fereastră,
Pe când se sparge Ţara-Continent.

Nimic din tot ce e n-o să rămână,
Computere, maşini şi sateliţi,
Într-o secundă totul e ţărână
Care-şi resoarbe îngerii striviţi.

Se prăbuşeşte ultimul orgoliu,

Averea nu mai are nici un rost,
Când milioane de chinezi în doliu
Se reculeg, plângând, pentru ce-a fost.

Aceasta e o lume nebunească,
Pe care noi n-o mai putem salva,
Menită şi să scadă şi să crească,
Purtând principiul răstignirii-n ea.

Pe-aici, prin valea noastră fără milă,
Progresul se plăteşte prin regres
Şi vanitatea se transformă-n milă,
Ne naştem des ca să murim mai des.

Şi ca într-o demonică risipă,
Cu bine şi cu rău, în terci egal,
Pământul ne înghite într-o clipă
Şi, iată, ce e mal devine val.

Se anulează ură şi iubire,
Culorile se prăbuşesc în iad,
Şi, brusc, maternităţi şi cimitire
În gropniţe necunoscute cad.

Suntem umanitatea condamnată
Să-ndure cald şi rece, fel de fel,
Vin cu dobândă notele de plată
Şi nu mai sunt instanţe de apel.

Ce lume, ca o tragică amantă,
Asasinată de instanţe reci,
Şi amintirea ei halucinantă
Din creier ni se stinge pentru veci.

Cândva, vreun greier dacă o să poată,
Va mai cânta peste pustiu, cri-cri,
Despre o lume care-a fost odată,
O, biata noastră lume scufundată,
O lume care nu mai poate fi.

Singular

Incerc un gest, un jalnic inceput,
De la persoana-a doua sa te mut,
As vrea sa te transfer si sa dispar
Catre persoana-a treia singular.

Caci eu cu tine nu mai pot vorbi,
S-au adunat prea multe ineptii,
A-ti mai rosti porecla nu mai pot,

De azi esti ea, te-ai departa de tot.

Si niste explicatii – tuturor:
Eu pentru ea as fi putut sa mor,
Pe unde merg, imi amintesc de ea,
Nu pot s-o uit, orice s-ar intampla.
N-am dreptul sa o strig plangand "Ramai!",
Cat sunt de singur la persoana-ntai.

Mâini pedepsitoare

De câte ori îmi amintesc, rebelo,
Că îmi provoci de bună voie rău,
Mă înnegresc la faţă ca Othello
Şi mâinile pornesc spre gâtul tău.

Dar dintr-o dată mi se face milă,
De orice gând răzbunător mă usc
Şi, cum te ştiu curată şi umilă,
Simt mâinile că-mi cad din umeri, brusc.

Acum, când totul mă interesează,
Un simplu zvon mă poate-asasina,
C-am auzit cu jenă şi cu groază
Că-ţi faci un fel de mică lumea-a ta.

Au fost destule între moft şi ţâfnă,
Cu scene de amor şi de război,
Dar mă stupefiază această râvnă
De a distruge totul între noi.

Alerg, în faţa lumii, ca o torţă,
De dinainte de-a te naşte tu,
Dar nu-mi îngădui nici-un gând de forţă,
Să te opresc din nebunie, nu.

Te-am acceptat alături fără probă,
Acum, de dorul tău nu pot să dorm,
Va trebui să-mi las la garderobă
Aceste mâini care-au crescut enorm.

Totuşi, iubirea

Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.

Şi totuşi e stare de veghe
Şi totuşi murim repetat
Şi totuşi mai cred în pereche

Şi totuşi ceva s-a-ntâmplat.

Pretenţii nici n-am de la lume
Un pat, întuneric şi tu
Intrăm în amor fără nume
Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse
Reţele pe căi au căzut
Un mare pustiu pe cuprins e
Trezeşte-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezeu
Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie
Cu plozi scrişi în numele meu.

Afară roiesc întunerici
Aici suntem noi luminoşi
Se ceartă-ntre ele biserici
Făcându-şi acelaşi reproş.

Şi tu şi iubirea există
Şi moartea există în ea
Îmi place mai mult când eşti tristă
Tristeţea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu eşti în puterile mele,
Deşi inchiziţii te cer.

Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,
Prăval peste tine pădurea:
Adio, adică rămâi.

Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.

Casa de nebuni

In ultimele zile ale iubirii noastre,
Eu iti spuneam cuvinte si tu,cu ochii uzi,
Pareai neputincioasa si sa le mai auzi
Si ma temeam sa caut sau sa presimt dezastre

Si-n noaptea dinaintea plecarii spre niciunde

Eu iti strigam ca ninge,plangand la telefon
Si-aveai atata pace si viitor in ton,
Ca nici acum nu banui ca te puteai ascunde.

Nu cred ca are dreptul o dragoste sa moara
Ca intre doua bestii,tacut si indecent,
Si fara un adio si un avertisment,
Si fara o urare de drum,elementara

Astept sa-mi spui ca suntem,atunci cand ai sa suni,
Ori eu,ori tu,ori ambii.....la casa de nebuni!

Despartire in flori

La sarbatoarea florilor de mar,
cand drumul cere pasii sa se-astearna,
acum ne despartim intr-adevar
precum nu promisesem asta iarna.

La sarbatoarea focurilor mari,
cand toata lumea varuie de paste,
din viata mea incepi sa si dispari,
fiinta mea abia te mai cunoaste.

La sarbatoarea soarelui deplin,
cand sangele -n batrani se poticneste,
iubindu-te iti spun: ne despartim
si sa ne regasim nu-i vreo nadejde.

Adio, deci, mai e ceva de zis,
cand cad din geam deodata doua glastre:
se sinucide parca un cais
la sarbatoarea despartirii noastre.

Ne mai ramane floarea de gutui,
ca toate celelalte ne condamna,
doar ei mai poti cate ceva sa-i spui,
sa mi te aminteasca inspre toamna.

Atatea flori la despartire-avem,
atatea flori ca-n bietele romante,
de parca hohoteste un blestem,
porunca lui civilelor instante.

Si floarea de cires de care-am spus
a-mbatranit si s-a zbarcit in fructe,
incet, de parc-ar duce un obuz,
un tren transporta flori pe apeducte.

Tu crezi ca despartirea-i pentru ea,

dar tu nu vezi ce flori - numai ruine -
sa nu te minti, ca nu-i deloc asa,
te parasesc spre-a ma gasi pe mine.

La sarbatoarea florilor de soc,
cand lunca lumii galgaie salbatic,
ne despartim, plangand, la acest foc
pe-a carui vatra noi am fost jaratec.

De mar, de visin, de gutui, de par,
e floarea-n sarbatori pana departe,
acum ne despartim intr-adevar
cu-atatea flori in jur ca la o moarte.

Ce-i zis e zis si-n cantec iti spuneam
ca va fi aceasta clipa - n care
de-atatea flori pe fiecare ram
ninsorile vor mirosi a floare.

Adio, deci, te vad, dar nu te vad,
cand florile de noapte-ncep sa cearna
si daca despartirea-i un prapad
proiectul ei ti l-am trimis din iarna.

Pierduta mea, pe veci pierduta mea,
acm cand florile te tin de mana,
asculta cantecul precum era
ninsoarea noastra sfanta si pagana.

Bocet pentru Ion cel fara de mormant

Ca tara sa nu-ti moara
Tu linistit te-ai frant,
Si tot colinzi prin tara,
Ion fara de mormant.

Asa a fost destinul tau,
Sa mori precum te-ai si nascut
Ca un erou necunoscut
Intr-un mormant necunoscut.

Ioane fara de mormant,
Te plang si te ingan,
Ca tu ai fost si eu mai sunt,
Ion, soldat roman.

Dar undee mormantul tau,
In care rau sau deal,
Te bat parerile de rau,

Soldat si general.

In fata mortii neclintit,
N-aveai ce o ruga,
Ai lacrimat si i-ai zambit
Ca si la nunta ta.

Dusmanii tai si azi se tem
De-ngrozitoarea zi
Cand vom iesi de sub blestem
Si tte vom regasi.

Ioane, fara de mormant,
Cuvant fara coperti,
Din locul tragic un` te-au frant
Incearca sa ne ierti.

Asa, a fost, va fi mereu,
Te cautam cu dor
Ion esti tu, Ion sunt eu,
Ion e un popor.

Îmi pasă

Mi-e dor de tine
Şi nu-mi ajung celelalte
Uite că un surogat
Pentru puritate
Nu s-a găsit.
Mi-e dor de tine
Mi-e tine de tine
Mi-e înlăuntrul meu de tine
Mi-e nu ştiu cum,
Mi-e nu ştiu ce,
Mi-e dor de tine ca de acasă.
Îmi pasă!

La adio tu !

Se afla litere si farduri
Si niste munti sunt intre noi
Dosare inchise triste garduri
Si nici nu o sa mai vi inapoi.

In prgul iernii absolute
Saruta-mi tampla alb balai
Si apoi scufunda-te si du-te

In orizontul altui grai.

De ce sa iti spun la revedere
Nu as mai avea nici un motiv
Adio drepturile isi cere
Caci te-am pierdut definitiv.

Si de la mine pan` la tine
Cuvantul insusi va ingheta
Nici sa te strig nu stiu prea bine
Iubita mea, pierduta mea.

Cand te-am vazut ultima oara
Stiai si tu, plangeai si tu
Si ai plecat cu tot cu gara
Nici tren nu mai exista, nu.

Eu m-am intors inca o data
Voiam sa vin pe urma ta
Dar unde-i linia ferata ?
Parca a luat-o cineva !

Eu ti-as mai spune amanunte
Destinul de-as putea sa il schimb
Iubita mea de peste munte,
Iubita mea de peste timp.

Pe cea de atunci nu o voi gasi-o
Si eu acela am murit
Sub cinic nuclear adio
Noi bietul cuplu parjolit.

Nici nu pot nimic sa iti spun
Pe curand sau ramas bun
Aparu numai nu
La adio tu !

Nasterea lui Eminescu

Ciudată noapte simt că o să fie
şi-o să trăznească în dicţionar,
la noapte, în Moldova mijlocie,
se naşte Eminescul nostru iar.

A fost sortit să vină-n cea mai dulce
şi-n cea mai sfâşiată dintre ţări,
pleca-vor toţi ai zilei să se culce
şi-l vor primi strămoşii lui călări.

Aşa firesc se-ntâmplă nefirescul,

pământul nostru suferă adânc,
la Ipoteşti se naşte Eminescu
şi-n toată România mame plâng.

La noapte, dintr-un pântec şi o slovă,
se naşte steaua celor ce-au tăcut,
îngenunchez, în faţa ta, Moldovă,
şi mâna mult lovită ţi-o sărut.

De-atâtea ori, în vremuri, sfâşiată
ai fost, Moldovă, cum să spun nu pot,
dar Eminescu ce se naşte, iată,
în Doina lui, o să cuprindă tot.

Ciudată noapte, noaptea noastră mare,
o noapte cum a fost la început,
şi, de la Cernăuţi şi pân' la Mare,
pâraiele se-aud plângând în Prut.

În el tresare trist Moldova toată,
toţi fraţii-nstrăinaţi se regăsesc,
în el o inimă va şti să bată
acum şi veşnic, dorul românesc.

În Voroneţ s-a răsculat albastrul,
ca dintr-un cer fremătător de fraţi,
la noapte-n ţară va urca un astru,
se naşte El, Români, vă închinaţi!

Condamnarea la toamna

Nu e toamna cum esti tu,
vara mea de suflet, nu,
pe pamant,
vara decazu.

Daca padurea ne condamna
la nostalgie, fara rost,
e toamna, vara mea, e toamna,
asa cum poate n-a mai fost.

Atatea taine nepatrunse
ne cad in brate la un semn
si suntem imbracati in frunze
si captusiti c-un fel de lemn.

In rau sunt doua lazi de bere,
pe foc s-a pus un ultim vreasc,
trec cerbi frumosi, bolnavi de fiere,

catre cerboaice care nasc.

Si ziua e atat de mica
incat n-ai vreme de-un salut,
si-un fum noptatec o complica
si saptamana a trecut.

Mai e in tot un pic de vara,
dar paturi aspre ne-nsotesc,
la orice drum mai lung afara
prin clai de aburi nefiresc.

Mai am senzatia ca toate
pot fi si altfel decat sunt,
dar muntii-mi pun poveri in spate
si simt ca port pe talpi pamant.

Acum si fiarelor li-i foame
si ies lunatice la drum,
padurea este numai drame
si-o mai salvam cu cate-un fum.

Dar ea, deodata, ne condamna
la nostalgii si la pacat,
e toamna, vara mea, e toamna,
si-atat de singur m-ai lasat.

A mea

Cum treci acum şi apa e-n ruine,
şi-ţi este bine şi îmi este bine,
aş vrea să-ţi spun, iubito, că în tine
e vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă şi mirare
cu întrebare şi cu disperare,
cu gelozie şi cu larmă mare,
c-un fel de fărdelege care doare.

Şi jur pe tine şi pe apa toată
care ne ţine barca înclinată
că vei ramane - dincolo de număr
şi dincolo de forme, măşti şi vorbe -
a mea, de-a pururi, ca un braţ în umăr.

Avertisment

De multă vreme ocolesc trecutul,
Din milă faţă de contemporani,
Să nu stârnesc cu mâna mea vulcani,
Mai bine zac între coperţi, ca mutul.

Dar, vai, toţi cei iertaţi îmi sunt duşmani,
Vor sabia, nu vor să fie scutul,
Pe Blaga l-ar ucide iar Răutu
C-o ceată de cosmopoliţi golani.

O, timp păgân în multe ale tale,
Te-ar vinde ei samsarului străin
Cei care poartă două capitale
Pe-acelaşi amărât de buletin.

V-avertizez, sinistre haimanale,
că ori intraţi în pensie, ori vin.

Robit Libertatii

Te cant pe lira mea cu corzi ghimpate
Greu dobandita noastra libertate
Si daruindu-ma-ntru-totul tie,
Eu simt, in tot ce murmur, o betie.

Si-atat de coplesit sunt eu de tine
Si-atat imi e, cantandu-te, de bine,
Atat ma simt luat de o dulce verva,
C-aproape ochii mei nici nu observa.

Cand trec de-aceste corzi ce ma inspira
Si-ncet, incet, ma-ncorporez in lira,
Ca electrocutat de-a dreptu-n plansu-mi,
Aproape eu cantand la mine insumi,

Inchis in lira mea cu corzi curate,
Te cant ca dintr-un pantec, libertate!

Dacă cu o singură femeie am fost în stare să fac o fată ca Ana-Maria, vă daţi seama ce putem face toţi împreună.

Mi-e imposibil fără tine

Nici nu mai stiu daca erai frumoasa
Si nici in ce culori iti sta ma bine,
Stiu doar ca amintirea nu ma lasa
Si ca mi-e imposibil fara tine

Vizionez femei nenumarate,
Femei interesante ma mai suna,
Dar rece si strain ma simt de toate
Si nu ma vad cu ele impreuna.

Nu pot nici sa-mi explic intreaga drama,
Care-a decurs din intalnirea noastra,

Dar vechiul loc al dragostei ma cheama
Si tu imi faci cu mana la fereastra,

Subtile explicatii cui i-as cere ?
Tot prostul face pe interesantul
Si-n condamnarea asta la tacere,
Mai conversesz de-a surda,cu neantul.

Si cum sa transformam iubirea-n ura,
De ce nu noi,ci solii sa lucreze,
Si sa patam simtirea cea mai pura,
Punand incendiul tot in paranteze ?

N-as vrea sa te-ndarjesc sau sa te sperii,
Nici sa te fac sa te-ndoiesti de tine,
Dar eu te-am adorat fara criterii,
Este bolnav,al patimii depline.

De dragul tau,am fost cu lumea-n lupta,
Te-am aparat de barfe si de crivat,
Si dupa toata veghea ne-ntrerupta,
Cedez numai in lupta impotriva-ti.

Si,totusi,tu ai fost cea mai frumoasa,
La mine-n brate iti fusese bine,
Obsesia iubirii nu ma lasa
Si-mi este imposibil fara tine.

Durerea femeiască

V-am tot iertat, v-am tot acoperit,
Şi, să mai amânăm, nu-i înţelept,
Ar fi, să recunoaştem, în sfârşit,
Femeia, n-are, totuşi, nici un drept.
Muncim, ca nişte sclave, zi de zi,
Frumoase-am fost, pe cel dintâi traseu,
Şi condamnarea de-a ne urâţi,
Chiar voi, ce ne iubiţi, ne-o daţi, mereu.
Stăm în picioare, încă de cu zori,
Şi vă miraţi că nu mai sunt subţiri,
Dar voi, care vă credeţi tot feciori,
De ce nu arătaţi ca nişte miri?
Pe unde ne daţi dreptul de-a munci,
Lucrăm istovitor, cu voi în rând,
Din când în când, în burţi ne daţi copii,
Iar voi plecaţi la altele, râzând,
Când suferiţi, ne cereţi lângă voi,
Ori vă-mbătaţi, ori aţi trudit prea mult,
Vă plângem, când vă duceţi la război,
Sau când vă speriaţi, la vreun consult.

Eroic v-am iubit nelegitim,
Şi legitim, eroic v-am iubit,
Ne bateţi, ne-nşelaţi şi noi o ştim,
Ba, alteori, intrăm în circuit.
Iar cele care, azi, pe termen scurt,
Vă fură amintirile de ieri,
Îşi vor plăti plăcerea unui furt,
Fatal, cu furtu-aceleiaşi plăceri.
Şi, uneori, păcătuim curat,
Crezând, prin lacrimi mari, de ochi atei,
Că însuşi Dumnezeu este bărbat
Şi nu le înţelege pe femei.
Dar, vai, a fost odată prea frumos,
Ca-n filmele de dragoste a fost,
Şi-acum, ne omorâm sârguincios
Şi zilnic ne distrugem fără rost.
Ne-nvinge viaţa fără orizont
Şi voi ne-nvingeţi, într-un mod câinesc,
Trăim ca nişte văduve de front
Şi mâinile mereu ni se aspresc.
Acum, când auziţi acest reproş,
Priviţi, fără privire, înapoi,
Încuvinţaţi din cap, mărinimoşi,
Şi credeţi că nu-i vorba despre voi.
Şi, totuşi, e vorba despre toţi
Sunteţi la fel de răi şi de flămânzi,
Durerea femeiască pentru soţi,
E-un credit fără giruri şi dobânzi.
Vă e urât cu noi, vă e urât,
Şi ne-aţi ucide, dragilor bărbaţi,
Aşa că vă rugăm numai atât:
Puteţi să ne jigniţi, să ne-njuraţi,
Dar faceţi-o cu tonul coborât
Şi pân-adorm copiii, aşteptaţi.

Telefon peste moarte

În lumea numelor străine,
Mă simt, şi eu, un străinez,
Iau telefonul lîngă mine
şi n-am ce număr să formez.

Trăiesc, fără speranţă, drama
Că neamul meu, acum, e frînt,
Mi-e dor de tata şi de mama,
Dar nu au număr, la mormînt.

De convorbiri cu ei sunt gata
şi în necunoscut mă zbat,
îi sun pe mama şi pe tata,

Dar crucea sună ocupat.

Au numere secrete parcă
şi aparatul n-are ton,
Deodată aflu şi tresar că
Nici moartea n-are telefon.

Mi-e dor de voi, părinţi din moarte,
Cu lacrimi bine vă cuvînt,
Şi uit că aţi plecat departe
Şi n-aveţi roaming, sub pămînt.

Formez un număr, oarecare,
Întreb precipitat de voi,
Dar ştiu că mort e cel ce moare
şi nu mai vine înapoi.

Şi, vai, de-atîta timp încoace,
Vă chem şi-n visuri, să v-ascult,
Dar iarba pe morminte tace,
Cu număr desfiinţat demult.

Şi, dacă o să ţinem minte,
Probabil, cînd o fi să mor,
Am să vă caut în morminte,
Pe-un număr de interior.

Analfabeţilor

V-am spus că sunt un om periculos
Şi nu mi-aţi luat avertismentu-n seamă.
V-am spus s-aveţi pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare şi de teamă.

V-am spus că fac teribil de urât
De sunt călcat puţin pe libertate.
V-am spus ca sunt oşteanul credincios
Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpăraţi şi voi,
Cenzori capricioşi ai vremii mele,
C-o să vă coste scump măruntul moft,
De a ne face nouă zile grele.

V-am spus să puneţi mâna să munciţi.
Să nu mai tot pândiţi zeloşi din umbră,
V-am spus că n-o să placa nimănui
Pornirea voastră, tulbure şi sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat

Şi că situaţia e mai complexă,
Nu-i intelectualul - servitor.
Cultura nu-i ceva ca o anexă.

Şi lumea nu se poate cuceri
Umflând la cifre şi mimind tumulturi
Cu aroganţi şi trindavi doctoranzi,
Cu papagali care ţin loc de vulturi.

V-am spus şi am puterea să mai spun
Ca nu încape muntele în seră
Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad
Şi de la căprioară la panteră.

V-am spus să nu-l fetişizaţi pe Marx,
Să nu-i păstraţi în spirt învaţătura
Şi voi într-una fără să-l ciţiti
Îl pomeniţi până vă doare gura.

V-am spus că bătălia pentru om
Nu iartă astăzi nici o dezertare
Şi voi v-aţi decorat voi între voi
Când lupta este în desfăşurare.

V-am spus că muzica nu-i un microb
Care ameninţă civilizaţii
E-a omului pentru a fi mai bun,
V-am spus: ceva care să-i placa daţi-i.

V-am spus, concetăţeni analfabeţi,
Şi luaţi aminte şi să ţineţi minte.
Dar nu ştiam ca v-aţi născut şi surzi
Şi scoateţi arma când vedeţi cuvinte.

Scrisoare către guvernul României

Ce sorcovă şi târguri ai în steag
Şi ce poşircă îţi bălteşte-n sânge,
Guvern al inaniţiei, beteag,
De nu auzi Ardealul care plânge?

Tu nu-nţelegi coşmarul vieţii lor
Că sunt abuzuri cu nemiluita
Şi că n-au cui să-i ceară ajutor
Românii din Covasna şi Harghita?

De propria ta ţară te fereşti
Şi imposibil s-o conduci îţi este,
Că ai ajuns să fii, la Bucureşti,
Guvernul unei alte Budapeste.

La noi acasă, alţii sunt stăpâni,
Baţi temenele la Înalta Poartă,
... Persecutaţi, doar fiindcă sunt români,
Românii din Ardeal nu te mai iartă.

Guvern de indigo şi din mancurţi,
Te blestemă, descoperindu-ţi vina,
Ceilalţi români, vânduţi la alte Curţi,
În Basarabia şi Bucovina.

Guvern al României, surdomut,
Eşti plin de păcăleli şi plin de fumuri,
Dar clopote de moarte au bătut
Pentru acest popor ajuns pe drumuri.

Ca-ntr-un coşmar, te caut şi te strig,
Să nu mai tot suceşti cuţitu-n rană,
Prin lanţuri şi prin foame şi prin frig,
Însângerând condiţia umană.

Tu eşti în stare să ne-ntorci pe toţi
La cea dintâi Comună Primitivă,
Să fim un neam de criminali şi hoţi,
Ce-şi jefuieşte propria colivă.

Guvern fără de ţară, pune punct
Acestei fraze care te cuprinde
Şi-ngroapă idealul tău defunct
În groapa României suferinde.

Şi lasă-ne! Dispari în mod brutal,
Eliberează, cu grăbire mare,
De boala ta, românii din Ardeal,
Guvern murdar de propria trădare!

Moartea batranilor

Mai muncim o vreme, tată-mare,
Ca să strîngem bani de-nmormîntare,
Mai muncim o vreme, mamă bună,
Şi-or să ne îngroape împreună.

Leu cu leu aţi adunat o viaţă,
Aţi făcut economii de piaţă
Şi acum aşa a fost să fie,
Să n-aveţi bani pentru sicrie.

Vremuri mari, puternice reforme,
Toate cheltuielile-s enorme,

Pune, tată, capul pe o pernă,
Viaţa ta a devenit eternă.

Nu mai ai nici dreptul la o moarte,
Trage-te, bătrîne, într-o parte
Şi rămîi, pîn-la sfîrşit, de pază,
Că altfel te devalorizează.

Mai muncim un an, în sărăcie,
Poate, pîn-la urmă, cine ştie,
N-avem dreptul de a fi statuie,
Dar măcar un lemn şi nişte cuie.

Pune, mamă, masă mai săracă,
Să le dăm şi ălor care pleacă,
Să la stăm cu milă împotrivă,
Printr-un biet colac şi o colivă.

Lasă-ţi, mamă, ochii peste ţară,
Să o faci din moarte să tresară,
Ca pe noi din nou să nu ne nască,
Fără-o-nmormîntare creştinească.

Groapa ne-a urcat pîn-la călcîie,
Dar n-avem nici bani pentru tamîie,
Şi lumînărarii ne despoaie,
Şi ce scump şi drumul pîn-la rai e!

Ţine, mamă, ţine, tată, uşa,
Să nu intre peste noi cenuşa,
Hornurile gri să nu-şi reverse,
Peste noi cenuşile perverse.

Ce impozit fiecare boală,
Ce exploatare ireală!
Scîndura sicriului ne costă
Mult mai mult ca viaţa noastră, fostă.

Pune, tată, mîna pe-o secure,
Să luăm sicrie din pădure,
Pune, mamă, mîna pe o pîine
Şi împarte-o, că murim chiar mîine.

Vremuri de inflaţie şi silă,
Moartea însăşi a ajuns umilă
Şi, în fond, pe noi ce ne aşteaptă?
Doar o sinucidere-nţeleaptă.

Noi, bătrînii, am rămas pe drumuri,
Într-un crematoriu numai fumuri,

Şi murim, ajunşi pe înnoptate,
Marfa cea mai ieftină din toate.

Pe mine mă enervează foarte tare faptul că eu voi muri şi pixurile mele vor rămâne. Le-am strâns, nu le-am putut epuiza şi asta mă enervează.

Iluzia unei insule

Diseară-i plecarea în insula mea,
trăsura de nuc te aşteaptă la scară,
ia-ţi haine mai groase şi nu-ntârzia,
căci câini-poliţişti s-ar putea să apară.

Nu-ţi face probleme, birjarul e mort
şi caii sânt morţi şi trăsura e moartă,
fugim fără martori în nu ştiu ce port,
în insula mea la cinci capete spartă.

Acolo, vom creşte copii monstruoşi,
la chei de metal şi de mâzgă vor râde,
cu veşti ne-o ticsi de la moşi şi stramoşi,
tic-tac, telegraful cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi,
şi le vom trimite în lume de-a rândul,
ca-n sticle băgându-le în câte-un ochi,
Al Patrulea Ochi pentru casă păstrându-l.

Şi ziua întreagă, noi goi, fără tiv,
pe sănii de foc vom zbura într-o vale,
iar eu, gospodarul voiesc să cultiv
grâu dulce şi leneş, pe coapsele tale.

Te-aştept deocamdată. E mijlocul verii,
e mijlocul iernii, ciudată poveste;
iar când vei urca, e-n zadar să te sperii,
trăsura ca moartea părându-ţi că este.

E numai iluzie, dincolo-s eu,
te-aştept cu făclii, patru mii şase sute,
zadarnic te sperii că ninge mereu,
că străjile drumului fumegă mute.

Hai vino şi urcă şi spune ceva,
birjarul e mort, are sânge de cârje;
te-aştept fără martori în insula mea,
port haide de nuc, sunt aproape o birjă.

Iar dacă nu-mi vezi faţa ce mi-am găsit-o,
să ştii că, în insula mea, totuşi sânt,
eu, movila celui mai proaspăt mormânt,

întinde piciorul şi calcă, iubito!

Şi asta e totul. Plecarea-i diseară.
Fantoma trăsurii aşteaptă la scară.

Ne mor prietenii

Ne mor prietenii, ne mor,
Murim şi noi în moartea lor,
Că-ntârzie îngrozitor,
Într-una, primul ajutor,
Chemat la patul tuturor,
Mereu, e de ales: or-or!
Se rupe aţa pe mosor,
Tuşesc segmentele-n motor,
Ne mor prietenii, ne mor
Murim şi noi în moartea lor,
Şi amintirile ne dor,
Ne mor prietenii, ne mor.

Miros de coasa

E amurg si mai raman
Langa foc si amintire,
Ma adun din risipire,
Si incep sa cant pagan.

A fi fire si nefire,
Nu mai stiu ce mai ingan,
Umbla cineva la fan,
Simt venind miros subtire.

Taie cineva lucena,
Cu o coasa veche, grea,
Ca si cand si-ar repeta
Ca doar moartea e eterna.

Parca-as sta, parca as pleca
Parca sunt altcineva.

Mortul învingător

Ce ţară, ce morală, ce prăpăd,
Un fapt de viaţă mai grozav ca toate,
Un mort este votat majoritar
Şi-n clasament pe toţi cei vii îi bate.

Aşa a fost şi este şi va fi
Conflictul de-ntuneric şi de groază,
Un mort învinge pe cei vii la vot
Şi ei aproape cred că îi trişează.

Şi, vai, absurde autorităţi
Se strâng buluc şi judecă drăceşte
Şi îl declară pe învinsul lui
Învingător, doar pentru că trăieşte.

Şi mortului ce i-a învins pe vii
Nici nu au apucat să-i facă groapă
Şi-n primăria lui de-nvingător
E ordin ca petrecerea să-nceapă.

Şi proştii râd, în nebunia lor,
Întărâtaţi de liniştea nocturnă
Şi unul zice: hai să-l îngropăm,
La locul care-i place lui, în urnă.

Ce ţară, ce morală, ce prăpăd,
Politică de-a pururi surdo-mută,
Învingătorul se întoarce-n sat,
Dar voturile lor nu-i mai ajută.

Probabil, e-o parabolă, aici,
Chiar dacă nu o pomeneşte cartea,
Trăim învinşi în fiecare zi,
Iar, ca să biruim, plătim cu moartea.

Dictionarul

Acest dictionar
Enciclopedic si bizar
Cat mai iubesc
Il rasfoiesc,
Dar nu-nteleg ce-i de facut,
Sunt surdo mut.

Acum, acum sau niciodata
Te voi chema la judecata,
Dictionar stupid si confident perfid,
Te pun la zid.

Mi-ai dat mereu, mi-ai dat credinti,
Si-acuma vad ca totusi minti,
Dictionar cetos, am sa te-arunc pe jos,
Fara folos.

Iubirea mea nu e cuvantul,
Biblioteci prea mint pamantul,
Pamantu-i plin de ploi, da lacrimi inapoi
Si pentru noi.

Dictionar bun pentru toate,
De azi te pun in libertate,
Tu poti insemna macar ceva, ceva,
Din ce e ea.

Dar, vai, ce vad aici in file,
Sunt drame mari si sunt idile,
Un vuiet nefiresc, cuvinte se iubesc
Nepamantesc.

Stau verb cu verb si plang adverbe,
E un cazan intreg ce fierbe,
Degeaba te provoc, de noi nu este loc,
N-avem noroc.

La vocativ se mai saruta
Un surdo-mut si-o surdo-muta
Ce nu mai au cuvant, nimica sfant,
Ci sunt, doar sunt.

Dor de Bacovia

Acum, când cade toamna pe pământ,
Ca un coşmar al unei boli ciudate,
Acum să trecem prin acele sate,
În care merele în meri mai sunt.

Acum să ne iluminăm de tot,
Până-n adâncul inimii şi-al firii,
Ce disperare, cum se duc martirii,
Şi a-şi rosti plecarea nu mai pot.

Foioasele în vântul toamnei ard,
Muşcate sângeros şi trist de lună,
Şi turturelele se despreună
Acum, noi doi în focul revanşard
Acum, atât de singuri pe pământ,
Să recităm Bacovia, plângând.

Copiii de tarani

Poemul acesta il scriu intr-o noapte,
Putin dupa ziua de treizeci de ani
E-un scrasnet, un planset, un geamat de soapte,
Caci e pentru voi, fii curati de tarani!

Cand tara indreapta si legi si-a sa cale
Cand sus in idee nu-i loc de abuz
Mai sunt de-mplinit si la capat de dus,
Dorinti izvorand din nevoi sociale.

Si una e-aceea ca inca la tara,
Nu-i scoala facuta cum e la oras
Ca fiul taranului, totusi nu poate,
Intra-n facultati cu acelasi curaj.

Eu stiu cate lucruri in tara sunt gata
Si cate vor fi, daca suntem cuminti.
Dar una e daca director e tata,
Si alta e, daca-i taran de la Vint...

Eu iata, priviti, sunt un fel de director
N-aveti nicio grija ca va voi minti
Am si eu copii ce pot fi de bani gata
Cu toate-i indop, pentru ca-mi sunt copii.

Dar tara sta-n altii intai, si pe urma
In fiii acestia de directorasi
Nu, satele noastre nu sunt trista turma
Ce lana si branza trimite-n oras!

Productia lor cea mai sfanta sunt fiii!
Lor li se cuvine rasplata de pret.
Taranii dau aur, cand dau Romaniei
Curatii lor fii, rod al unicei vieti!

Abia acum

Rănit la piept de crivăţul cîinesc,
Ce-mi bandajează rănile cu luna,
Abia acum încep să te iubesc
Cînd simt că te-am pierdut pe totdeauna.

Şi rănile mereu mă vor durea,
Slăvind întîmpinarea ta tîrzie
Şi-abia acum îţi spun 'iubita mea',
Cînd nici nu-ţi ştiu adresa spre a-ţi scrie.

Deodată, apa lumii te-a-nghiţit,
Deodată am rămas rănit de crivăţ,
Gesticulînd spre minus infinit
Şi construind delicte împotrivă-ţi

Atunci cînd totul se-ntîmpla firesc
Ne-mpotriveam ca soarele şi luna,
Şi-abia acum încep să te iubesc
Cînd simt că te-am pierdut pe totdeauna.

Deodată ce spun eu şi ce spui tu
Sînt două îngheţate limbi străine

Şi la hotarul dintre da şi nu
Un martor mut mi-ar tot vorbi de tïne.

Singuratate

Va propun un tratament urgent
Si s-aveti incredere va rog
Cand nu e un alt medicament
Luati singuratatea ca pe un drog.

Ceaiul abureste trist pe masa
Un tacam servetul il apasa
N-am nevoie nici de doua linguri
Doamne, cina oamenilor singuri.

Gust si eu in clipe lungi de veghe
Noaptea pernei fara de pereche
Suna telefonu-n casa goala
Doamna ma iertati dar e greseala.

Cat de draga-mi esti singuratate
Tu mi-esti ceam ma draga dintre toate
Lacrima in ochiul dintre ape
Caci nici umbra mea nu mai incape.

Tu singuratatea mea curata
Totu`ncepe cu a fost o data
Cu durerea ta imi este bine
Nu stiu ce m-as face fara tine.

Cu tristete le traiesc pe toate
Dar mai draga-mi esti singuratate
Cat de necesara imi esti tu mie
Nu te-as da pe nici o sindrofie.

Doar atat din toate ma omoara
Izolarea meselor de seara
Si macar la una dintre cine
Dumnezeu sa bea un ceai cu mine.

Nici o carte

De cand ai plecat departe,
Ma gandesc sa scriu o carte,
Dar de-aici si pan` la tine
Nu se merge, nu se vine.

Pot sa iti fiu supus paharnic,
Tot ce-ti scriu, iti scriu zadarnic,
Si de-ar fi sa-ti mai ajunga
Cartea mea de cale lunga.

Mila ta eventuala
M-ar atinge ca o boala,
Niste lacrimi de la tine
Nu mi-ar face nici un bine.

Poate-ar fi o terapie,
Daca te-as putea descrie,
Dar ma tine, ma retine
Dorul propriu-zis de tine.

Orice litera-i o rana
Si-o-ncercare inumana
Si nu poate nici o carte
Sa te-ajunga pana la moarte.

Sa fie pace in lume !

Sa fie pâine pe masa
Si toti ai casei acasa
Si grâu-n brazda sa iasa
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Si ale lumii guverne
Sa stie bine-a discerne,
Nevoia vietii eterne,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Sa fie-o blânda lumina,
Si nu rachete-n gradina,
Doar vesti frumoase sa vina,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Ca focul rau sa nu arda,
Cât viata-n noi nu e moarta,
Sa stam cu totii de garda
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Sub zbuciumatele astre,
Destul cu-atâtea dezastre,
O cer durerile noastre,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Destul cu traiul de câine,
Spre dezvoltare Si pâine
Si pentru ziua de mâine
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

De-o pace dreapta mi-e sete,
Plenara-ntregii planete,

A hotarât ce se vede,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt

Ministrii lumii sa n-asculte
De interese oculte,
Ci de vointele multe,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt

Iertările

Tu să mă ierţi de tot ce mi se-ntamplă,
Că ochii mei sunt când senini, când verzi,
Că port ninsori sau port noroi pe tâmplă,
Ai să mă ierţi, altfel ai să mă pierzi.
Văd lumea prin lunete măritoare
Şi văd grădini cu arme mari de foc,
Sub mâna mea deja planeta moare
Şi în urechi am continentul rock.
Ai să mă ierţi că sunt labilitate
Că trec peste extreme fulgerând,
Ai să mă ierţi preablânda mea de toate,
Eu sunt nemuritorul tău de rând.
Ai să mă ierţi că nu pot fără tine
Şi dacă n-ai să poţi şi n-ai să poţi
Mie pierzându-te-mi va fi mai bine
Eu tristul cel mai liber dintre toţi.
Şi cum se-ntamplă moartea să le spele
Pe toate-nobilându-le fictiv,
Ai să te-apleci deasupra morţii mele
Şi tot ai să mă ierţi definitiv.
Ai să mă ierţi în fiecare noapte
Şi-am să te mint în fiecare zi
Şi cât putea-va sufletul să rabde
Cu cât îţi voi greşi te voi iubi.

Spune-mi ceva!

Dacă-am să te chem
Dă-mi măcar un semn
Fie şi-un blestem
Din partea ta.
Totuşi nu ştiu cum
Pentru-atâta drum
Ce-a-nceput acum
Spune-mi ceva.

În noaptea despărţirii dintre noi
Copacii cad pe drum din doi în doi,
În ochi mă bate viscolul câinesc
Şi am venit să-ţi spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad
Mă-mpiedic de o lacrimă şi cad
Şi iar adorm şi iar mi-e dat un vis
Că biata cifră doi s-a sinucis.

Şi de atâta viscol vestitor
Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor,
Că tineri am intrat şi cu ce rost
Şi ce bătrâni ieşim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot,
E numai despărţire peste tot
Şi se aude că va fi mai greu
Decât vom fi departe tu şi eu.

Dar nu pentru a-ţi spune că e rău
Am dat cu bulgări mari în geamul tău,
Ci ca să ştii, în viscolul câinesc,
Că plec şi mor şi plâng şi te iubesc.

Şi vreau să-ţi dau cu acte înapoi
Dezastrul împărţirilor la doi,
Ca să-nţelegi şi tu ce-i cuplul frânt
Şi cum e să fii singur pe pământ.

Ruga de bine si de rau

Te-as lua de par sa te tarasc la vale,
Pe pietre te-as tranti sa te iubesc,
Dar trebuie sa ma comport domnesc,
Captiv al starii mele sociale.

Acum as scoate de prin grajduri biciul,
Sa te insangerez razbunator,
Dar trebuie sa fiu actorul lor,
Sa ma complac in panica si viciu.

Intraga mea iubire ilegala
Si nebunia mea fara noroc
In frigul nostru au facut un foc,
Si v-am facut mai oameni, din greseala,
Si totusi, ma rog, la tine, Doamne,
Opreste mana mea sa o condamne.

Primat estetic

Acum daca tu esti departe
cu mine-i parerea de rau
dar ea este arta-ntre arte
in numele numelui tau.

Si iata-ntre noi sunt hotare,
sunt vamesi si sunt graniceri,
se naste, se plange, se moare,
se cauta ziua de ieri.

Dar buzele mele ingheata,
de ras este numele meu
ca viata mea parca nu-i viata
cand suna frumos tot ce-i greu.

Acum, cand te plang de departe,
un vers cara-ntregul meu plans,
si iata-ne iar printre arte
cand viata era de ajuns.

Simpla scrisoare de dragoste

La miezul noptii ma gandesc la tine
Si stelelor ma rog sa-ti fie bine,
Din somn sa te trezeasca dintr-o data,
Sa nu-ntelegi de ce esti tulburata.

Si i-am lasat un tremurat de jale
Copacului din fata casei tale.
La usa ta am indrugat cuvinte,
Sa nu te-atingi de clanta ca-i fierbinte.

Si mai ales, cand noaptea e la usa
Ca sa-mi aseze peste timp cenusa,
La tine ma gandesc si nu am stare
Si fostul foc imi arde sub picioare.

Cu lucrurile vreau sa ma amestec,
Ma simt o fiara suspinand domestic,
Dar da-mi un loc de ultima greseala
Sa-ntarzii in cutia ta postala.

Cine nu are parinti

Ratacit pe pamant, ca e mare sau mic
Cine n-are parinti nu mai are nimic.

C-a fost vreme de paci, c-a fost timp de razboi,
Ei asa au dorit, sa se mute in noi.

Si acum, daca ei, care-au fost, nu mai sunt,
Noi, in noi, ii purtam si le suntem mormant.

C-au murit ordonat, dupa cum li s-a dat,
A cadea violent, a se stinge treptat.

N-aveam timp pentru ei, pareau dusi in alt veac
Si acum ne miram ca sunt palizi si tac.

Nu pareau de prisos, se simteau de prisos
Si acum, inapoi, ii chemam dureros.

Intr-un tragic motiv, intr-un tragic efect,
Ce simteam indirect, azi ne doare direct.

Si-n sicriu ii purtam, cu capacul rasfrant
Si acasa plecam, si-i lasam in mormant.

Si nici nu ne gandim sa venim inapoi,
Poate nu au murit si mai striga la noi.

Si, probabil, curand, vom vedea, vom simti,
Ca-ntre noi si parinti au crescu vesnicii.

Ca-ntre noi si parinti urca drumul de lut,
Drum de neinteles, drum de nestrabatut.

Dar acum e tarziu si simtim si vedem
Ca parintii devin robii altui sistem.

Si ce suflet avem, sa-i bagam in pamant,
Dedicati, noi si ei, ritualului sfant.

Daca-n viata au fost, fie blanzi, fie fermi,
Ii fixam in pamant, ii trimitem la viermi.

Dumnezeu ne-a uitat, varsta-si iese din minti,
Mor parintii in noi, noi murim in parinti.

Vine iarna in ceas si da viscolul spic,
Cine n-are parinti nu mai are nimic.

Niste oameni mai plang, niste clopote bat,
Cine n-are parinti este mort si ingropat.

Este ultimul rau, este ultimul rapt,
Cine n-are parinti nu exista, de fapt.

Nu exista averi, nu exista noroc,
Cine n-are parinti ce sa aiba in loc?

N-are pret nici un pret, n-are nimb nici un nimb,
Cine n-are parinti, ce sa aiba in schimb?

Cine n-are parinti, are ultimul drept,
De-a porni-o prin timp, cu tot viscolu-n piept.

Timpurii suferinti si tardive cainti,
Un popor de orfani, cine n-are parinti

De la un cardiac, cordial

De-aicea, de pe patul de spital,
Pe care ma gasesc de vreme lunga,
Consider ca e-un gest profund moral
Cuvantul meu la voi sa mai ajunga.

Ma monitorizeaza paznici minimi,
Din maxima profesorului grija,
In jurul obositei mele inimi
Sa nu ma mai ajunga nicio schija.

Aud o ambulanta revenind,
Cu cine stie ce bolnav aicea,
Alarma mi se pare un colind
Cu care se trateaza cicatricea.

Purtati-va de grija, fratii mei,
Paziti-va si inima, si gandul,
De nu doriti sa vina anii grei,
Spitalul de urgenta implorandu-l.

Eu va salut de-a dreptul cordial,
De-a dreptul cardiac, precum se stie,
Recunoscand ca patul de spital
Nu-i o alarma, ci o garantie.

Va vad pe toti mai buni si mai umani,
Eu insumi sunt mai omenos in toate,
Da-mi, Doamne, viata, inca niste ani
Si tarii mele minima dreptate.

Iubiţi-vă pe tunuri!

Iubiţi-vă,
Iubiţi-vă pe tunuri!
Iubiţi-vă până le veţi hodorogi,
Până le veţi scoate din funcţiune,
Iubiţi-vă aruncând din mâini
Tot ce vi se-ntamplă s-aveţi în mâini,
Actele voastre, banii voştri, oglinzile,
Chiar şi această carte care nu are decât meritul
Că aparţine unui om
Care în viaţa lui, deşi n-a avut norocul
Să facă dragoste pe nici un tun,
Când n-a dormit şi n-a scris,
A iubit

Cu disperarea condiţiei umane,
Cu lăcomia venitului de pe front,
Cu grija medicului
Şi cu dăruirea muribundului.
Facă-se profeţia mea,
Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor

Undeva in trecut

Am sa plec intr-o zi,
Intr-un loc nestiut,
Intr-un munte secret,
Undeva in trecut.

Am sa plec in trecut,
Am sa plec intr-o zi,
Sa ajung cand te nasti,
Sa te pot intalni.

Stiu si eu ca-i ciudat
Si ca pasii-mi sunt grei,
Catre nunta din veac
A parintilor mei.

Las de veghe aici
Toti nepotii frumosi,
Eu ma intorc in trecut,
Eu ma intorc la stramosi.

Eu ma intorc la ai mei,
Intr-un mars revansard,
Sunt retrasi in paduri
Langa vreascuri ce ard.

Mai vorbesc despre noi
Si mai mor in razboi,
Se mai mira de cei
Care vin inapoi.

Am sa plec intr-o zi,
Am bagajul intreg,
Am cu mine ce simt,
Ce iubesc si inteleg.

Sunt satul de prezent,
Nu mai vreau viitor,
Dar ma-ntorc in trecut
Ca nu vreau nici sa mor.

Pe un deal coroiat

Curge mustul din teasc
Si batranii se sting
Si copii se nasc.

Eu ma-ntorc in trecut,
Din acest viitor
Si pastorii ma iau
Langa turmele lor.

Si din rodnice nunti,
Urca iarba pe munti,
Tutelarule Zeu,
N-ai de ce sa te-ncrunti.

Mai degraba sa pui
Legea ta peste tot,
Ca stramosi la nepoti
Sa se intoarca inot.

Si, cand vremea va fi,
Printr-un strigat urgent,
Pe noi toti sa ne chemi
Sa venim in prezent.

Sa fim toti pregatiti
De momentul solemn,
Cand va bate in munti
Vechea toaca de lemn.

Si un clopot din cer
O sa dangane sfant,
Ca s-a-ntors Dumnezeu,
Printre-ai lui, pe pamant.

Colind

În oamenii de pe aici
E Dumnezeu pesemne
Când ei în colţ cu paşii mici
Aduc în casă lemne

Şi e o linişte de rai
În gestul lor de-o viaţă
În care dau nutreţ la cai
Şi oile-şi răsfaţă

Dar mai ales în tot ce fac
E semn că nu li-i frică
Un suflet cald dintr-un copac
La ceruri se ridică

Şi uneori la focul mic
În casa lor sărmană
Isus înduioşat un pic
Coboară din icoană

O capră şi-a zdrobit un corn
Sărind pe uşa spartă
Desenul fumului din horn
E operă de artă

Şi-n toate şipcile din gard
Un clopot mai tresare
Când vreascurile-n braţe ard
C-o mistică ardoare

Ninsorile nici nu mai cad
În viscoliri cu vaiet
Scânteietorul lor răsad
Pluteşte blând în aer

Respiră-n toate un mister
Ce satul îl îndrumă
Trei sferturi să se afle-n cer
Şi doar un sfert în humă

Şi nu se ştie, sunt ţărani
Sau îngeri sunt pe semne
Cei care de atâţia ani
Aduc în casă lemne

Şi suflă-n focul lor mereu
Sporindu-le nădejdea
Să-I fie cald lui Dumnezeu
Aflat în toţi aceştia

Sa ne iubim

Dumneavoastră, dragi civili din lume,
Urmăriţi de moarte unanim
Vă propun o nouă strategie
Să ne iubim.

Dragostea e calea contra morţii
Dragostea e un atac sublim
Vă propun o nouă strategie
Să ne iubim.

Să ne iubim, să ne iubim
Să terminăm al morţii haos

Să ne iubim, să ne iubim
Îndrăgostiţi pe loc repaos.

Faceţi tunul cîine de ogradă
Faceţi tancuri suvenire-n timp
Vă propun un ordin nou de luptă
Să ne iubïm.

Tragica Nerabdare

Dac-ai fi avut rabdare
Pana vara viitoare,
Se gasea un loc in lume,
Totusi, pentru fiecare.

Te-a intoxicat fervoarea
Ca ramai nelegitima
Si-ai infaptuit cu voia
Sinucidere si crima.

Ai ucis iubirea noastra,
Ordinar, ca pe-o insecta,
Car era de luminoasa,
Cat era de imperfecta.

Joc stravechi de-a casnicia
Ce voiai sa-ti dea un nume,
Jalnica ipocrizie,
Buna de-aratat la lume.

Toate explicate bine,
Intr-o logica aleasa,
Cum ca il redai pe tata
Fetei sale de acasa.

Poate ca santaju-acesta,
Cu valori sentimentale,
Are si-o realitate,
Poate c-o traiesti cu jale.

Iarna invrajbirii noastre
Te-a gonit prin nerabdare
N-ai avut nici nervi, nici aer,
Pana vara viitoare.

Cei din jurul meu, acasa,
Ce sa faca si sa spuna,
Mai nefericiti ca-n vremea
Vietii noastre impreuna?

Mult mai bun si mult mai tandru,
Mult mai luminos si rodnic,
Ii eram copilei mele,
Pe cand iti sedeam logodnic.

Dar vin stirile de seara
Si legendele compacte,
Ca te doare totusi varsta
Si iubirea fara acte.

Ca sa vad c-atat de mare
Si dramatic ti-a fost dorul,
Ca mi-ai scris ravasul ultim
Folosind calculatorul.

Si ce simplu erau toate,
Pentru toti si fiecare,
Daca mai aveai rabdare
Pana vara viitoare.

Suntem aroganţi

Suntem răi şi aroganţi,
I-ncurcăm pe guvernanţi,
Vrem mâncare şi copii
Şi ne place să fim vii,
Mama noastră de zbanghii!

Degeaba vă miraţi mereu
Că nu e-n ceruri nici un sfânt,
Nu poate fi lumină sus,
Când nu-i dreptate pe pământ.

Ce fel de lume ni s-a dat,
S-o tot falsificăm, stângaci,
Cu milioane de bogaţi
Şi miliarde de săraci!?

Măcar pentru aceşti copii
Un alt noroc să fi adus,
Dar, vai, sub cinice poveri,
Ei trec prin şcoli cu preţ redus.

Bătrânii noştri mor uitaţi,
Pe-acelaşi tragic aisberg,
Că, la bolnavi de vârsta lor,
Salvările nici nu mai merg.

Şi, după tot ce-am îndurat,
Când mai umili şi când mai bravi,

Tot noi, cei pedepsiţi din Est,
Mai devenim o dată sclavi.

Şi după ce c-am suportat
Al rinocerilor arest,
Tot noi plătim impozit nou,
Pe toate rănile din Est.

De libertate amăgiţi,
În fostul nostru lagăr mort,
Azi, nu ne duce nicăieri
Umilul nostru paşaport.

Iar, dacă nemţii s-au unit,
Sfidându-şi ultimul infarct,
De ce aceiaşi păpuşari
Pe noi, românii, ne despart?

Deocamdată n-am aflat
Un singur şef să fi venit,
Să facă bine pe pământ
De dragul omului cinstit.

E totul numai interes
Şi tot aşa va fi mereu,
O lume fără sens moral,
Ce l-a ucis pe Dumnezeu.

Iesirea din Bucovina

Cu ochii impaienjeniti,
de parca-mi palpaie retina,
am inteles, mai e putin,
si voi iesi din Bucovina.

De unde, ma intreb, mai am
in minte-atata dor de duca,
de nu raman aici sa simt
pe gard cum fanul se usuca.

Un relief nelamurit
in toamna ca niciunde alta,
si eu ce sculptor idiot
in iarba ei lucrand cu dalta.

Pritr-un intreg monumental,
un tot netot isi taie cale,
si in afara de noi doi,

sunt toate-aici monumentale.

Chiar florile aicea au
o componenta ne-ntalnita,
iar caii-nfierbintati mai stau
cu foc de iarba sub copita.

Am lacrimi pana la pamant
si port corona lor pe frunte,
ca nu as vrea sa ma despart
de acest om vazut ca munte.

E-a lui, sau e-a lui Dumnezeu
in felul ei ceresc gradina,
sa nu mai vad, sa nu mai stiu
eu ies plangand din Bucovina.

Despre tarani

Despre tarani, nimica nou nu este
De-o vesnicie-si vad de ale lor
Copiii-i uita, oasele ii dor,
Intre pamant, tacere si neveste

Dar ce fac ei, ce brazde au pe glezne
In casa painii daca-s chiriasi
De nu se duc cu totii la oras,
Portari spre-a fi, si tot le-ar fi mai lesne!

Noi, ce din cand in cand vedemu-i
Si numele li-l zicem ca porecla
Sa nu uitam ca de amar de vremuri
Niste taranci culeg murdara sfecla!!!

Parastas pentru iubirea care a murit

Sa-i facem parastas cum se cuvine
Iubirii noastre care a murit,
In apogeul ei nelamurit,
Mai lacrimand, de tine si de mine.

S-o asezam la locul de verdeata,
In care se ducea, pe cand traia,
Din cand in cand, sa trecem pe la ea,
Considerand ca inca e in viata.

Aici, acum, s-a stins iubirea noastra,
Si moarta va ramane-n veci de veci,
Te vad si-acum, parca stiind ca pleci,
Cu mana fluturand la o fereastra.

Dar hai sa dam groparilor oferte
Si sa-l rugam pe D-zeu s-o ierte.

La adio

Se afla litere si farduri
Si niste munti sunt intre noi
Dosare-nchise, triste garduri
Si nici nu o sa mai vina apoi.
In pragul iernii absolute
Saruta-mi tampla alba, hai
Si-apoi scufunda-te si du-te
In orizontul altui grai.

Nici nu pot nimic sa-ti spun
Pe curand sau ramas bun
Aparu, numai nu, la adio tu.

De ce sa iti spun la revedere ?
N-as mai avea nici un motiv
"Adio" drepturile-si cere
Ca te-am pierdut ddefinitiv.
Si de la mine pana la tine
Cuvantul insusi va-ngheta
Nici sa te strig nu stiu prea bine
Iubita mea, pierduta mea.

Cand te-am vazut ultima oara
Stiai si tu, plangeai si tu
Si-ai plecat cu tot cu gara
Nici tren nu mai exista, nu.
Eu m-am intors inca o data
Vroiam sa vin pe urma ta
Dar unde-i linia ferata
Parca a luat-o cineva.

Eu ti-as mai spune amanunte
Destinul de-as putea sa il schimb
Iubita mea de peste munte
Iubita mea de peste timp.
Pe cea de atunci nu o voi gasi-o
Si eu acela am murit
Sub cinic nuclear adio
Noi bietul cuplu parjolit.

Numai suferinţa e creatoare.

Bacovia e un mare poet
Când alţii prin versuri deretică
Şi pun pe cuvinte apret
Trecând la tăcerea profetică.

Aceeaşi floare

Iubito, pe prispă ţi-am pus
O floare din lumea de sus,
O floare din insula Marte,
O floare a căilor moarte.

Ea are petalele lungi,
Suflând ai să poţi să le smulgi,
Iubito, eu flori nu prea ştiu,
Sunt un grădinar damblagiu.

Nu ştiu - trandafir, liliac
Pe toate ca tine le fac,
Pe toate le-aduc la un fel
Lalea, trandafir, ghiocel.

O floare a vieţii vecine
Şi care miroase a tine.
Iubito, pe prispă tu ai
O floare din insula Rai.

Actorul

O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viaţa e un teatru trist.

Actorul a ieşit în stradă,
Să-şi cumpere ceva salam,
Era în haine de paradă,
Ca Voievod peste un neam.

Printre maşini, printre tramvaie
Actorul se grăbea firesc
Urma să vină-un nor de ploaie
Perucile se dezlipesc.

Şi când s-a aşezat la coadă
Cu paloş, mantie şi scut
Deodată oamenii din stradă

Ca Voievod l-au cunoscut.

S-au dat deoparte cu sfială
Mulţimea toată murmura
Văzându-i hainele de gală
Să ne trăieşti Măria-Ta!

Republicani, mă rog, cu toţii
Descoperiseră alt mod
De-a da cuvânt la noi emoţii
Şi se-nchinau la Voievod.

Dar ploaia a venit deodată
Şi ei văzând cu ochii lor
Întreaga-i faţă demachiată
I-au aruncat un fel de plată:
Lăsaţi-l dracu', e-un actor.

O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viaţa e un teatru trist.

Amagire

Şi iar a venit primăvara
Şi iar ne minţim că-i frumos
Şi iar frunzele urcă scara
Şi-i verde pămîntul pe jos.

Şi iar calendaru-nfloreşte
Şi cîinii ne-aud pe la stîni
Dar vai, tot acum, pe muţeşte
Mor grabnic atîţia bătrîni.

Dar bine-ai venit, amăgire
Mai stai, mai durează un pic
Această minţită iubire
Oricum e mai mult ca nimic.

Vin nopţile scurte de vară
Şi păsări se-ntorc de la sud
Dar dacă e ultima oară
Iluzia verdelui crud ?

Cu lanţuri legate de glezne
Oricît de lumină ar fi
Noi mergem de-a pururi prin beznă
Mereu nelegitimi copii.

Mereu în aceeaşi clipită
Urît şi frumos, mort şi viu,
Ne paşte o soartă cumplită
Nimic nu-nţeleg cei ce ştiu.

Şi iar a venit o părere
Şi iar va pleca înapoi
Prea mari impozit ne cere
Că ninge în suflet la noï.

Oameni de zăpadă

Ninge sfînt şi păgîn
Numai ochii ne rămîn
Despărţirea s-o mai vadă
Că, în rest, noi ne-am stins
Şi-am ajuns de-atîta nins
Nişte oameni de zăpadă.
Ninge fără milă, ninge şi ne doare,
ninge cu fărîme albe de pian,
ninge cu tristeţe şi cu felinare
ninge ca la moartea încă unui an.

Cîţi au fost de gardă –voie cer să doarmă
cîţi au fost cu somnul rătăcesc pe străzi,
ne aflăm în lume ca în ţevi de armă
cînd sugrumă lupii fragedele prăzi.

Ninge fără milă, cu vinovăţie,
ca o inculpare, ca un martor mut,
ninge cu o nuntă, ninge şi sfîşie,
se fărîmiţează ultimul salut
vai de noi, femeie, ninge-a despărţire,
vom pleca departe, unde-avem de mers,
ninge să despartă gheaţă şi iubire,
oarbe felinare cad din univers.

Ninge ca pe piatră peste carnea noastră,
ninge ca pe munte, ninge ca pe mort,
ninge incurabil, molimă albastră,
ninge pe vaporul scufundat în port.

Ninge peste buze, ninge peste pleoape,
ninge peste îngeri, ninge peste văi,
ninge peste clopot, ninge peste ape,
ninge incredibil peste ochii tăi.

Ninge în neştire, otova, aiurea,
ninge ca-n porecle, ninge ca-n blestem

ninge ca un trăsnet, ninge ca pădurea,
ninge să se stingă vocea cînd te chem.

Ninge ca-n Esenin şi-n poema rusă,
ninge fantomatic şi bacovian,
ninge că sînt rece, ninge că eşti dusă,
ninge ca la moartea ultimului an.

Albastru-ndoliat

În plină zi se face noapte
Şi ninge fără de motiv,
Albastrul lui Sabin Bălaşa
S-a-ndoliat definitiv.

În deficitul de albastru
Al unei lumi cu pumnii strânşi,
Era nevoie de seninul,
Cu mări, cu nimfe şi cu mânji.

Era albastrul dinspre dangăt,
Când bate clopotul în cer,
Era accentul trist al mării,
Când marile corăbii pier.

Era lumina din privirea
Discipolului muribund,
Când moare-n temniţă profetul
Şi ceilalţi faptul il ascund.

La nunta de culori a lumii,
Un loc de cinste şi-a făcut
Albastrul lui Sabin Bălaşa,
Iluminat de absolut.

E mult pământ în jurul nostru
Şi e destul pământ în noi,
Simţim pământ în cărămidă,
În ţest, în oale şi-n noroi.

Aşa că resimţeam nevoia
Măcar a unui strop de cer,
Pe un pământ pe care cerul
E-un tragic oaspete stingher.

Şi, uite, se îndoilază
Şi nu mai are crezământ
Puţinul cer al lui Bălaşa
Şi cade pictorul, înfrânt.

Ne-am săturat de-atâta noapte
Şi ni se face dor de zi,
Să-nsămânţăm în noi albastrul,
Spre-a nici nu mai putea muri.

Dar e bolnav şi curcubeul,
Închis într-un spital sordid,
Nuanţele ajung în zdrenţe,
Comutatoarele se-nchid.

Şi-n toată negura murdară,
Ca-ntr-un reînviat pariu,
Ce ochi albaştri are cerul,
Ca semn că Dumnezeu e viu.

Sunt răstigniţi aceiaşi îngeri
Între femeie şi bărbat,
În veac de promiscuitate
Şi de albastru-ndoliat.

Români prin Europa

Pe această uşă,
Astfel scriu stăpânii:
Interzis să intre
Câinii şi românii.

Umblăm prin Europa ca bezmetici,
N-avem de lucru, n-avem bani de pâine,
În vremurile când nu mai contează
Deosebirea dintre om şi câine.

Acesta e şi continentul nostru,
Plutim incestuos din ţară-n ţară,
Copiii-nvaţă multilingv, cerşitul,
Cum pot şi omorî şi să şi moară.

Şi nimeni nu ne mai întinde mâna,
Decât cu viclenia jucăuşă,
De-a ne o prinde şi de-a o închide,
Cu minimum de riscuri, în cătuşă.

Noi suntem infractorii de serviciu
Ai Europei, care stă la pândă,
Aşa cum e cu alţii iertătoare
Ea ca pe sclavi încearcă să ne vândă.

Părinţii şi copiii mor, prin ţară,
Şi noi de noi ne-străinăm cu toţii,
Purtând pe umerii trudiţi şi gârbovi

Cămaşa rece a străinătăţii.

În plină degradare, zi şi noapte,
Invidia şi dorul ne apasă,
Ne lenevim, ne pervertim, ne ducem,
Că n-avem loc şi rost la noi acasă.

Umblăm prin Europa fără ţintă,
Ca nişte zilieri, de azi pe mâine,
Furăm şi siluim, mai şi ucidem,
Români la rangul dintre romi şi câine.

Antiprimavara

Ce daca vine primavara
Atâta iarna e în noi
Ca martie se poate duce
Cu toti cocorii înapoi
In noi e loc numai de iarna
Vom îngheta sub ultim ger
Orbecaind pe copci de gheata
Ca un stingher spre alt stingher.

Si vin din patriile calde
Cocorii toamnei ce trecu
Si cuiburi si-au facut la stresini
Si lânga mine nu esti tu
Ninsori mai grave decât moartea
Au fost si sunt si vor mai fi
La mine-n suflet este vifor
Si vin nebuni sa faca schi.

Si ninge pâna la prasele
Ninsoarea-mi intra-n în trupul tot
Un dans de oameni de zapada
Ce îmbratisarea n-o mai pot
La noi e iarna pe vecie
Doi fosti nefericiti amanti
Ia-ti înflorirea, primavara
Si toti cocorii emigranti.

Primavara, care-ai fost
Nu veni, n-ai nici un rost
Poti sa pleci suntem reci
Iarna ni-i pe veci.

Basarabia pe cruce!

Se urcă Basarabia pe cruce
Şi cuie pentru ea se pregătesc
Şi primăvara jertfe noi aduce

Şi plînge iarăşi neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire,
Mereu în casă moare cineva
Şi n-are ţara dreptul să respire
Şi nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfîrşit pămîntul,
Vin triburi, să ne ia pămînt şi fraţi
Şi-n faţa lor abia rostim cuvîntul
Şi, prin tăcere, suntem vinovaţi.

Ce cale poate ţara să apuce?
În tragica, neconvertita zi,
Se urcă Basarabia pe cruce
Şi nu ştim învierea cînd va fi.

Nobilul Viciu

Cetatea peste mine se răstoarnă,
În carnea mea îi simt într-una biciul,
De este vară sau de este iarnă,
Femeia este singurul meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă
De tot ce împotrivă mi se-ntâmplă,
Orgolioasă, dreaptă sau umilă
Femeia-mi şade veşnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră,
Dar cel mai drag îmi e acest exemplu,
Iubirea pentru-o tristă capră neagră
Din care am facut răsfăţ şi templu.

Ştiu că mi-e viaţa scurtă, ştiu că moartea
În fiece femeie stă la pândă,
Dar fie de femei umplută cartea
De care viaţa lumii e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune
Şi n-am avut în rest nici un capriciu
Deşertăciune din deşertăciune
Femeia este singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie,
N-am vrut să fiu împerator sub stele,
Femeia care nu se încovoaie,
Am înjugat-o nebuniei mele.

Şi am arat cu ea mereu pământul,

Şi-am semănat ogoare numeroase,
Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul
Ca pe-un metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una,
E-adevărat tot ceea ce se zice,
Am căutat-o prin neant cu luna
E-adevărat c-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu caisii
N-aveau puterea nici un an să steie
Ca într-un joc de-absurde artificii
Şi creanga lor îmi mirosea femeie.

Motorul meu şi-al lumii de aceea,
Motorul meu cuminecat cu biciul,
A fost femeia şi-a rămas femeia,
Puterea mea şi singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume,
Am fost mereu un cuplu în derivă,
Şi chiar de nu i-am dat nimic din nume
Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mişcat nici aştri
Şi nici pământul sub o-mbrăţişare,
Dar lance cand a fost, cu ochi albaştri,
Simţeam că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană,
Să-i pot iubi supremul sacrificiu,
În faţa ta, condiţie umană,
Femeia este singurul meu viciu.

Criza in intuneric

Padure de-a dreapta,padure de-a stanga,
Ce margini gretoase de hau
Si mare in tarm isi continue tanga
Si mie mi-e rau.

Ce mult intuneric, nu vad nici o cale,
Vapoarele-n mare sunt reci,
In mine un haos intreg se pravale
Si, moarte cum treci!

Se vaita cucii in cuiburi ciudate
Si mie,in mine mi-e greu.
Si marea bolnava se-agita si bate

In sangele meu.

De ce sa m-agat cand sunt toate fugare
Si oamenii dorm linistiti,
De tine, padure, si borna, si mare,
De voi ce nu stiti.

Un doctor imi trebuie, unde e dansul ?
Ma doare si nu stiu sa spun,
Ca hatul ma trage in negura plansul,
Mi-e rau si sunt bun.

Contractele mele cu lumea sunt sparte,
Contractul cu mine e mort,
Spre casele tale, absurda mea moarte.
Abia te mai port.

Ma aflu-n masina, soferul opreste,
Mi-e teama-n sosea c-o sa mor,
Si marea vuieste un pic de nadejde
Si-un prim ajutor.

Si-apoi la hotel, intr-o camera chioara
Injectii si tot ce mai e,
I-e sila fiintei acum sa si moara
Si nu stiu dece ?

La marginea marii venise poetul
Sa doarma un somn linistit
Si poate-l obtin,acum,eu,cu incetul,
Cadere in mit.

Aprind o veioaza si fata mi-e sura,
Injectia bate adanc
Si somnul sau moartea alene ma fura,
Mi-e bine si plang.

Atata pustiu e pe buzele mele,
Chimia m-a dat varstei reci,
Mai sunt sanatorii, deasupra in stele,
Poti moarte sa treci.

Adorm pronuntand balbaite cuvinte
Si pulsul mi-e trist si mi-e rar,
Ma trag ca un stol de aduceri aminte
In dictionar.

De-a dreapta padure, padure de-a stanga
Si trupul beteag si olog
Si marea in tarm isi continua tanga

A mea

Cum treci acum şi apa e-n ruine,
şi-ţi este bine şi îmi este bine,
aş vrea să-ţi spun, iubito, că în tine
e vie vrerea ambelor destine.
Te voi iubi cu milă şi mirare
cu întrebare şi cu disperare,
cu gelozie şi cu larmă mare,
c-un fel de fărdelege care doare.
Şi jur pe tine şi pe apa toată
care ne ţine barca înclinată
că vei rămâne - dincolo de număr
şi dincolo de forme, măşti şi vorbe -
a mea, de-a pururi, ca un braţ în umăr.

A catre E

Vai, de la A pana la E
Atata departare e
Si de la E pana la A
Tot alfabetul va -ngheta.

Si nu va exista nici cale
Sa lege blandele vocale
Vocalele imparatesti
Care am fost si care esti.

Si de la A pana la A
E toata nebunia mea
Si de la E pana la E
Cum trece timpul repede.

Si A spre E ridica glas
Iubito singura-ai ramas
Si E spre A ca-ntr-un deochi
Ridica negrii, blanzii ochi.

Mai stai ii spune A lui E
NU ai de ce, nu ai de ce
Mai stai ii spune E lui A
Ma duc, ca se va -ntuneca.

Si jos intr-un absurd spital,
Consoanele au astazi bal,
Iubita mea cu E major,
Acum, nici nu te mai implor.

Iubitul meu, cu a de mana!
Nimic din noi n-o sa ramana

Si ne vom stinge-ncet, incet
In insectar si-n alfabet.

Adio, E, frumoasa mea
Ii plange departarea A
Si de la A pana la E
Un pod cetos de turturi e.

Si de la E pana la A
Consoanele se vor usca
Si vai, cand strigi pe E cu A
Polen sonor, inseamna EA.

Si E in locul ei se zbate,
Ea cea mai trista dintre toate,
Si A nu stie ca nici nu-i
Ea care-a fost motivul lui.

Adio E, iubirea mea
Semneaza trist vocala A.

Lied vechi de dragoste

Un stingher,
Alt stingher
Nu pot face doi.
Geru-i ger,
Leru-i ler,
Fără noi.

Ninge să despartă cifrele şi mirii,
unu şi cu unu nu se mai fac doi,
tabla adunării, tabla înmulţirii
ne trimit acasă, singuri amîndoi.

Şi vor fi consilii de juris-prudenţă
şi vom duce-n braţe cositor topit.
şi voi scrie-o carte numai decadenţă
ale cărei titluri au şi-ncărunţit.

Trec pe lîngă tine ţipătoare trenuri
botezate-n templul prăfuitei gări
şi de fiecare te-ndoieşti şi tremuri
şi la geamul negru speriată sări.

Cîte brazde tulburi pasul meu răstoarnă
în împotrivire veşnic să mă scald
dar acum, că totul a intrat în iarnă,
vreau să-ţi fie bine, vreau să-ţi fie cald.

M-ai uitat cu totul, nu te mai ţin minte,
n-am avut răbdare, n-ai avut noroc,
între noi, femeie, nu au loc cuvinte,
felinarul nostru a fost pus pe foc.

Tu, îmblînzitoarea stărilor de lună,
tu, zămislitoarea stărilor de gri,
cum suporţi întreaga linişte comună,
cînd erai născută spre a mă iubi.

Unul şi cu unu nu mai vor să facă,
nu mai vor să facă niciodată doi,
tabla adunării tremură săracă,
s-a mutat întreaga lume între noi...

Umbre fără forme s-au urcat pe ringuri,
vînturile iernii caută răspuns,
unu minus unu fac doi oameni singuri,
unu minus unu, asta am ajuns.

Ce simplu mi-ar fi daca nu te-as iubi

Altceva nu-i nimic
Si mereu ma complic
Si ce simplu mi-ar fi,
Daca nu te-as iubi.

Daca m-as lua dupa pretexte,
daca as trage unde e usor,
nici nu trebuia sa aud de tine
si-mi era mai de folos sa mor.

M-am bagat de bunavoie sluga,
dragostei morale ce ti-o port,
dar pricep ca mi-ar fi fost rentabil
sa privesc destinul ca pe un sport.

Nu-i o simpla incapatanare,
pentru un ambitios pariu,
dar aleg o cale complicata,
tocmai din motivul ca sunt viu.

Eu detest relatia burgheza,
decorata circumstantial,

ma inchin la legile naturii
si salut iubirea, ca scandal.

Mama ei de viata prefacuta,
tatal ei de soarta la mezat,
te iubesc in felul unui traznet,
te prefer asa cum s-a intamplat.

Greu imi e si greu iti e si tie
cu acest fel de a trai al meu,
totusi, vreau sa stii ca, din pacate,
dragostea e o dificultate,
fara care ar fi cu mult mai greu.

Sint un pod

Sint un pod peste riu,
Catre tine mereu,
Pe nimic sprijinit,
Doar pe sufletul meu.

Acest riu nemilos
Ma va sparge-n bucati,
Starea mea o-nteleg,
Dar si tu seama da-ti.

Sint un pod peste riu,
Pe pilonii mei tristi,
Catre tine mereu,
Insa tu nu existi.

Nu-ntelegi ca mi-e greu,
Ca mi-e frig si urat,
Sint greoi si sint fix,
Sint un pod si atat.

Unde-apuc sa ma duc
Sunt silit sa raman
Ca miroase a fier,
Ca miroase a fin.

Si deodata-nteleg
Ca sint trist in zadar,
Pe pilonii mei tristi
Ma cuprind si tresar.

Tu simti tot ce simt eu,
Ba mai grav, ba mai mult,
Plansul tau permanent
Il preiau si il ascult.

Si dau parca ecou
Si vibrez in alt mod,
In picioare calcat
Ca un om, ca un pod.

Sint un pod peste riu,
Sint un pod peste mers,
Cite vanturi m-au scris,
Cite ploi m-au tot sters.

Dar tu nu esti pe mal,
Dar tu nu esti cu ei,
Dar tu nu ma strivesti,
Tu ma tii si ma bei.

Sint un pod ridicat
Peste-un riu incomod,
Sint un pod, esti un riu,
Esti un riu, sunt un pod.

Intre mine si ea

Intre mine si ea
S-au ivit dintr-o data
Un parau, o sosea
Si o cale ferata.

N-aveam loc de intors,
Am lasat-o in noapte
Cu-o hainuta pe tors
Pregatita sa rabde.

Din parau nici un val
N-avea gust de-nviere,
Ea statea sus pe deal
Si-ncepuse sa spere.

Numai ca pe pamant
E o cruda rasplata,
Mai exista oricand
Si o cale ferata.

Semafor-semafor
Dar mai mult tragedie,
Cand traversele dor
Despartirea tarzie.

Si in rest nu-i nimic
Decat fluierul straniu

Despre care toti zic
Ca le trece prin craniu.

Intre mine si ea,
Nu-i nimic niciodata:

Un parau, o sosea
Si un tren ce va sta
Intre mine si ea
Pe o cale ferata.

Ana lui Manole

Voi ziditi in jurul meu
Dar aici in zid sunt eu,
Dar aici in zid sunt eu,sunt eu
Hai, Manole, pune zid
Sa nu pot sa-l mai deschid,
Hai imbraca-ma in zid, zid greu.

R: Turla-mi soarbe capu-n ea,
In altar sta fruntea mea,
Ochii in feresti vor sta spre cer...
Voi lucrati si va e greu
Insa de murit mor eu
Jertfa voastra sunt chiar eu, eu pier
Pe oriunde sunt zidiri
Omul meu, sa nu te miri,
Le-au intruchipat doi miri de rand
Dara tu de-a pururi pleci,
Eu raman aici pe veci
Prada caramizii reci plangand.

Sangele mi-i inca viu,
Voi nu stiti ca si eu stiu
C-am sa mor dintr-un pariu stupid
Hai Manole fii mai demn,
Cum sa-ti faci aripi de lemn ?
Mi se face-a moarte semn din zid

Sa te-nchini cand vei pleca
Sa nu, sa nu uiti cumva
Ca-nauntru-i Ana ta, om crud.
Mila cum nu poti sa ai
Voi plecati catre alt Rai,
Eu din zid de-abia va mai aud

Blues cu iedera si stejar

Vai, printr-un vegetal abuz,
O iedera si un stejar,

Incremeniti, danseaza blues
Si radacinile tresar.

Si luna sus, ca un cinel,
Cutremurandu-se mereu
Si iedera vorbind cu el
" Sa mai dansam, iubitul, meu!".

N-au nici un drept, n-au nici un drept,
La dans, la tot ce indraznesc,
Dar el o trage catre piept
Cu-n gest aproape omenesc.

Si daca ei, printr-un abuz
Si-un gest al lumii de apoi,
Danseaza blues, danseaza blues,
De ce nu am dansa si noi?

Morminte la gard

Imperceptibil, tragic, revansard,
prin cimitir mormintele pustii,
vaslind din cruci, se-apropie de gard,
sa-ntrebe de ai lor daca sunt vii.

Si ere geologice strabat
pentru-a-si gasi, in cimitirul stramt,
o cale catre gardul ruinat,
ca este grea miscarea prin pamant.

Si ele-ajung atata de tarziu
acolo unde viii pot vedea,
incat nici vorba de-a gasi un fiu
si de-a-si aduce-aminte cineva.

Si, ca sa fie un cosmar intreg,
mormintele ajunse langa drum,
printr-un efort de iarba inteleg
ca-n cimitir sunt si ceilalti acum.

Se misca greu mormintele pe-alei
si crucile dau sunet si ecou,
cand mortii se mai cauta-ntre ei,
atat de singuri, c-ar muri din nou.

Ca si atunci cand inca erau vii
si cand la drum iubirea ii scotea,
ei intre ei incet ar tainui,
pe-o lavita intinsa la sosea.

Dar nu mai au cu cine sta la porti,
nici focurile-n ulita nu ard
de mii si mii de ani, si toti sunt morti,
degeaba vin mormintele la gard

Veac de tacere

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvîntul „dacă”
Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvîntul „nu”
Hai să conjugăm ninsoarea şi uitarea eu şi tu
Timpul pe deasupra noastră ca o sanie să treacă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvîntul „însă”
Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvîntul „hai”
Vai, vom face repetiţii pentru iad şi pentru rai.
De ecouri mari de piatră vei fi rîsă, vei fi plînsă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvîntul „pleacă”
Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvîntul”taci”
Prin albastrele troiene să fim liberi şi săraci,
Să uităm ce-nseamnă „totuşi”, să uităm ce-nseamnă „dacă”.

Să uităm academia, tribunalul, primăria,
Veveriţe fără nume ne predea curate legi,
Cînd se va răsti furtuna vorba mea s-o înţelegi
Cînd vor susura izvoare aflâ c-a murit mînia.

Şi de unde pînă unde să uităm ce mai înseamnă
Să rămînem ai naturii, botezaţi în necuprins,
La sfîrşitul toamnei lumii să ne apucăm de nins
De Crăciun ne fie iarăşi dor de vară şi de toamnă.

Vai, sînt rîuri pe aicea care merg spre noi cuminte
Vino, să spălăm în ele pata lumii de noroi,
Ca într-un tîrziu şi munţii să înveţe de la noi,
Darul de-a trăi mai liber fără a rosti cuvinte.

Sînt sătul de vorbe, vorbe, a nimic aducătoare,
Vino să uităm cuvinte şi să învăţăm a fi,
De cuvinte fără noimă, de sonorităţi pustii,
Să spălăm întrega fire, să trăim cu-ndurerare.

Să uităm ce-nseamnă „lume”, şi „avere”, şi „putere”
Să uităm cuvîntul „dacă”, să uităm cuvîntul „da”,
Şi-ntr-un veac fără cuvinte, ca doi cai fără de şa
Să trăim tăcînd iubirea, fiindcă totul e tăcere.

Fosta iubire

Nici amintirea nu te mai păstrează
De-aş vrea să-ţi cânt m-aş poticni afon

Ai fost o nebunie şi o rază
Rămâi un numar vechi de telefon.
Aş vrea să te mai văd, dar nu se poate
Am auzit că te-am văzut cândva
Dar ca prin geam cu marginile mate
Priveam prin fosta dragă fiinţa ta.
Mai vine cineva şi mai îmi spune
Câte ceva de bine sau de rău,
Dar noi n-avem nici amintiri comune
Te-ai dus luând tot ce era al tău.
Cândva te presimţeam pe-o fâlfâire
Ştiam apropierea să ţi-o gust.
Acum chiar să mă tai tot nu am ştire
Că-mi e aproape pasul tău îngust.
A fost iubire? Sau minciună lungă?
Te rog dă voie gândului curat
Din depărtarea mea să te ajungă
La orice nume azi te-ai fi mutat.
Un telefon uitat şi o adresă...
Aud că suferi şi trăieşti urât
Şi-ţi cureţi zilnic cuvenita lesă
Şi tu, cu mâna ta, ţi-o pui la gât.
E greu să-ţi spun, dar viaţa împreună
Oricât de scurtă, m-a trimis să-ţi spun
Un adevăr mai grav ca o minciună,
Mai trist, mai inflamabil, mai nebun.
Nu mai exişti, eşti trăsnetul de vară
Ce mi-a lăsat în creier cer topit
Dar când te-am aruncat pe uşă-afară.
Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.
Să-ţi spun să te întorci? Astepţi zadarnic,
Rămâi şi-mbracă-ţi viaţa în vopsea,
Mărită-te mai bine c-un paharnic,
Să aibă dromaderii ce să bea.

Mi-e imposibil fără tine

Nici nu mai ştiu dacă erai frumoasă
Şi nici în ce culori îţi sta mai bine,
Ştiu doar că amintirea nu mă lasă
Şi că mi-e imposibil fără tine.
Vizionez femei nenumărate,
Femei interesante mă mai sună,
Dar rece şi străin mă simt de toate
Şi nu mă văd cu ele împreună.
Nu pot nici să-mi explic întreaga dramă,
Care-a decurs din întâlnirea noastră,
Dar vechiul dor al dragostei mă cheamă
Şi tu îmi faci cu mâna la fereastră.
Subtile explicaţii cui i-aş cere?

Tot prostul face pe interesantul
Şi-n condamnarea asta la tăcere,
Mai conversez de-a surda, cu neantul.
Şi cum să transformăm iubirea-n ură,
De ce nu noi, ci solii să lucreze,
Şi să pătăm simţirea cea mai pură,
Punând incendiul tot în paranteze?
N-aş vrea să te-ndârjesc sau să te sperii,
Nici să te fac să te-ndoieşti de tine,
Dar eu te-am adorat fără criterii,
Estet bolnav, al patimii depline.
De dragul tău, am fost cu lumea-n luptă,
Te-am apărat de bârfe şi de crivăţ,
Şi după toată veghea ne-ntreruptă,
Cedez numai în lupta împotrivă-ţi.
Şi totuşi tu ai fost cea mai frumoasă,
La mine-n braţe îţi fusese bine,
Obsesia iubirii nu mă lasă
Şi-mi este imposibil fără tine.

Rau de moarte

Pierduta iubita de departe,
In saptamana asta cat un veac,
Vroiam sa imi fie rau,un rau de moarte,
S-auzi si sa ma suni sa-ntrebi ce fac.

Visam nenorocirea salvatoare
Ce ar putea interveni-ntre noi,
Visam sa auzi ca sunt acel ce moare
Si tu sa incerci o cale inapoi.

Ca tot ce-i rau si mi se intampla mie,
Ajunge-n buletinele de stiri,
Si orice om din zvonul public stie,
Voiam sa cad, sa plangi si sa te miri.

Nu mi-e prea clar daca doream chiar moartea
Sau ma gandeam ca tu m-ai fi salvat,
Asa precum ne inlantuieste cartea,
Nevinovata si nevinovat.

Stiind ca tot ce fac si spun se stie,
As fi cazut pe o strada sau pe-un ring,
De un infarct sau de-o lipotomie,
Cu suferinta mea sa te conving.

Dar daca dupa legile tacerii,
Tu n-ai sa poti acest cosmar sa-l treci ?
Mai bine ma opresc sa nu te sperii

Si sa te pierd, iubita mea, pe veci.

Tacuta mea iubita de departe,
In mine insumi s-a-ntamplat ceva,
Mi-a fost atat de rau, un rau de moarte,
Dar nu m-am prabusit de grija ta.

Din egoismul meu fara rusine,
Ma-ntorc, iluminat si nefiresc,
Mi-e rau, de-atata grija pentru tine,
Si trebuie sa supravietuiesc.

Noaptea de adio

M-ai condamnat sa nu mai stiu de tine
Si am primit umil sentinta ta
Si-acum, cand nici o veste nu mai vine,
Ma tem de totce s-ar putea intampla.

Ma tem de ape care iau cabane
Si de pierdutii calatori prin munti,
Ma tem de lacrimarea din icoane
Si de secrete pregatiri de nunti.

Eu care ti-am vegheat, si zi, si noapte,
Itregul mers discret prin Univers,
Cum i-as putea permite inimii sa rabde
Acest umil accident pervers ?

E inutil sa-ti mai aduc elogii,
Cand tu ai hotarat ca nu mai esti,
Dar eu conspir cu meteorologii
Si cu desenul zatului din cesti.

Astept sa treaca tragica betie,
Si tu sa te intorci dintre straini,
Ingenunchiati, eu tie si tu mie,
Sa pot sa ma inchin si sa te inchini.

Sa ne iubim in noaptea de pe urma,
Ca punct final intregii nebunii
Apoi ai dreptul, sa te-ntorci in turma,
Ca linistit sa pot si eu muri.

Din gară în gară

Cea mai urâtă faimă ne omoară
În Europa ultimelor ştiri,
Suntem români, fugim din gară-n gară,
Din patria strămoşilor martiri.

Vom pustii de tot această ţară,
În contul unei lente prăbuşiri,
Şi vom preface-n muzică uşoară
Vechi voievozi cu degete subţiri.

Iar pe aceia care încă ară,
Iar pe acei ce încă fac zidiri,
Îi vom lăsa în jalea milenară
Şi-n focul tânguitei lor uniri.

Noi emigrăm târâş, din gară-n gară,
La graniţe bocim ca musafiri
Şi facem România să tresară,
Ca vagabonzi la ultimele ştiri.

Furăm şi păcălim cu-o artă rară,
Europenii ne şi zic fachiri,
Că nici nu ştii, în fiecare seară,
De la români ce-i bine să admiri.

Oricum, ni-i, câteodată, dor de ţară
Şi-n lacrimi gust sărat de amintiri
Şi-apoi murim şi noi, din gară-n gară,
Sărmani români, la ultimele ştiri.

Fat Frumos castrat

Lucrand cu ardoare sa sparga un mit,
sa-i dea alte sensuri, forjand la balada,
se strica zelos ce-am iubit si-am pazit,
sarac si ghebos, Fat Frumos de parada.

Estetii pe-artisti cand ii cheama la ei
le dau indrumare, naturii-mpotriva,
le dau despre Fatul Frumos noi idei,
sa fie-o persoana deplin pozitiva.

Il iau din poveste, il smulg din folclor,
de orice defect si mister il castreaza
si astazi portretul Frumosului lor
inspira manie si sila si groaza.

Ce chip remaiat si ce maini de natang,
vorbeste ce-i spun decisiv papagalii,
nu inima are sub umarul stang,
ci niste insigne si-un pumn de medalii.

Atat de cumplit l-au stricat si stalcit,
atat i-au luat dreptul sa lupte cu greul,

ca, iata, la noi in legenda si-n mit
acum mai frumos decat el este zmeul.

Paradox si Greseala

Mai intelept ca totdeauna
Si tot atat de idiot,
Acum pricep ca e totuna,
Sa n-ai nimic sau sa ai tot.

Si paradoxul ma omoara
Si sunt nebun sa mi-l explic,
Ca totu-a fost pana aseara
Si astazi nu mai e nimic.

Sunt sclavul presimtirii sumbre,
Pe care mi-o-nsusesc intim,
Ca vietuim ca niste umbre
Si ca si umbrele murim.

Si, cum nu-i nimeni sa te-acuze,
De stratageme si de masti,
Cum au putut aceste buze,
S-ascunda faptul ca urasti ?

Un clopot bate intr-un munte,
Cu neintelesul lui bing-bang,
Minunea dragostei infrante
Si-a suferintei dupa rang.

Cine iese ultimul din tara ?

Sărăcia noastră ne omoară,
De atîta marş ne doare splina,
Cine iese ultimul din ţară
E rugat să stingă şi lumina.

Noi mereu le-am suportat pe toate,
Ducă-se dezastrele de-a dura,
Dar de ce, în plină libertate,
Cea mai mare să devină ura?

Pluralismul – tuturor ne place,
Chiar dacă îl facem numai unii,
Dar vedem, de-atîta timp încoace,
Pluralismul cinic al minciunii.

Sfîntă-i opoziţia pe lume
Şi organic preferăm răspărul,
Dar de ce, în păcăleli şi glume,

Nu se mai distinge adevărul?

Mai contează, uneori, şi fapta,
Nu se poate construi cu tînga,
Nu există stînga fără dreapta,
Nu există dreapta fără stînga.

Ne vor întreba copiii, mîine,
Morţii vor sări să ne condamne,
Dacă, pentr-un colţ mai bun de pîine,
Ne vom vinde ţara noastră, Doamne.

Libertate şi democraţie,
Paşapoarte pentru fiecare,
Dar de milă nimeni nu mai ştie
Şi e vraişte la hotare.

Coridor european şi-atîta,
Sub o licitaţie măruntă,
Provocarea, patima si bîta
Şi în curţi, şi-n pieţe se înfruntă.

Om la om nici nu mai vrea să creadă,
Om pe om la zid fatal îl scoate,
Singură se scoală o baladă
Şi în zdrenţe circulă pe sate.

Fînul necosit se-nvîrtoşează,
Putrezeşte sus, pe crengi, caisa,
În tăcerea-naltă de amiază
Morţii îşi aud ei înşişi zisa.

Cale pietruită cu dezastre,
Noapte-ntredeschisă pentru-o oră
Grijulii cu soarta ţării noastre,
Voievozii-a moarte ne imploră.

N-avem nici o şansă de izbîndă,
Vom rămîne bieţi orfani pe-aicea,
Dacă, supăraţi pe cei la pîndă,
Am trezit din moarte cicatricea.

C-un refren de muzică uşoară,
Într-un fel, ne recunoaştem vina,
Cine iese ultimul din ţară
E rugat să stingă şi lumina.

Condamnati

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,

eu vad pierind, cu ochii, ce-am iubit,
mi-ar fi prea mult şi-o gaură de şarpe
să merg în ea, tăcut şi umilit.

Ce să mai cânt. când au venit piraţii
şi apele din mătci ni le-au furat,
o lacrimă fiinţei mele daţi-i
şi-o s-auziţi de omul scufundat.

M-aş îneca, m-aş stinge şi m-aş duce,
să mă zdrobească ritmuri pe-o şosea,
nici nu mai am nevoie de o cruce,
mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele tristre,
prăpădul întinzându-se îl văd
şi nu mai e nimic să mai reziste
acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aş avea puterea diavolească
să înţeleg că totul a căzut,
dar vin heralzii cinici să-mi izbească
scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolosc de frică,
probabil mă consideră ciumat,
eu însumi scriu acum la lampa mică
să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire?
N-au gizii mei un minim interes
poveşti cu dulci iluzii să-mi înşire
din starea condamnatului să ies.

Se pregăteşte marele exemplu!
Acela, zic Casandrele, sunt eu!
Ca un berbec am să mă duc în templu.
Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
eu, cântăreţul soarelui din nord,
de-aicea, dintr-o gaură de şarpe,
rostesc un acatist şi-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gide!
Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi?
Îmi vine şi a plânge şi a râde
că nu există cale înapoi.

Voi nu vedeţi ea nu mai aveţi ţară

şi ca străini vi-s pruncii, cobitori,
învaţă ei ceva pe dinafară,
dar n-au părinti, ei au meditatori.

Voi nu simtiţi că nu mai aveţi ape?
V-au luat piraţii tot pe vasul lor
şi iată, din aproape în aproape,
noi suntem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicolă şi tandră
involuntar un cântec fără rang
te cheamă lângă mine, hai Casandra,
sărută-mi gâtul gata pentru streang.

În munte

Să stăm în munte şi să fie seară,
să ne străbată aer ca de templu,
pe-un peisaj de verde să contemplu
întunecimea ta elementară,

să-mi fie foame şi să-mi fie sete,
să-ţi fie cald, să-ţi fie sănătate,
să stăm în munte, să vorbim de toate,
pe relieful tragicei planete

şi să plecăm aproape-n somn din viaţă
pe-un drum fără lumină, peste munte,
să-mi coşi cu tine aripile frânte,
sângele tău să-mi fie fir şi aţă.

Şi eu să cad când stelele-ncep să cânte
urlând de dor în umbra ta măreaţă.

Ei atât de lipsiţi de logică sunt încât nici nu ştiu dacă sunt.

"Voi cei gata de poruncă aţi venit să căutaţi
Mână ieftină de muncă pe la cei subdezvoltaţi
Asta nu e libertate, ci un bestial record
Să le strângeţi voi pe toate: est şi vest şi sud şi nord…

TOTUŞI IUBIREA VINDECĂ FIREA"

Singuri şi toţi

Sfârşim mizeria, începem criza,
Puteam trăi şi noi cum se cuvine,

Şi omenirii-ntregi nu-i este bine,
Petrodolari plătesc pe Mona Lisa,
Ne-am dus mizeria cu demnitate,
Fără maşini, fără curent la prize,
N-aveam nimic cînd lumea avea de toate,
Azi suportăm cu ea aceleaşi crize.
Ne pregătim de douăzeci de veacuri,
De fericirea unui veşnic mâine,
N-am cunoscut fraterne ajutoare,
La boala noastră n-avea nimeni leacuri.
Nu ne-a dat nimeni pace, drepturi, pâine,
Iar la durere tot pe noi ne doare.

Copertile negre

Foaie neagra de coperti
Sa ma bati si sa ma ierti
Ca te-am scris cu viata mea
Si am pus lacrimii cismea.

Ca mi-ai stat pe rani mereu
Foaia sufletului meu,
Foaie neagra de invelit
Luciu rece de cutit.

Noaptea mea de la final
Saua-i singura pe cal,
Iar pe lume ce tarziu
Niste degete mai scriu.

Fara mana care-au fost
Versuri triste, fara rost,
Foaia negrului umil
Exercitiul meu de stil.

De scris numere pe porti,
Si de moarte printre morti,
Viata mea de negru gol
Fara nici un protocol.

Foaie tragica de tus,
Semn al artei celor dusi,
Tu sa ma-nsotesti mereu
Foaia sufletului meu.

Te mai vad sclipind si-acum
Vai, coperta mea de scrum,
De pe un mai vechi volum
Care-a inviat postum.

Foaie neagra de coperti
Sa ma bati si sa ma ierti
Ca te zgarii cu-o nuia
Iscalind in noaptea ta.

Trei minus unu

Strain mi-e pe veci orice fel de confort,
Din oricare bomba m-atinge o schija,
Vai, sangele meu amurgeste de grija,
Coroana de lacrimi pe fruntea mea port.

Parerea de bine-i parere de rau
Si voie nu dau mintii mele sa spere,
Albinele-aduc si otrava si miere,
Cu Ea plang tristetea destinului Tau.

Cu Tine vorbesc hohotind despre EA,
Sintem mioriticul, tragicul trio.
Cu tine fiind, pe ea n-o voi privi-o,
Dar fi-va de-a pururi in inima mea.

Si poate ca eu mai curand as cadea
Bolnav Cavaler de Neant si Adio.

Presimtamantul

Va veni iarna,miroase a fulg,-
Taranii pun lemne-n soproane,
Si sfintii din mistice taine se smulg
Si incaruntesc in icoane.

Va veni iarna, la munte fac foc
Muntenii uitati de guverne,
Ei care nu au nici salarii, nici loc,
Ci doar existente eterne.

Va veni iarna si apele curg
Tragand dupa sine obarsii
Si-n scurtele zile cu vanat amurg
La geamuri de case bat ursii.

Va veni iarna curat si rapid,
Un rug pe sub brume se stinge
Si gura spre cer daca vreau s-o deschid
As spune, dar gura mea ninge.

Va veni iarna, iubito, e frig,
Un frig ce spre cerga nu mana,
Atata mai pot sa te rog si sa strig,

Da-mi aspra manusa de lana.

Va veni iarna, ba nu, a venit,
Caldura eu n-o voi gasi-o,
Ci trist am sa plec, garbovit, ostenit,
Prin muntii ce canta : Adio !

Masina de tuns

Cine-ar fi putut sa stie
Nimeni nu mi-a dat raspuns,
Despre marea energie
A msinilor de tuns.

Prea mi se parea urata
Si-as fi vrut de ea sa scap
Cand scotea un fel de bata
Din frumos, pletosul cap.

Nu ma mai tundeau parintii
Ci frizerul pomadat
Care mai scotea si dintii
Suferinzilor din sat.

Iarba mea cu zbenghi in crestet
Ce cu truda a crescut
Va mai da un sclipet vested,
Va cadea intr-un minut.

Nu am sa mai dau din plete,
Voi fi trist si mic si chel
Si dispretuit de fete:
"Lasa-l, lasa-l, vai de el".

Noaptea stam cu capu-n perna
Si plangeam si eu in gand
Si problema mea eterna
Ar fi fost sa il vad crescand.

Doamne, unde-i adevarul
Intr-o lume cu frizeri,
Daca mie-mi creste parul
Si se duce nicaieri ?

Si uitam incet de dansul,
Aveam treburi fel de fel,
Pana cand plateam cu plansul
Faptul ca eram iar chel.

Simt si-acum ca ma mai doare
Orice punct unde-au ajuns

Foarfecele muscatoare
Si masinile de tuns.

O masina infernala
Ca un soarece subtil
In toti anii mei de scoala
Mi-a ras parul de copil.

Tunde-l zero, tunde-l bine!
Cei de-acasa iarasi spun,
Si porunca lor revine
Si frizerul e nebun.

Ma aseaza la oglinda
Tanar, liber si frumos
Si-mi vad fata suferinda
Cand mi-arunca parul jos.

Stiu ca totul chiar asa e,
Cum a fost sa simt atunci,
Cand se hotarau sa imi taie
Darul pletelor prea lungi.

Totul e normal pe lume,
In conventii merg si eu,
Un frizer va sti sa-ndrume
Forma capului, mereu.

Dar din vremuri, de departe,
Dintr-un sat tacut din sud,
Un frizer imi scrie carte,
Foarfecele i le-aud.

Si inchid cu forta ochii
Si-as voi sa uit acum
Pe frizerii mediocri
Care mi-au scurtat din drum.

Iar m-aseaza la oglinda,
Iar ma vad precum am fost,
Iar, cu fata suferinda
Caut faptei lor un rost.

Dar o mana tremuranda
Imi mai da si azi raspuns
Prin tic-tacul de osanda
Al masinilor de tuns.

Afla totusi adevarul
Cautat de-atatea ori,

O sa-ti creasca liber parul
Numai dupa ce-ai sa mori.

Poet Retoric

Si pentru ce te bati mereu,
si te acoperi de rusine,
cand totul e predestinat
sa se rezolve de la sine ?

De n-ar fi noaptea pana in rame
si ziua pana in ochii tai,
ar fi sa cazi ca o epava
peste cositorite vai.

Dar marginile ni sunt clare
si miezul ne e stramt de tot,
si lumea da stufoase aripi
sa te loveasca peste bot.

Si pentru ce sa mai arati
ca-n univers domneste setea,
si pentru ce sa mai tot strigi
cand nu sti unde ti-e urechea.

O iubesc pe Alba-ca-Zapada

Mi se-nlăcrimează rece spada
Când ajung în faţa ei şi-o vad,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Şi albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune şi cuvinte
Cum ar fi ca frigul e frumos,
Dar îmbrăţişarea mea fierbinte
Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră,
Ca să fie, nu o vom avea.
Fulgera o lacrimă albastră
Şi mă tem că se topeşte ea.

Îmi păstrez în drob de gheaţă spadă
Nici n-aştept să se mai facă zi,
Şi pornesc spre Albă-ca-Zăpada
S-o ating, dar fără-a o topi.

Şi mi-e frig, dar mult mai drag îmi este
Şi îngheţ păzind-o vinovat,
Şi mă tem că va fugi-n poveste
Şi-o să moară la vreun dezgheţat.

Turture înmiresmat mi-e spada,
Să despice-n jurul ei femei,
o iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Şi-am să mor în basm de dragul ei.

O veste

Telefonul plange, parc-ar vrea sa-mi spuna
Ca sarmana Tanti a patit ceva,
C-a venit pe lume ca o veste buna
Si-a plecat din lume ca o veste rea.

Din aceasta clipa, ea nu mai exista,
De pamant e floarea trupului plapand,
A murit femeia singura si trista
Ce ne invatase a trai tacand.

Se apleaca-n berna la feresti lumina,
Toata vestea buna e o veste rea,
A murit sarmana, blanda Tanti Tina,
Noapte buna, Tanti, obosita mea.

Telefonul cade singur de pe masa
De atata sunet fara nici un rost,
Vestea rea sa vina, si din el sa iasa
Depre sora tatii care doar a fost.

Neamul meu incepe, tragic, sa-si plateasca
Fara opozitii, fara de cuvant,
Marea datorie, vama pamanteasca,
Prin batranii nostri ce devin pamant.

Chemare pentru ţărani

Chemare pentru ţărani,

A venit şi vremea furtunoasă
Să ne dăm naturii înapoi,
Hai ţărani, întoarceţi-vă-acasă
Că e-dor pământului de voi.

Şi luaţi şi fabricile-n sate,
Fiţi şi muncitori, dar şi ţărani,
Prea sunt urbe suprapopulate,
Prea sunt bălării pe bolovani.

Rar câte-o exotică găină
Şi vreun porc în vre-un sărman coteţ

Casa voastră însăşi vi-i străină,
Doar atât, un buletin aveţi.

Şi sămânţa vostră cade-n piua
Locului bizar, vulgar,
De trei ori pe zi daţi „bună ziua”
Şi în rest trăiţi într-un gheţar.

Hai ţărani, întoarceţi-va-acasă,
Casa-i totuşi lucul cel mai sfânt,
După atâta fugă friguroasă,
Puneţi iarăşi mâna pe pământ.

Înfloriţi-l brusc, cu cereale,
Puneţi pomi, daţi gresii pe cuţit,
Faceţi case, creşteţi animale,
Şi vă aşezaţi pe veşnicit.

Şi când vara o veni deplină,
Cu dolveci, cu pepeni şi ţânţari,
Noaptea, sub o lună de lumină
Ridicaţi un foc de bălegar.

Şi chemaţi cu vorba voastră groasă
Pe poet să cânte lânga foc.
Oameni buni bine-aţi venit acasă
Hai şi puneţi patria la loc.

Un prim romantic

De ce nu as fi o piatra care scrie,
O stanca aplecata pe hartie,
Un munte ce de voie se injuga,
Un zeu pagan trecut la alta ruga ?

De ce n-as fi asprimea-nduiosata ?
De ce baiatul meu nu mi-ar fi tata ?
Al ciu folos m-ar tine-n veac de veghe,
Cu ce durere-a lumii sunt pereche ?

De ce n-as fi o negura carunta ?
De ce n-as fi un dric zvarlit spre-o nunta ?
Contrastele si asa imi vin prea bine,
Si plus si minus zac mereu in mine.

De ce imprejurare literara
Sint speriat de nu trimit si-afara,
Afara din fiinta mea nebuna,
Un dublu semn de soare si de luna ?

De ce nu as fi un vagabond de gala
Si -un crin manat de pofta sexuala ?
De ce n-as fi, conform ursitei mele,
Noroi pe talpi si frunte-n mal de stele ?

Nu ultimul romantic dintr-o era
Cand toate amurgesc si rar mai spera,
Ci cand putreziciunea pe din doua,
Un prim romantic intr-o era noua .

De ce n-as fi puternic chiar prin plansu-mi?
De ce m-as tot feri de mine insumi?
De ce crucificarea n-as dori-o
Cu un singur si egal refren: Adio?

De ce mi-ar fi rusine de oglinda ?
Eu sunt o bucurie suferinda,
Eu sunt asocierea curioasa
De iarba cruda si de fier de coasa .

In stanga fruntii soarele asteapta
S-apuna luna, bland, in tampla dreapta.
De ce n-as fi o piatra care scrie,
O stanca aplecata pe o hartie ?

De ce n-as scapara un alt jaratec,
Muscand intinderea de alb, salbatec,
Ca un banchet mi-e sufletul la care
Se da o mare foame de mancare ?

Lansez, sfidandu-va, o noua boala,
Prea trista bucurie mondiala,
Si hohotind de ras ma aflu tragic
Ca neamul meu conspirativ si dacic.

Cu fericire va poftesc in rana
Estetica, de jertfa suverana.
De ce n-as fi, cum inima ma-ndeamna,
Cocor venind in fiecare toamna.

Cocor plecand la miez de primavara,
Cocor razand de pajistea vulgara ?
Eu nu stiu daca voi putea vreodata
Sa fiu asa cum firea mi-o arata.

E clipa hotararilor supreme.
De ce va temeti voi, de ce m-as teme ?
De ce cu bucurie n-as surade
Spre cel care cu groaza-mi va fi gade,

Cu groaza el, si eu cu bucurie,
Ca lui ii e mai frica decat mie,
El, care ma ucide se-nspaimanta
Si barda-n mana lui pluteste franta ?

De ce n-as povesti aceste toate
Eu,piatra bucuriei sugrumate,
Eu, stanca aspra care duce greul ?
Daca de ea lega-va Prometeul.

Ficatul lui pe-al meu imbolnavindu-l,
El tine focu-n gura, eu colindul,
De ce sa las cuvintele s-adaste
Ca eu sa-mi spal fiinta de contraste ?

Eu nu sunt eu, eu nu-s de-adevarate,
Decat inlantuit de - aceste toate.
De ce n-as destupa o noua era,
Urmand halucinanta mea himera?

Voi fi cel haituit, voi fi cel mare,
Ducand in carca semnul de -ntrebare.

Degete la vama

Foaie verde si arama,
Petiol de par de coama,
Auzi ca venira, mama,
Zece degete la vama,

Geniale, pure, frante,
Au venit aici sa cante,
Le-au taiat la tiranie
Si acum tremura si-nvie.

Zece degete nauce,
Nici n-au unde-a se mai duce,
Parac-ar sta sa se usuce
Dupa-nfrangerea in cruce.

Zece degete se-aduna
Sa se faca iara mana,
Numai clapele ingana,
Si schelete din tarana.

Fat - Frumos

Oameni, oameni, fraţii mei,
Disperaţii, fericiţii,
V-aţi spălat de superstiţii,
De demoni şi dumnezei.

Însă-i nu-i destul folos
Dacă peste tot ce este
V-aţi spălat şi de poveste,
L-aţi pierdut pe Făt-Frumos.

Vin la voi acum plângând,
Gura-mi sângeră ca rana,
Unde este Consânzeana,
În ce bolţi, pe ce pământ?

Mă ridic plângând de jos,
Ca la un pierdut examen,
Unde vă e basmul, oameni.
Ce-aţi făcut cu Făt-Frumos?

Făt-Frumos n-a existat,
N-a stat nimănui în cale,
Era numai visul moale
Al vreunui trist băiat.

Mai visaţi de vreţi să fiţi
Fericiţi cu capu-n pernă,
Feriţi epoca modernă
De rigizi şi scofâlciţi.

Din prea mult entuziasm
Să nu spargeţi Voroneţul,
Daţi-i voi mai mare preţul,
Oameni, mai râvniţi la basm.

Voi, care aveţi copii,
Nu-i lăsati sub gând satanic,
Să respire sterp, mecanic,
Ca şi când nu ar fi.

Doborâţi himera jos,
Oameni, reveniţi în lume,
Pe umana noastra culme
Regăsiţi pe Făt-Frumos.

Făt-Frumos şi toţi ai lui,
Fiincă unde nu-i poveste
Lume nu-i şi om nu este
Şi, de fapt, nimica nu-i.

El venea la noi pe jos
Şi ni l-au răpit piraţii,
Vameşi vigilenţi, redaţi-i
Actele lui Făt-Frumos.

Daţi-i viaţa înapoi,
Ochii mari, mişcarea buzii,
Făt-Frumosul din iluzii
Şi frumos numai prin voi.

Daca ninge

Daca ninge cumplit
Peste-ntregul cuprins
Este semn de belsug
Pentru fiece ins.

Dar si semn de-nfloriri
In gradini ingeresti
Si ca sunt de venit
Dinspre cer niste vesti.

Este iarna de har
Candse-ntampla minuni
Si vin desertaciuni
Peste desertaciuni.

Este vestea de har
Ca in ieslea de jos,
Fiu al Sfantului Duh
Ni se naste Hristos.

Rasarire de magi
Si paganii se tem
Si pamantul intreg
E-un enorm Bethleem.

Si prin oameni e zvon
Si e fapt ireal,
Dumnezeu va veni
De Craciun in Ardeal.

Pictura de iarna

Sînt pictori, în cer, care lasă
Culorile lor să mai cadă
Pe-aci, pe pămînt, pe acasă,
Şi asta se cheamă zăpadă.

Sub bîrne albastre-celeste
Lumina privirii tresare,
Cînd strigătul nostru mai este
Zidit într-o sfîntă ninsoare.

Mai vindem din fumul năpraznic

Al zilnicei noastre redute
Un bon de intrare la praznic
Cînd ninge din stelele mute.

Ninsoarea e-aproape abstractă,
Atîta-i de sfîntă şi mare,
Că tronuri sub regi se cotractă
În sinucigaşa ninsoare.

Dar, domnule pictor al iernii,
Ce rar te arăţi de o vreme
Şi noi te rugăm cu vecernii
Şi noi îţi trimitem poeme.

Pe fiece fulg se citeşte
Un chip de bărbat sau femeie
Şi unele cad îngereşte
Şi loc îşi găsesc în muzee.

Iubito, vine toamna!

Iubito, vine toamna peste toate
Bacovia reintră în portrete
Cad frunze picurînd singurătate
Şi tu ai gesturi parcă mai încete.

Şi te iubesc la echinox şi după
Iubito, vine toamna să decline
Să macine, să năruie, să rupă
Al lumii apogeu de feminine.

Cum tu rămîi la ţărmure de mare
Eu plec s-aştept şi crivăţ şi omături
Şi să mă-mbăt la mese singulare
Cu umbra lui Bacovia alături.

Iubito, vine toamna dinspre munte
Cu ghilotine şi anestezie
Tot omul e un snop de amănunte
Care ameninţă esenţa vie.

Cu hachiţe şi mofturi şi-alte alea
Îmi eşti pedeapsa, dar îmi eşti şi doamna.
De pomi sinucigaşi se umple valea
Iubito, te iubesc şi vine toamna.

Natura se închide ca un templu
Cu lacăte de fosfor şi rugină
Eu morţii mele te voi da exemplu
Cît eşti de disperată şi senină.

Iubito, vine toamna pînă-n oase
O simt în mîna care ţi se-ntinde
Priveşte, ies fumuri peste case
Iubito, după toamnă vin colĭnde.

A iubi toamna

A iubi, toamna, e-un biet pleonasm,
O poarta in cer se-nvirteste, neunsa,
Cad, iata, imperii de tulbure frunza
Si totusi se aude si ultimul basm.

A iubi, toamna, e oglinda-n oglinzi,
Halouri ciudate pe lucruri danseaza,
Insecte damnate fac cuiburi in raza,
Speranta renaste in cei suferinzi.

A iubi, toamna, neant si refren,
Vin pluguri pamantul spre cer sa-l rastoarne
Si ultimul fulger, semnat ambigen,
E parc` - un altoi pentru sange si carne.

Si tipa a pierdere tren dupa tren
Si mieii duc iarba uscata pe coarne.

Recviem pentru poetul poeziei

Am asteptat sa treaca timp destul
Pentru-a putea in liniste inchide,
Ca pe-un zavor de taina, glasul meu,
Plangand pe cel din urma Philippide.

Cei ce i-au luat din drept imbraca azi
Ca pe-un efect ce i-ar purta departe,
Tristetea lui de om insingurat,
Mantaua lui, de veghe si de moarte.

Poporul meu,tu nu stii ce-ai pierdut,
Te-ai invatat cu mortile trucate
Si n-ai mai dat crezare tristei vesti
Ca el, murind, se sting, o clipa, toate.

Uzinele electrice clipesc,
Pisicile din ochi isi pierd din raza,
O-nvalmaseala-n creier toti simtim
Parca nici luna nu mai lumineaza.

In toate cate-au fost era si el,
Cu partea lui de liniste si bine,
Ce n-a putut la altii pedepsii

El a tacut si-a pedepsit in sine.

Si-atat de bun, si-atat de impacat
Nederanjandu-si epoca-ncordata,
Incat el - mort de mult ni se parea
Si-acum murind murea inca o data.

Am asteptat sa taca surzii lui,
Ce-n remuscare nu sfarsesc a-l plange,
Dar boala lui nu-i boala pentru ei,
Ca-n vine au cerneala si nu sange.

A fost boier, dar si mai mult poet,
Atlant de iluzorii Atlantide,
Da, Doamne, vreme buna-n Univers
Pe unde-i sufletul lui Philippide.

Pentru-nceput inalta mila ta
Sa-i dea ceva sa simta si sa scrie,
Si vei vedea ca insuti de cuprinzi
De omeneasca lui melancolie.

Apoi, cand te vei supara pe el,
Ca are dor de carti si dor de duca,
Sa-i interzici sa scrie ca poet,
Dar da-i ceva, in ceruri, sa traduca.

Si pedepsit, ca si pe-acest pamant,
Nestiutor de uneltiri perfide,
Din cand in cand, mai da-ni-l in vreun vis
Si noua pe poetul Philippide.

Psihoza buletinului de stiri
Produce-un fel de rea imunitate,
Nici nu mai stim ce-i grav si ce-i usor,
Ce-i ras, ce-i tragedie dintre toate.

O zi ca multe altele a dat
Furtuni, rapiri, ciocniri, efemeride,
Si intre doua stiri despre petrol,
" A incetat din viata Philippide".

Deloc orgolios si agresiv,
Dispus mereu in taina sa si moara,
Sa nu cumva sa credeti, scribi marunti,
Ca actiunea voastra-i mai usoara.

Un ultim Philippide a murit,
Cazand scarbit in mit si-n transcendenta,
Dar alti poeti au rasarit pe loc

Sa umple dureroasa lui absenta.

El v-a iertat, dar nu va iarta ei,
Ca umiliti si-ati umilit poetii,
Poetul poeziei a cazut,
Dar il vor razbuna poetii vietii.

Poetul

Aş sta, aşa cu faţa-n sus,
Lovit pieziş de vreme
Şi-ncet ca un izvor supus
Ţi-aş murmura poeme.

Şi patul de sub şira mea,
Podeaua care-l ţine,
Cu timpul s-ar dărăpăna
Şi-n casă-ar fi ruine

Şi peste molcomul prăpăd
Peste privirea-mi oarbă
Cu gura începând să vad
Eu, năpădit de iarbă,

Din somnul ca un trist magnet
Ce ştie doar să cheme,
Ţi-aş mai încredinţa încet
Mistere şi poeme.

Albitul firii mele os,
Schiloada chipăroasă,
Lovit de pietre dureros
Şi mărunţit de-o coasă.

Ar face gura şi-ar sopti
Despre ce e şi nu mi-i
În veacul de schizofrenii
Pân-la sfârsitul lumii

Şi dacă varul cel nestins,
Ce-i una cu folosul,
Cu cinic urlet dinadins
Mi-ar înghiţi şi osul,

Eu, tainic, blând şi tutelar,
Călcând tăceri postume,
Din toţi pereţii daţi cu var
M-aş reîntoarce-n lume,

Către o casă, unde-acum

Şi moartea mai aşteaptă,
Până să-nceapă tristul drum
De dincolo de şoaptă.

Să-ţi spun că încă nu-i târziu.
Ruina e departe,
Iar eu cu inima te ştiu
Pe viaţă şi pe moarte.

Aş sta aici, pe-acest prundiş
Pe care-mi este bine,
Ca vremii, pus hotar pieziş,
Să-mbătrânesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ
De parcă oase-aş plânge,
Să fiu doar calcar şi cuvânt
Şi-un ultim strop de sânge.

Dumnezeul Salvarii

Închide fereastra, perdeaua o lasă,
Dă zgomotul mării afară din casă,
Dă-mi voie s-aşez fruntea mea pe-al tău pantec,
S-ascult al rodirii şi-al tainelor cântec,

Să fiu tot o rană, să fii tot o rană,
Materia-n fierberea ei grosolană,
Să trecem în moarte din cauze varii,
Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta să steie,
Eşti cea mai fierbinte şi dulce femeie,
La noapte, plângând lângă tot ce mă doare,
Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Dă marea afară din casă şi vino,
Nestinso, neblândo şi iar nestrăino,
Pereche de umbra noptatecă pune
În contul durerii că eşti slăbiciune,

Că inima-mi pică din piept şi mă cheamă,
Că sufletul meu te consideră mamă,
Că norii se-adună şi vremea se strică
Şi eu, stând sub grijă, te ţin ca pe-o fiică,

Dar tu dintre toate mai nouă, mai vechea,
Îmi eşti dulcea umbră, împasul, perechea,
Tu, drama cu mii de soluţii greşite,
Te plâng până ochii îmi ies din orbite.

Fii azi râzătoare, fii azi optimistă,
Soluţia bună e-n noi şi există
Şi dacă, iubito, femeie visată,
Ar fi să ne stingem curând, nu odată,

Din dragostea noastră nebună şi bună,
Cu marea în casă, şi-n pat arşi de lună,
Eu ştiu că s-or naşte sub cinice astre
Alţi doi să repete-ntrebările noastre.

Ţi-ai naşte copilul, ţi-aş naşte copila,
În pumni de olar ar surâde argila
Şi daca nu e Dumnezeu să audă
Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă,

Din dragostea noastră, prin timpul prea greu
S-ar naşte el, vindecător Dumnezeul,
Pe tronuri sărace suindu-şi fiinţa
Ar face să cânte prin noi suferinţa.

Iubito, amână secunda fatală,
Să dăm alor noştri şi dramă şi boală,
Copiilor noştri să dăm să învingă
Prin ei tragedia cu chip de seringă.

Dă zgomotul mării afară din casă,
Vreau linişte, linişte, marea m-apasă.
Vreau moartea să vină să lupte cu mine,
Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Şi mută din tine în mine durerea,
Că tot ţi-o voi lua folosind mângâierea
Te-nchină şi crede, în mine te mută,
Cu jale cu tot şi cu clipa temută.

Şi dacă se-ngăduie fapta aceasta,
Cu pumnii aprinşi mergi şi sparge fereastra,
Să intre barbara şi tulburea mare
Prin noi în pământul pe care nu-l doare,

Să intre săratele zbateri şi unde
Sub toţi cei ce n-au simţăminte profunde,
Să-mi spele armura, sa-ţi treacă de coapsă,
Căci marea e singura lumii pedeapsă,

Să rupă, în val, şantinele de veghe,
Căci marea e singura morţii pereche,
Să vina fatal, consfinţând cu toţi solii
Mutarea în mine a dramei şi bolii,

Să vină să stingă cu tot vicleşugul
Şi lampa din casă şi ochii şi rugul
Şi-apoi să mă ducă departe, departe,
Sătulul de viaţă, bolnavul de moarte,

Să-ţi scriu cărţi poştale pe piele de cegă
Din Marea Niponă, din Marea Norvegă,
Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare,
Iubito, pedeapsa, iubito, mirare,

Iubito de neguri, iubito de lună,
Iubito de taină şi jale-mpreună,
Iubito de carne, iubito de şoapte,
Suav miazăzi şi brutal miazănoapte,

Dar ăstea sunt simple şi bune cuvinte,
Sunt legile care fac vieţi şi morminte,
Dar ăstea nimic nu înseamnă când vine
O grijă la mine şi moartea la tine.

Apleacă-ţi fiinţa prin ceaţa albastră
Să naştem salvarea din dragostea noastră
Şi roagă-te fiului tău ce e-n tine,
Să vină mai repede, să-ţi fie bine.

Să vină să urle că mama şi tatăl
Îi sunt duşi la moarte; el şovăie, iată-l,
Dă sângele tău, pur şi tânăr, să-l crească
În ritm fără pauză neomenească,

Dă pantecul tău, rodniciei, seminţei,
Fii gazdă nu bolii, ci vietii, fiinţei,
Tu meriţi pământul să-ti stea sub picioare,
Regină prea blândă şi nemuritoare,

Din mare să-ţi bată mătănii catargul,
Cum buzele tale îşi tânguie arcul,
Cum inima mea te-a găsit şi te ştie
Şi eşti bucurie, şi eşti tragedie.

Hai, vino, în liniştea mea neguroasă,
Dă zgomotul mării afară din casă
Şi-n larmele lumii şi-n templele mării
Să naşti Dumnezeul cinstit al salvării.

Dor de fior

Dac-ar fi sa-nteleg, cand e clipa sa mor,
M-as ruga la ninsori pentr-un ultim fior,
M-as ruga de ninsori sa ma ninga fatal
Si sa pot sa ajung acest fel de final.

Tot mai dor mi-e, acum, de esente de frig,
Peste-un rau inghetat, catre lume sa strig
Si sa cad in zapezi ca-ntr-o moara de foc
Si nemernicul ger sa ma arda pe loc.

Desentatele veri sunt prea triste si dulci,
Am nevoie de frig, am nevoie de fulgi,
Am nevoie sa pot potoli cu ceva,
Un incendiu pornit dinspre inima mea.

Ma-nsotesc, prin oras, c-un ghetar invalid
Si calduri vor veni sa ne puna la zid,
Dar eu nu mai suport nici femele fierbinti,
Nici pavaje ce duc la iesirea din minti.

Am vazut despartiri, decorate urat,
Cu satanice ploi ce plangeau si atat
Si-am vazut si caderi pe o panta de schi,
Unde totu-i frumos si se poatte muri.

Despre mine nu stiu, cand o fi sa si mor,
Dar ma rog de ninsori, pentr-un ultim fior,
Sa-ti dea dreptul sa stii, sa n-ai cum sa ma vezi
Si sa mor arogant in eterne zapezi.

E prea putin

De-atâtea zilnice-ncercări mizere,
De-atâta umilinţă şi păcat,
De-atâta moarte câtă ni s-a dat,
E prea puţin o singură-Nviere.

Şi, totuşi, pe pământul îngheţat,
Lumina lunii drepturile-şi cere
Şi-n stupi lucrează vechiul dor de miere
Şi vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere
Şi ca un întuneric luminat,
E lupta-ntre femeie şi bărbat,
Ca la un alt scandal pentru putere.

Şi, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat,
E prea puţin o singură-Nviere.

Anomalii

Sufletul meu, copil tembel, cunoaşte,
Inima mea de bivol tînăr ştie
Că pe al lumii pat absurd de broaşte
Iubirea este o anomalie.

Să mai iubeşti cînd visul un negoţ e,
Să mai iubeşti cînd prea puţini au şale,
Cînd ne clocesc de-un veac prudente cloţe,
Acestea toate nu sînt stări normale.

Eu cînt la o vioară care doare,
Eu cînt la un pian bolnav de ciumă,
Cu voioşie şi cu disperare
Eu cînt un cîntec care mă consumă.

Nu-i profitabil să iubeşti cînd este
Mai profitabil să te faci că sîngeri,
Dar pe robotul meu cade-o poveste,
Robotul meu e-nduioşat de îngeri.

Normal rămîne numai restul lumii
Care să se abţină bine ştie,
Vioara caldă şi pianul ciumii
Nu sînt decît acea anomalie

La care pururi sufletul mai speră
Pentru că ea s-ar mai putea numi iubire
Jos, în prudenta lume mamiferă,
Şi sus, pe unde gîndul meu e mire.

Indrăgostit de Bucureşti

Nu ştiu de ce, pe cât m-afund în viaţă
mă simt atras de fleacuri omeneşti,
şi-mi place-n anotimpul de vacanţă
să-ntârzii, să rămân în Bucureşti.

De el ne-am săturat, dar el ne place,
el e un prag lovit să vezi alt prag,
şi-acum, când sunt sătul de locul zilnic
mă simt golit şi-mi e deodată drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadenţa
şi-am s-o mai bat atât cât voi trăi,
spre un Olimp ascuns pe orice stradă
în căutarea marii poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii

şi au trecut aiurea anii mei
aici copiii mi-au venit la viaţă
şi am născut şi-am îngropat idei.

La Bucureşti, copilăria toată,
visam s-ajung să pot şi eu vedea
celebrii câini ce au covrigi în coadă
şi să-ntâlnesc şi eu pe mama mea.

Eu vara aş iubi-o pe orbeşte,
dar simt că toamna-i anotimpul meu,
când frunze şi lumini pe bulevarde
mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere
şi oamenii romanţe triste vor,
şi-n curţi se face vin din must de struguri
şi toţi bucureştenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut
şi să-l găsesc întodeauna treaz,
nu este el cel mai frumos din lume,
dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în ţară
şi să câştig aripi dumnezeieşti,
să pot gusta melancolia toamnei
în fiecare colţ de Bucureşti.

Dor de padure

La ora cand mugurii canta
Deasupra padurii de cocs,
Ne tine ca sfant si ca sfanta
Un vechi calendar ortodox.

Iubirea ne poarta departe
In mainile altor nuntasi,
Dar noi suntem viata din moarte,
Uitarii te las si ma lasi.

Sub noi e o negura deasa,
O negura deasa e-n noi,
Padurea ni-i pat si ni-i casa,
Padurea se imparte la doi.

Un freamat de cocs dinspre frunze,
Sub luna vom arde buimaci
Si toate iubirile-ascunse
Troznind vor iesi din copaci.

Misterele forestiere
Si noaptea de cocs absolut,
Luminii sa-i dea o putere
Cum inca noi doi n-am vazut.

Pastreaza-ne-n tine, padure,
Si-ti dam cheia tainelor mici,
Ca tainele mari sa se-ndure
De faptul ca suntem aici.

Basarabie

De nicaieri nu-i semn de nici o mila
Si s-a ajuns in cel din urma hal
Si moare Basarabia umila
Cu capu-n vechiul sac imperial
N-avem puterea sa-mpartim o paine
Ne facem socoteli de precupeti
Dar tot acolo o sa ajungem maine
Cu pasii doar oleaca mai inceti

Saraca sora basaraba
Tu, cea mai sfanta dintre toate
Zadarnic mama te intreaba
Daca traiesti in libertate

Si va veni si catastrofa iernii
Ca s-o gustam de tot mai multe ori
Si s-amurgim cu Gogol pe gubernii
Ca niste revizori ratacitori
Acum imperiul da o noua cina
Mananca tari si bea popoare mici
Sa vina Basarabia, sa vina
S-o guste mensevici si bolsevici

Trezeste-te, tu patrie drogata
Ca daca-n focul calculelor reci
Mai pierdem Basarabia o data
Si noi suntem pierduti in veci de veci
N-au nici o cale fratii sa apuce
Astepta-n van un sprijin de la noi
E dusa Basarabia pe cruce
Si noi o contemplam cu ochii goi

Rugaciune pentru 1 Decembrie
Ne iartă, Doamne, ura şi gîlceava
de care suntem zilnic vinovaţi,
dar către Tine tulnicul suna-va,
să-ntorci privirea Ta către Carpaţi.

Prea mult abandonaţi acestei toamne,
nu mai avem în vatra casei foc,
mai dă-ne-un pic de amintire, Doamne,
răbdare şi iertare şi noroc.

Că pentru vite nu mai sunt nutreţuri
şi aşteptăm o pîine din import,
cînd bietul om s-a prăbuşit sub preţuri
şi sufletul în el e-aproape mort.

Ne-am despărţit în triburi şi în secte,
în cluburi, în partide şi în găşti,
iubirile directe sunt suspecte.
Doreşti succes? Învaţă să urăşti.

Duşmanii nu puteau să ne condamne,
cum noi, pe noi, ne-am condamnat la rău,
de ce să mai venim la Alba, Doamne,
cînd e negustorit şi duhul Tău?

Şi, totuşi, Alba-Iulia există,
şi, totuşi, cineva i-a dat un rost,
şi-a fost şi-atunci pornire anarhistă,
şi Dumnezeu tot ocupat a fost.

Cu grohotiş pe tălpi şi brumă-n gene,
să-nvingi un vechi şi tragic handicap,
şi, în onoarea Albei Apusene,
să-ţi scoţi căciula dacică din cap.

Se aude Basarabia cum plînge
de dorul Ţării Mari, pierdute-n veci,
şi-n clopote e treaz acelaşi sînge,
şi-aceiaşi ochi imperiali sunt reci.

Şi nu-i Emilian la catedrală,
uzurpatorii lui lucrează calmi,
nici umbrele din somn nu se mai scoală,
nici nu mai cîntă doctor Iacob psalmi.

Şi ne e dor de-o sfîntă sărbătoare,
în care toţi să ne-adunăm aici,
şi ne e dor de România Mare
şi am rămas îngrozitor de mici.

Dar, Doamne, pune-Ţi pe cetate talpa,
mai dă-ne harul unui gest postum,
mai cheamă-ne, mai rabdă-ne la Alba
şi să mai încercăm măcar acum.

Mila de albine

Polenul a uitat sa se inchine,
e luat de mic din fel de fel de flori,
si prefacut in miere, de albine,
si pus in faguri incercuitori.

Nimic despre polen, decat ca este
albinelor si matcii de folos,
ca el urmeaza tragica poveste
a tuturor jertfitilor de jos.

Polenul este lumea fara ranguri,
polenul este lumea si atat,
sub varste si sub bice si sub tancuri
tinand la steagul ei necoborat.

Polenul leaga treptele- ntre ele
si pune mot gradinii, la rascruci,
polenul face sa miroasa-a stele
si matcile si trantorii nauci.

Dar nu e prost si nu e fara carte,
asa precum il cred cei care-l vand,
ci este puritatea fara moarte
si este geniul omului de rand.

Cum tuturor lucrarea le convine
si de aceea nici n-o intrerup,
polenul nu mai poate sa se-nchine,
dar simte ca-i e mila de albine
si leaga dulce zborul lor de stup.

Singuri

Dar hai sa privim cum se cade
atat cat se poate vedea,
prapadul din frunzele toamnei,
prapadul din inima mea.

Caci noi, fara frunzele-acestea,
ce astazi din nou nu mai sunt,
ca pasarea fara de pene,
asa am ramas pe pamant.

La ora cortinelor rupte
si-a noptilor lungi de la nord,
prapadul, el singur, vorbeste,
si-apoi tot el nu e de-acord.

Samanta bolnava de sine

in brazda se-aseaza umil,
si vantul de toamna loveste
in firma acestui copil.

Dar hai sa privim omeneste
prapadul ca ultimul nord,
dar reazama-ti capul de mine
si hai impreuna pe pod.

Impresia nu are putere
sa treaca din simturi in grai,
si iata de ce suntem singuri
noi doi si perechea de cai.

Noaptea dinaintea primaverii

Cu floarea ploii intre dinti
Si cu-un cutit de apa-n maini,
Voi spinteca taceri fierbinti
Sub tainicul latrat de caini.

E noaptea fara de hotar
Si ploua fara de cuvant
Si lacrimi vechi in ochi tresar
Si-un foisor in cer s-a rupt.

Las floarea ploii pe-un fagas,
Cutit de apa nu mai am,
In intunericul de pasi
Sar caii speriati in ham.

Sclipesc noroaiele-mprejur
La fulgerul intermitent,
Stau norii ca-ntr-un abajur
Insurubati in continent.

Si-mi creste floarea ploii iar,
Si-mi cade catre dinti pe chip
Cutit de apa jugular
Si mi se face dor sa tip.

Dati ploaia lumii mai incet
Ca sa se poata auzi
Cum inima unui poet
Mai face - n miezul noptii zi.

Cutit de apa-n dreapta mea
Si floarea ploii intre dinti
Ce neguri voi mai spinteca
De dorul zorilor fierbinti?

Si iarasi toate cate-au fost
Devin ce-au fost in mod firesc
Si nu mai are nici un rost
Ca lacrima sa mi-o pazesc.

Si-adorm ca un iesit din minti
La umbra unei negre paini,
Cu floarea ploii intre dinti,
Cu un cutit de apa-n maini.

Mugur de Nichel

Primăvara în ţări dezvoltate
Un mugur de nichel străbate
şi-un verde ciudat, monoton,
Livezi de săpun şi şampon,
Primăvara în ţări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere?,
La vamă nici acte nu-ţi cere,
Duminica totu-i deschis,
Ai lua-o încet spre Paris,
Primăvara doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză,
Răspunde cu-o frunză şi-o fisă
Şi oamenii-i sunt bieţii servi,
Primăvara-i o criză de nervi,
E o criză ea însăşi în criză.

Toamna ca o revansa

Sunt toti copacii incarcati de frunza,
munitia de toamna e intreaga,
si-n prabusirea prea adanc ascunsa
o mana trista s-a decis sa traga.

Un singur gest mai trebuie in clipa
abia legata de un fir subtire,
si pasarile lumii cu aripa
mai tin acest frunzar in naruire.

E-o toamna ca o ultima instanta
si ca un anotimp dupa-o betie,
si mana trista s-a atins de clanta
dar s-a retras: tragaci putea sa fie.

Si ce e cel mai trist din toate-acestea
e ca apel nu poate sa existe,
c-asa de natural s-a stins povestea,
incat pamantu-i plin de frunze triste.

Si fiecare frunza e o mana,
care-a uitat de tutelarul umar,
si ce va fi din toate sa ramana
decat senzatia de scrum si numar.

Atata tine micul drept la vara,
atata tine restul peste toamna,
si fiecare frunza ce coboara
ne-acuza, ne arata, ne condamna.

Cocori si gaste, randunici si rate,
se duc de-aici, sa nu cumva sa vada
cum noi cu toate frunzele in brate
ne pregatim de cea dintai zapada.

In arbori plini de scrum e frunza-ntreaga
ca-n niste tevi de arma fara tinta,
si mana trista n-are chef sa traga
si gura trista n-are chef sa minta.

In ochi batrani, cu lacrima etansa,
acestea toate vin de peste fire,
cum vine toamna, cea dintai revansa
a verii cand credeam in nemurire.

Adio, vara

Adio, vara, pleaca-n ascunzisuri,
Noi suntem gata de-a cadea –ntr-o carte,
Si de-a mai lacrima catre pietrisuri,
De dor de tine si de dor de moarte.

Din fructe coapte picura alcoolul,
Nimic nu mai ramane cum fusese,
Ce cosmic iese dintre ramuri golul
Penultimelor tragice regrese.

Si va veni si ultima rafala,
Dar nu-o vom apuca-o, nu e sansa,
Cand in ninsoarea imateriala
Bolnavii lumii vor cadea in transa.

Ci noi atata am putea decide,

Incostienti si tristi ca prima oara,
Prin fumurile toamnelor putride,
O carte pentru voi: adio, vara!

Modificari in ploaie

Si ploua ca o mie de lentile
pe toate-aceste asezari umile
ce stralucesc, de ploaie incarcate,
cu totul altfel ca-n realitate.

Ce fel de carnaval ofera plansul,
ce bal mascat cu dioptrii intr-insul,
si nici un fel de amanunt nu scapa
de arta picaturilor de apa.

O cruce-n pirostrie se indoaie
de-atat rasfat al spicelor de ploaie,
garoafa pare-un mic proiect de bata,
iar tu, frumoasa mea, devii urata.

Prin ploaia ca o mie de lentile
cresc toare -aceste asezari umile,
biserica in ceruri parca scapa
pe un talpici de raza si de apa

Delta, in ruga

Doamne-al nostru, zeule de seara,
Om al trudei si-al lucrarii sfant,
De cand intra Dunarea in tara
Ni-i si noua bine pe pamant.

Gaste, pelicani, gaini si rate,
Sturioni care-o strabat invers,
Delta ei, miracol cu trei brate
Ce tin Marea Neagra-n Univers.

Doamne-al nostru, luminis de ape,
Trestiis in veci necunoscut,
Da-le apa ei sa se adape
Vitelor plecate la pascut.

Umil pretext

Ea este şi nu ştiu din ce pricină este,
sudoare cerească o hrăneşte mereu
ea este şi nu ştiu din ce pricină este
şi-atunci cred că pricina stelei sunt eu.

Ca un cal prima oară chemat pentru ham
mă învârt priponit de luminile sale,

mă învârt cu pământul în trândav nărav
şi bice mă bat peste tâmplele goale.

Necunoscuta mea bolnavă energie
pârtii deschide spre ceţosul ţărm,
gândindu-mă la cer mă nasc. Gândindu-mă
la cer, mai am curajul să adorm.

El este aici deasupra;de câte ori se mişcă,
pripoane reci de os aud foşnind în carne
şi fug atent pe axe de zgură încleiată-
măduva lui pe mine nu vreau să se răstoarne.

O, pântec presupus al zămislirii mele,
cerule virginal mereu,
lasă-mi închise tâmplele, să pot rămâne
umil pretext al unei stele, eu.

Să trăiţi, Măria Voastră! Şi să nu lăsaţi pe cei ce se ascund sub justificări demagogice să compromită în vreun fel această Adresare Către Naţiune care, în ciuda conciziunii ei, are valoarea unui adevărat Raport de Epocă. Să fiţi sănătos, omule bun şi drept, pentru a putea scoate de guler din scena politică fariseii şi pentru a ne conduce cu geniul dumneavoastră izbăvitor.

Analfabetilor

V-am spus că sunt un om periculos
Si nu mi-ati luat avertismentu-n seamă.
V-am spus s-aveti pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare si de teamă.

V-am spus că fac teribil de urat
De sunt călcat putin pe libertate.
V-am spus ca sunt osteanul credincios
Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astampărati si voi,
Cenzori capriciosi ai vremii mele,
C-o să vă coste scump măruntul moft,
De a ne face nouă zile grele.

V-am spus să puneti mana să munciti.
Să nu mai tot panditi zelosi din umbră,
V-am spus că n-o să placa nimănui
Pornirea voastră, tulbure si sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat

Si că situatia e mai complexă,
Nu-i intelectualul - servitor.
Cultura nu-i ceva ca o anexă.

Si lumea nu se poate cuceri
Umfland la cifre si mimind tumulturi
Cu aroganti si trindavi doctoranzi,
Cu papagali care tin loc de vulturi.

V-am spus si am puterea să mai spun
Ca nu incape muntele in seră
Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad
Si de la căprioară la panteră.

V-am spus să nu-l fetisizati pe Marx,
Să nu-i păstrati in spirt invatătura
Si voi intr-una fără să-l cititi
Il pomeniti pană vă doare gura.

V-am spus că bătălia pentru om
Nu iartă astăzi nici o dezertare
Si voi v-ati decorat voi intre voi
Cand lupta este in desfăsurare.

V-am spus că muzica nu-i un microb
Care amenintă civilizatii
E-a omului pentru a fi mai bun,
V-am spus: ceva care să-i placa dati-i.

V-am spus, concetăteni analfabeti,
Si luati aminte si să tineti minte.
Dar nu stiam ca v-ati născut si surzi
Si scoateti arma cand vedeti cuvinte.

Cintec pentru Oltenia

De bucurie rar avuram parte
In unele duminici, pe la nunti,
Sintem olteni pe viata si pe moarte
Sintem olteni, adica sintem munti.

Un rost ne-a dat maicuta noastra, dulcea,
Sa fim, dintre romani, cei mai fierbinti,
Din Dolj si pina-n Olt, si pina-n Vilcea,
Si pina-n Gorj si pina-n Mehedinti!

Oltenia, Eterna Terra-Nova

Un cintec are astazi si-n priviri
Hai Universitatea! Hai Craiova!
Tu, Campioana unei mari iubiri!

La Tricolorul romanesc se-nchina
Si-i face juramint prin lupta, azi,
Oltenia, provincia latina,
A lui Mihai, al nostru, cel viteaz.

Oltenia pandura a lui Tudor
Si-a lui Arghezi si-a atitor dusi
Oltenia celui mai mare sculptor
Al omenirii, Constantin Brancusi.

Oltenia, Eterna Terra-Nova
Un cintec are astazi si-n priviri
Hai Universitatea! Hai Craiova!
Tu, Campioana unei mari iubiri!

Salut fratern, Moldova, Bucovina,
Salut fratern, Ardeal, si tu, Banat,
Salut fratern, Muntenie vecina,
Si Maramures, neam ne-ngenuncheat.

Priviti aceasta sacra frumusete:
Oltenia pamint de oameni buni
Si pumn pedepsitor cu cinci judete,
Caus al palmei vechilor taciuni.

Oltenia, Eterna Terra-Nova
Un cintec are astazi si-n priviri
Hai Universitatea! Hai Craiova!
Tu, Campioana unei mari iubiri!

Olteni sintem in matca noastra,
Olteni am fost si-asa vom fi,
Iar Flamura ros, galbena, albastra
Se oglindeste bine si in Jii.

Tot ce avem, noi am facut cu truda
Si n-am trait din mila si pomeni;
Spre binele acestei tari asuda
Si semetia noastra de olteni.

Oltenia, Eterna Terra-Nova
Un cintec are astazi si-n priviri
Hai Universitatea! Hai Craiova!
Tu, Campioana unei mari iubiri!

Imn pentru Rapid

Sintem peste tot acasa,
Portile ni se deschid,
Nu-i echipa mai frumoasa
Si iubita ca Rapid.

Rapid, Rapid,
Lupta daca ne iubesti,
Rapid, Rapid!
Haide, hai Rapid Giulesti!
Haide, hai Rapid Giulesti!

Inima ce-n piept ne bate
La nevoie e un tun
Pentru-o singura dreptate
Sa invinga cel mai bun.

Rapid, Rapid,
Lupta daca ne iubesti,
Rapid, Rapid!
Haide, hai Rapid Giulesti!
Haide, hai Rapid Giulesti!

Nu va dati batuti o clipa
Invatati acest refren
Imnul nostru de echipa
Glasul rotilor de tren.

Rapid, Rapid,
Lupta daca ne iubesti,
Rapid, Rapid!
Haide, hai Rapid Giulesti!
Haide, hai Rapid Giulesti!

Adolescenta

Tu, zi si noapte, patimind cu mine,
Nici nu mai stii cand ti-este rau sau bine,
Doar simtul datoriei te mai tine.

Si nervii linistindu-mi de toate,
In nervii tai faci alta nedreptate,
Si asta nu se stie cat se poate.

Ca pe-un copil al tau, mamuca vie,
Ma aperi, nici un rau sa nu ma-mbie,
Dar tu vii insati din copilarie.

O soarta ne-a trimis pe fiecare

Sa-mi fii copila proteguitoare
Iar eu sa fiu papusa ta cea mare.

Ma las in seama ta, te am in seama,
Concomitent: iubita, fiica, mama,
Si altceva, ce nu stiu cum se cheama.

Albastru-ndoliat

În plină zi se face noapte
Şi ninge fără de motiv,
Albastrul lui Sabin Bălaşa
S-a-ndoliat definitiv.

În deficitul de albastru
Al unei lumi cu pumnii strânşi,
Era nevoie de seninul,
Cu mări, cu nimfe şi cu mânji.

Era albastrul dinspre dangăt,
Când bate clopotul în cer,
Era accentul trist al mării,
Când marile corăbii pier.

Era lumina din privirea
Discipolului muribund,
Când moare-n temniţă profetul
Şi ceilalţi faptul il ascund.

La nunta de culori a lumii,
Un loc de cinste şi-a făcut
Albastrul lui Sabin Bălaşa,
Iluminat de absolut.

E mult pământ în jurul nostru
Şi e destul pământ în noi,
Simţim pământ în cărămidă,
În ţest, în oale şi-n noroi.

Aşa că resimţeam nevoia
Măcar a unui strop de cer,
Pe un pământ pe care cerul
E-un tragic oaspete stingher.

Şi, uite, se îndoilază
Şi nu mai are crezământ
Puţinul cer al lui Bălaşa
Şi cade pictorul, înfrânt.

Ne-am săturat de-atâta noapte
Şi ni se face dor de zi,
Să-nsămânţăm în noi albastrul,
Spre-a nici nu mai putea muri.

Dar e bolnav şi curcubeul,
Închis într-un spital sordid,
Nuanţele ajung în zdrenţe,
Comutatoarele se-nchid.

Şi-n toată negura murdară,
Ca-ntr-un reînviat pariu,
Ce ochi albaştri are cerul,
Ca semn că Dumnezeu e viu.

Sunt răstigniţi aceiaşi îngeri
Între femeie şi bărbat,
În veac de promiscuitate
Şi de albastru-ndoliat.

Avertisment

De multă vreme ocolesc trecutul,
Din milă faţă de contemporani,
Să nu stârnesc cu mâna mea vulcani,
Mai bine zac între coperţi, ca mutul.

Dar, vai, toţi cei iertaţi îmi sunt duşmani,
Vor sabia, nu vor să fie scutul,
Pe Blaga l-ar ucide iar Răutu
C-o ceată de cosmopoliţi golani.

O, timp păgân în multe ale tale,
Te-ar vinde ei samsarului străin
Cei care poartă două capitale
Pe-acelaşi amărât de buletin.

V-avertizez, sinistre haimanale,
că ori intraţi în pensie, ori vin.

Blues cu iedera si stejar

Vai, printr-un vegetal abuz,
O iedera si un stejar,
Incremeniti, danseaza blues
Si radacinile tresar.

Si luna sus, ca un cinel,
Cutremurandu-se mereu

Si iedera vorbind cu el
" Sa mai dansam, iubitul, meu!".

N-au nici un drept, n-au nici un drept,
La dans, la tot ce indraznesc,
Dar el o trage catre piept
Cu-n gest aproape omenesc.

Si daca ei, printr-un abuz
Si-un gest al lumii de apoi,
Danseaza blues, danseaza blues,
De ce nu am dansa si noi?

Condamnarea la toamna

Nu e toamna cum esti tu,
vara mea de suflet, nu,
pe pamant,
vara decazu.

Daca padurea ne condamna
la nostalgie, fara rost,
e toamna, vara mea, e toamna,
asa cum poate n-a mai fost.

Atatea taine nepatrunse
ne cad in brate la un semn
si suntem imbracati in frunze
si captusiti c-un fel de lemn.

In rau sunt doua lazi de bere,
pe foc s-a pus un ultim vreasc,
trec cerbi frumosi, bolnavi de fiere,
catre cerboaice care nasc.

Si ziua e atat de mica
incat n-ai vreme de-un salut,
si-un fum noptatec o complica
si saptamana a trecut.

Mai e in tot un pic de vara,
dar paturi aspre ne-nsotesc,
la orice drum mai lung afara
prin clai de aburi nefiresc.

Mai am senzatia ca toate
pot fi si altfel decat sunt,
dar muntii-mi pun poveri in spate
si simt ca port pe talpi pamant.

Acum si fiarelor li-i foame
si ies lunatice la drum,
padurea este numai drame
si-o mai salvam cu cate-un fum.

Dar ea, deodata, ne condamna
la nostalgii si la pacat,
e toamna, vara mea, e toamna,
si-atat de singur m-ai lasat.

Condamnati

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
eu vad pierind, cu ochii, ce-am iubit,
mi-ar fi prea mult şi-o gaură de şarpe
să merg în ea, tăcut şi umilit.

Ce să mai cânt. când au venit piraţii
şi apele din mătci ni le-au furat,
o lacrimă fiinţei mele daţi-i
şi-o s-auziţi de omul scufundat.

M-aş îneca, m-aş stinge şi m-aş duce,
să mă zdrobească ritmuri pe-o şosea,
nici nu mai am nevoie de o cruce,
mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele tristre,
prăpădul întinzându-se îl văd
şi nu mai e nimic să mai reziste
acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aş avea puterea diavolească
să înţeleg că totul a căzut,
dar vin heralzii cinici să-mi izbească
scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolosc de frică,
probabil mă consideră ciumat,
eu însumi scriu acum la lampa mică
să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire?
N-au gizii mei un minim interes
poveşti cu dulci iluzii să-mi înşire
din starea condamnatului să ies.

Se pregăteşte marele exemplu!
Acela, zic Casandrele, sunt eu!
Ca un berbec am să mă duc în templu.
Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
eu, cântăreţul soarelui din nord,
de-aicea, dintr-o gaură de şarpe,
rostesc un acatist şi-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gide!
Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi?
Îmi vine şi a plânge şi a râde
că nu există cale înapoi.

Voi nu vedeţi ea nu mai aveţi ţară
şi ca străini vi-s pruncii, cobitori,
învaţă ei ceva pe dinafară,
dar n-au părinti, ei au meditatori.

Voi nu simtiţi că nu mai aveţi ape?
V-au luat piraţii tot pe vasul lor
şi iată, din aproape în aproape,
noi suntem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicolă şi tandră
involuntar un cântec fără rang
te cheamă lângă mine, hai Casandra,
sărută-mi gâtul gata pentru streang.

Copertile negre

Foaie neagra de coperti
Sa ma bati si sa ma ierti
Ca te-am scris cu viata mea
Si am pus lacrimii cismea.

Ca mi-ai stat pe rani mereu
Foaia sufletului meu,
Foaie neagra de invelit
Luciu rece de cutit.

Noaptea mea de la final
Saua-i singura pe cal,
Iar pe lume ce tarziu
Niste degete mai scriu.

Fara mana care-au fost
Versuri triste, fara rost,

Foaia negrului umil
Exercitiul meu de stil.

De scris numere pe porti,
Si de moarte printre morti,
Viata mea de negru gol
Fara nici un protocol.

Foaie tragica de tus,
Semn al artei celor dusi,
Tu sa ma-nsotesti mereu
Foaia sufletului meu.

Te mai vad sclipind si-acum
Vai, coperta mea de scrum,
De pe un mai vechi volum
Care-a inviat postum.

Foaie neagra de coperti
Sa ma bati si sa ma ierti
Ca te zgarii cu-o nuia
Iscalind in noaptea ta.

Copiii de tarani

Poemul acesta il scriu intr-o noapte,
Putin dupa ziua de treizeci de ani
E-un scrasnet, un planset, un geamat de soapte,
Caci e pentru voi, fii curati de tarani!

Cand tara indreapta si legi si-a sa cale
Cand sus in idee nu-i loc de abuz
Mai sunt de-mplinit si la capat de dus,
Dorinti izvorand din nevoi sociale.

Si una e-aceea ca inca la tara,
Nu-i scoala facuta cum e la oras
Ca fiul taranului, totusi nu poate,
Intra-n facultati cu acelasi curaj.

Eu stiu cate lucruri in tara sunt gata
Si cate vor fi, daca suntem cuminti.
Dar una e daca director e tata,
Si alta e, daca-i taran de la Vint...

Eu iata, priviti, sunt un fel de director
N-aveti nicio grija ca va voi minti
Am si eu copii ce pot fi de bani gata
Cu toate-i indop, pentru ca-mi sunt copii.

Dar tara sta-n altii intai, si pe urma
In fiii acestia de directorasi
Nu, satele noastre nu sunt trista turma
Ce lana si branza trimite-n oras!

Productia lor cea mai sfanta sunt fiii!
Lor li se cuvine rasplata de pret.
Taranii dau aur, cand dau Romaniei
Curatii lor fii, rod al unicei vieti!

Criza in intuneric

Padure de-a dreapta,padure de-a stanga,
Ce margini gretoase de hau
Si mare in tarm isi continue tanga
Si mie mi-e rau.

Ce mult intuneric, nu vad nici o cale,
Vapoarele-n mare sunt reci,
In mine un haos intreg se pravale
Si, moarte cum treci!

Se vaita cucii in cuiburi ciudate
Si mie,in mine mi-e greu.
Si marea bolnava se-agita si bate
In sangele meu.

De ce sa m-agat cand sunt toate fugare
Si oamenii dorm linistiti,
De tine, padure, si borna, si mare,
De voi ce nu stiti.

Un doctor imi trebuie, unde e dansul ?
Ma doare si nu stiu sa spun,
Ca hatul ma trage in negura plansul,
Mi-e rau si sunt bun.

Contractele mele cu lumea sunt sparte,
Contractul cu mine e mort,
Spre casele tale, absurda mea moarte.
Abia te mai port.

Ma aflu-n masina, soferul opreste,
Mi-e teama-n sosea c-o sa mor,
Si marea vuieste un pic de nadejde
Si-un prim ajutor.

Si-apoi la hotel, intr-o camera chioara
Injectii si tot ce mai e,
I-e sila fiintei acum sa si moara
Si nu stiu dece ?

La marginea marii venise poetul
Sa doarma un somn linistit
Si poate-l obtin,acum,eu,cu incetul,
Cadere in mit.

Aprind o veioaza si fata mi-e sura,
Injectia bate adanc
Si somnul sau moartea alene ma fura,
Mi-e bine si plang.

Atata pustiu e pe buzele mele,
Chimia m-a dat varstei reci,
Mai sunt sanatorii, deasupra in stele,
Poti moarte sa treci.

Adorm pronuntand balbaite cuvinte
Si pulsul mi-e trist si mi-e rar,
Ma trag ca un stol de aduceri aminte
In dictionar.

De-a dreapta padure, padure de-a stanga
Si trupul beteag si olog
Si marea in tarm isi continua tanga
Si cui sa ma rog ?

Cu noi e Dumnezeu

Azi lumina din lumina
Pamantu-n trupuri ne e greu,
Dar e usor cand se inchina:
Cu noi e Dumnezeu.

Am ostenit de atata noapte
Dar vom iesi din defileu
Pentru lumina sfintei soapte:
Cu noi e Dumnezeu.

Nu suntem niste animale
Cu suflet amanat mereu
In noi e mila si e jale
Cu noi, cu noi e Dumnezeu.

Luati lumina din lumina
Paharuri curg din minereu

Credinta noastra e crestina
Cu noi e Dumnezeu.

Daca ninge

Daca ninge cumplit
Peste-ntregul cuprins
Este semn de belsug
Pentru fiece ins.

Dar si semn de-nfloriri
In gradini ingeresti
Si ca sunt de venit
Dinspre cer niste vesti.

Este iarna de har
Candse-ntampla minuni
Si vin desertaciuni
Peste desertaciuni.

Este vestea de har
Ca in ieslea de jos,
Fiu al Sfantului Duh
Ni se naste Hristos.

Rasarire de magi
Si paganii se tem
Si pamantul intreg
E-un enorm Bethleem.

Si prin oameni e zvon
Si e fapt ireal,
Dumnezeu va veni
De Craciun in Ardeal.

Degete la vama

Foaie verde si arama,
Petiol de par de coama,
Auzi ca venira, mama,
Zece degete la vama,

Geniale, pure, frante,
Au venit aici sa cante,
Le-au taiat la tiranie
Si acum tremura si-nvie.

Zece degete nauce,
Nici n-au unde-a se mai duce,
Parac-ar sta sa se usuce
Dupa-nfrangerea in cruce.

Zece degete se-aduna
Sa se faca iara mana,
Numai clapele ingana,
Si schelete din tarana.

Delta, in ruga

Doamne-al nostru, zeule de seara,
Om al trudei si-al lucrarii sfant,
De cand intra Dunarea in tara
Ni-i si noua bine pe pamant.

Gaste, pelicani, gaini si rate,
Sturioni care-o strabat invers,
Delta ei, miracol cu trei brate
Ce tin Marea Neagra-n Univers.

Doamne-al nostru, luminis de ape,
Trestiis in veci necunoscut,
Da-le apa ei sa se adape
Vitelor plecate la pascut.

Despartire in flori

La sarbatoarea florilor de mar,
cand drumul cere pasii sa se-astearna,
acum ne despartim intr-adevar
precum nu promisesem asta iarna.

La sarbatoarea focurilor mari,
cand toata lumea varuie de paste,
din viata mea incepi sa si dispari,
fiinta mea abia te mai cunoaste.

La sarbatoarea soarelui deplin,
cand sangele -n batrani se poticneste,
iubindu-te iti spun: ne despartim
si sa ne regasim nu-i vreo nadejde.

Adio, deci, mai e ceva de zis,
cand cad din geam deodata doua glastre:
se sinucide parca un cais
la sarbatoarea despartirii noastre.

Ne mai ramane floarea de gutui,
ca toate celelalte ne condamna,

doar ei mai poti cate ceva sa-i spui,
sa mi te aminteasca inspre toamna.

Atatea flori la despartire-avem,
atatea flori ca-n bietele romante,
de parca hohoteste un blestem,
porunca lui civilelor instante.

Si floarea de cires de care-am spus
a-mbatranit si s-a zbarcit in fructe,
incet, de parc-ar duce un obuz,
un tren transporta flori pe apeducte.

Tu crezi ca despartirea-i pentru ea,
dar tu nu vezi ce flori - numai ruine -
sa nu te minti, ca nu-i deloc asa,
te parasesc spre-a ma gasi pe mine.

La sarbatoarea florilor de soc,
cand lunca lumii galgaie salbatic,
ne despartim, plangand, la acest foc
pe-a carui vatra noi am fost jaratec.

De mar, de visin, de gutui, de par,
e floarea-n sarbatori pana departe,
acum ne despartim intr-adevar
cu-atatea flori in jur ca la o moarte.

Ce-i zis e zis si-n cantec iti spuneam
ca va fi aceasta clipa - n care
de-atatea flori pe fiecare ram
ninsorile vor mirosi a floare.

Adio, deci, te vad, dar nu te vad,
cand florile de noapte-ncep sa cearna
si daca despartirea-i un prapad
proiectul ei ti l-am trimis din iarna.

Pierduta mea, pe veci pierduta mea,
acm cand florile te tin de mana,
asculta cantecul precum era
ninsoarea noastra sfanta si pagana.

Din gară în gară

Cea mai urâtă faimă ne omoară
În Europa ultimelor ştiri,
Suntem români, fugim din gară-n gară,
Din patria strămoşilor martiri.

Vom pustii de tot această ţară,
În contul unei lente prăbuşiri,
Şi vom preface-n muzică uşoară
Vechi voievozi cu degete subţiri.

Iar pe aceia care încă ară,
Iar pe acei ce încă fac zidiri,
Îi vom lăsa în jalea milenară
Şi-n focul tânguitei lor uniri.

Noi emigrăm târâş, din gară-n gară,
La graniţe bocim ca musafiri
Şi facem România să tresară,
Ca vagabonzi la ultimele ştiri.

Furăm şi păcălim cu-o artă rară,
Europenii ne şi zic fachiri,
Că nici nu ştii, în fiecare seară,
De la români ce-i bine să admiri.

Oricum, ni-i, câteodată, dor de ţară
Şi-n lacrimi gust sărat de amintiri
Şi-apoi murim şi noi, din gară-n gară,
Sărmani români, la ultimele ştiri.

Dor de Bacovia

Acum, când cade toamna pe pământ,
Ca un coşmar al unei boli ciudate,
Acum să trecem prin acele sate,
În care merele în meri mai sunt.

Acum să ne iluminăm de tot,
Până-n adâncul inimii şi-al firii,
Ce disperare, cum se duc martirii,
Şi a-şi rosti plecarea nu mai pot.

Foioasele în vântul toamnei ard,
Muşcate sângeros şi trist de lună,
Şi turturelele se despreună
Acum, noi doi în focul revanşard
Acum, atât de singuri pe pământ,
Să recităm Bacovia, plângând.

Dor de fior

Dac-ar fi sa-nteleg, cand e clipa sa mor,
M-as ruga la ninsori pentr-un ultim fior,
M-as ruga de ninsori sa ma ninga fatal
Si sa pot sa ajung acest fel de final.

Tot mai dor mi-e, acum, de esente de frig,
Peste-un rau inghetat, catre lume sa strig
Si sa cad in zapezi ca-ntr-o moara de foc
Si nemernicul ger sa ma arda pe loc.

Desentatele veri sunt prea triste si dulci,
Am nevoie de frig, am nevoie de fulgi,
Am nevoie sa pot potoli cu ceva,
Un incendiu pornit dinspre inima mea.

Ma-nsotesc, prin oras, c-un ghetar invalid
Si calduri vor veni sa ne puna la zid,
Dar eu nu mai suport nici femele fierbinti,
Nici pavaje ce duc la iesirea din minti.

Am vazut despartiri, decorate urat,
Cu satanice ploi ce plangeau si atat
Si-am vazut si caderi pe o panta de schi,
Unde totu-i frumos si se poatte muri.

Despre mine nu stiu, cand o fi sa si mor,
Dar ma rog de ninsori, pentr-un ultim fior,
Sa-ti dea dreptul sa stii, sa n-ai cum sa ma vezi
Si sa mor arogant in eterne zapezi.

Dor de padure

La ora cand mugurii canta
Deasupra padurii de cocs,
Ne tine ca sfant si ca sfanta
Un vechi calendar ortodox.

Iubirea ne poarta departe
In mainile altor nuntasi,
Dar noi suntem viata din moarte,
Uitarii te las si ma lasi.

Sub noi e o negura deasa,
O negura deasa e-n noi,
Padurea ni-i pat si ni-i casa,
Padurea se imparte la doi.

Un freamat de cocs dinspre frunze,
Sub luna vom arde buimaci
Si toate iubirile-ascunse
Troznind vor iesi din copaci.

Misterele forestiere
Si noaptea de cocs absolut,

Luminii sa-i dea o putere
Cum inca noi doi n-am vazut.

Pastreaza-ne-n tine, padure,
Si-ti dam cheia tainelor mici,
Ca tainele mari sa se-ndure
De faptul ca suntem aici.

Dumnezeul Salvarii

Închide fereastra, perdeaua o lasă,
Dă zgomotul mării afară din casă,
Dă-mi voie s-aşez fruntea mea pe-al tău pantec,
S-ascult al rodirii şi-al tainelor cântec,

Să fiu tot o rană, să fii tot o rană,
Materia-n fierberea ei grosolană,
Să trecem în moarte din cauze varii,
Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta să steie,
Eşti cea mai fierbinte şi dulce femeie,
La noapte, plângând lângă tot ce mă doare,
Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Dă marea afară din casă şi vino,
Nestinso, neblândo şi iar nestrăino,
Pereche de umbra noptatecă pune
În contul durerii că eşti slăbiciune,

Că inima-mi pică din piept şi mă cheamă,
Că sufletul meu te consideră mamă,
Că norii se-adună şi vremea se strică
Şi eu, stând sub grijă, te ţin ca pe-o fiică,

Dar tu dintre toate mai nouă, mai vechea,
Îmi eşti dulcea umbră, împasul, perechea,
Tu, drama cu mii de soluţii greşite,
Te plâng până ochii îmi ies din orbite.

Fii azi râzătoare, fii azi optimistă,
Soluţia bună e-n noi şi există
Şi dacă, iubito, femeie visată,
Ar fi să ne stingem curând, nu odată,

Din dragostea noastră nebună şi bună,
Cu marea în casă, şi-n pat arşi de lună,

Eu ştiu că s-or naşte sub cinice astre
Alţi doi să repete-ntrebările noastre.

Ţi-ai naşte copilul, ţi-aş naşte copila,
În pumni de olar ar surâde argila
Şi daca nu e Dumnezeu să audă
Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă,

Din dragostea noastră, prin timpul prea greu
S-ar naşte el, vindecător Dumnezeul,
Pe tronuri sărace suindu-şi fiinţa
Ar face să cânte prin noi suferinţa.

Iubito, amână secunda fatală,
Să dăm alor noştri şi dramă şi boală,
Copiilor noştri să dăm să învingă
Prin ei tragedia cu chip de seringă.

Dă zgomotul mării afară din casă,
Vreau linişte, linişte, marea m-apasă.
Vreau moartea să vină să lupte cu mine,
Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Şi mută din tine în mine durerea,
Că tot ţi-o voi lua folosind mângâierea
Te-nchină şi crede, în mine te mută,
Cu jale cu tot şi cu clipa temută.

Şi dacă se-ngăduie fapta aceasta,
Cu pumnii aprinşi mergi şi sparge fereastra,
Să intre barbara şi tulburea mare
Prin noi în pământul pe care nu-l doare,

Să intre săratele zbateri şi unde
Sub toţi cei ce n-au simţăminte profunde,
Să-mi spele armura, sa-ţi treacă de coapsă,
Căci marea e singura lumii pedeapsă,

Să rupă, în val, şantinele de veghe,
Căci marea e singura morţii pereche,
Să vina fatal, consfinţând cu toţi solii
Mutarea în mine a dramei şi bolii,

Să vină să stingă cu tot vicleşugul
Şi lampa din casă şi ochii şi rugul
Şi-apoi să mă ducă departe, departe,
Sătulul de viaţă, bolnavul de moarte,

Să-ţi scriu cărţi poştale pe piele de cegă
Din Marea Niponă, din Marea Norvegă,

Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare,
Iubito, pedeapsa, iubito, mirare,

Iubito de neguri, iubito de lună,
Iubito de taină şi jale-mpreună,
Iubito de carne, iubito de şoapte,
Suav miazăzi şi brutal miazănoapte,

Dar ăstea sunt simple şi bune cuvinte,
Sunt legile care fac vieţi şi morminte,
Dar ăstea nimic nu înseamnă când vine
O grijă la mine şi moartea la tine.

Apleacă-ţi fiinţa prin ceaţa albastră
Să naştem salvarea din dragostea noastră
Şi roagă-te fiului tău ce e-n tine,
Să vină mai repede, să-ţi fie bine.

Să vină să urle că mama şi tatăl
Îi sunt duşi la moarte; el şovăie, iată-l,
Dă sângele tău, pur şi tânăr, să-l crească
În ritm fără pauză neomenească,

Dă pantecul tău, rodniciei, seminţei,
Fii gazdă nu bolii, ci vietii, fiinţei,
Tu meriţi pământul să-ti stea sub picioare,
Regină prea blândă şi nemuritoare,

Din mare să-ţi bată mătănii catargul,
Cum buzele tale îşi tânguie arcul,
Cum inima mea te-a găsit şi te ştie
Şi eşti bucurie, şi eşti tragedie.

Hai, vino, în liniştea mea neguroasă,
Dă zgomotul mării afară din casă
Şi-n larmele lumii şi-n templele mării
Să naşti Dumnezeul cinstit al salvării.

E prea putin

De-atâtea zilnice-ncercări mizere,
De-atâta umilinţă şi păcat,
De-atâta moarte câtă ni s-a dat,
E prea puţin o singură-Nviere.

Şi, totuşi, pe pământul îngheţat,
Lumina lunii drepturile-şi cere
Şi-n stupi lucrează vechiul dor de miere
Şi vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere
Şi ca un întuneric luminat,
E lupta-ntre femeie şi bărbat,
Ca la un alt scandal pentru putere.

Şi, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat,
E prea puţin o singură-Nviere.

Fat Frumos castrat

Lucrand cu ardoare sa sparga un mit,
sa-i dea alte sensuri, forjand la balada,
se strica zelos ce-am iubit si-am pazit,
sarac si ghebos, Fat Frumos de parada.

Estetii pe-artisti cand ii cheama la ei
le dau indrumare, naturii-mpotriva,
le dau despre Fatul Frumos noi idei,
sa fie-o persoana deplin pozitiva.

Il iau din poveste, il smulg din folclor,
de orice defect si mister il castreaza
si astazi portretul Frumosului lor
inspira manie si sila si groaza.

Ce chip remaiat si ce maini de natang,
vorbeste ce-i spun decisiv papagalii,
nu inima are sub umarul stang,
ci niste insigne si-un pumn de medalii.

Atat de cumplit l-au stricat si stalcit,
atat i-au luat dreptul sa lupte cu greul,
ca, iata, la noi in legenda si-n mit
acum mai frumos decat el este zmeul.

Fosta iubire

Nici amintirea nu te mai păstrează
De-aş vrea să-ţi cânt m-aş poticni afon
Ai fost o nebunie şi o rază
Rămâi un numar vechi de telefon.
Aş vrea să te mai văd, dar nu se poate
Am auzit că te-am văzut cândva
Dar ca prin geam cu marginile mate
Priveam prin fosta dragă fiinţa ta.
Mai vine cineva şi mai îmi spune
Câte ceva de bine sau de rău,
Dar noi n-avem nici amintiri comune
Te-ai dus luând tot ce era al tău.
Cândva te presimţeam pe-o fâlfâire
Ştiam apropierea să ţi-o gust.

Acum chiar să mă tai tot nu am ştire
Că-mi e aproape pasul tău îngust.
A fost iubire? Sau minciună lungă?
Te rog dă voie gândului curat
Din depărtarea mea să te ajungă
La orice nume azi te-ai fi mutat.
Un telefon uitat şi o adresă...
Aud că suferi şi trăieşti urât
Şi-ţi cureţi zilnic cuvenita lesă
Şi tu, cu mâna ta, ţi-o pui la gât.
E greu să-ţi spun, dar viaţa împreună
Oricât de scurtă, m-a trimis să-ţi spun
Un adevăr mai grav ca o minciună,
Mai trist, mai inflamabil, mai nebun.
Nu mai exişti, eşti trăsnetul de vară
Ce mi-a lăsat în creier cer topit
Dar când te-am aruncat pe uşă-afară.
Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.
Să-ţi spun să te întorci? Astepţi zadarnic,
Rămâi şi-mbracă-ţi viaţa în vopsea,
Mărită-te mai bine c-un paharnic,
Să aibă dromaderii ce să bea.

Haide, mama, haide, tata

Haide, mama, haide, mama, hai
Niste liniste sa-mi dai,
Haide, tata, haide, tata, hai
Niste liniste sa-mi dai.

Haide, mama, haide, tata,
Mai priviti-va o data
Si, pe urma, daca-i bine,
Sa ma faceti tot pe mine.

Mi-ati dat suflet, mi-ati dat nume,
De cand sunt si eu pe lume,
Mi-ati dat multe si de toate,
Dar si zbucium peste poate.

Buna ziua, noapte buna,
Separat si impreuna,
Dar si buna dimineata,
Dragii mei, mai dragi ca viata.

Cand mi-e jale, cand mi-e teama,
Ma gandesc la tine, mama,
Cand mi-e viata tulburata,
Ma gandesc la tine, tata.

Haide, mama, haide, tata,
Mai claditi-ma o data,
Fara nume si avere –
Numai liniste v-as cere.

Nu-mi ajunge tot ce este,
Caut vesnic o poveste,
Un ochi rade, altul plange,
Pe-amandoi va port pe sange.

Ca nici unul n-avem parte,
De la nastere la moarte
De o viata linistita –
Frunza-n plop mereu se- agita.

Inapoi la tine ia-ma,
Sa ma stergi de lacrimi, mama,
Lasa-ti mana sa ma bata,
Sa ma – nveti cu viata, tata.
Bune, rele-amestecate,
V-ati obisnuit cu toate.
Creste noapte, creste iasca
Pe iubirea pamanteasca.

Bate vantul dinspre viata,
Si eu lacrimi simt pe fata,
Dinspre moarte bate vantul,
Lacrimeaza si cuvantul.

Iertările

Tu să mă ierţi de tot ce mi se-ntamplă,
Că ochii mei sunt când senini, când verzi,
Că port ninsori sau port noroi pe tâmplă,
Ai să mă ierţi, altfel ai să mă pierzi.
Văd lumea prin lunete măritoare
Şi văd grădini cu arme mari de foc,
Sub mâna mea deja planeta moare
Şi în urechi am continentul rock.
Ai să mă ierţi că sunt labilitate
Că trec peste extreme fulgerând,
Ai să mă ierţi preablânda mea de toate,
Eu sunt nemuritorul tău de rând.
Ai să mă ierţi că nu pot fără tine
Şi dacă n-ai să poţi şi n-ai să poţi
Mie pierzându-te-mi va fi mai bine
Eu tristul cel mai liber dintre toţi.
Şi cum se-ntamplă moartea să le spele
Pe toate-nobilându-le fictiv,
Ai să te-apleci deasupra morţii mele

Şi tot ai să mă ierţi definitiv.
Ai să mă ierţi în fiecare noapte
Şi-am să te mint în fiecare zi
Şi cât putea-va sufletul să rabde
Cu cât îţi voi greşi te voi iubi.

Iluzia unei insule

Diseară-i plecarea în insula mea,
trăsura de nuc te aşteaptă la scară,
ia-ţi haine mai groase şi nu-ntârzia,
căci câini-poliţişti s-ar putea să apară.

Nu-ţi face probleme, birjarul e mort
şi caii sânt morţi şi trăsura e moartă,
fugim fără martori în nu ştiu ce port,
în insula mea la cinci capete spartă.

Acolo, vom creşte copii monstruoşi,
la chei de metal şi de mâzgă vor râde,
cu veşti ne-o ticsi de la moşi şi stramoşi,
tic-tac, telegraful cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi,
şi le vom trimite în lume de-a rândul,
ca-n sticle băgându-le în câte-un ochi,
Al Patrulea Ochi pentru casă păstrându-l.

Şi ziua întreagă, noi goi, fără tiv,
pe sănii de foc vom zbura într-o vale,
iar eu, gospodarul voiesc să cultiv
grâu dulce şi leneş, pe coapsele tale.

Te-aştept deocamdată. E mijlocul verii,
e mijlocul iernii, ciudată poveste;
iar când vei urca, e-n zadar să te sperii,
trăsura ca moartea părându-ţi că este.

E numai iluzie, dincolo-s eu,
te-aştept cu făclii, patru mii şase sute,
zadarnic te sperii că ninge mereu,
că străjile drumului fumegă mute.

Hai vino şi urcă şi spune ceva,
birjarul e mort, are sânge de cârje;
te-aştept fărâ martori în insula mea,
port haide de nuc, sunt aproape o birjă.

Iar dacă nu-mi vezi faţa ce mi-am găsit-o,
să ştii că, în insula mea, totuşi sânt,

eu, movila celui mai proaspăt mormânt,
întinde piciorul şi calcă, iubito!

Şi asta e totul. Plecarea-i diseară.
Fantoma trăsurii aşteaptă la scară.

Îmi esti nevroză

Pedeapsa mea va fi uitarea,ingenuncheat ti-o pregatesc,
Va fi suprema mea jignire,fata de tine,adorato,
Silit sa imi retrag iubirea ce zi de zi ti-am acordat-o,
Iti voi plati si aroganta si tot capriciul tau prostesc.

Ma pregatesc de lupta surda ,ce eu cu mine o voi da,
Nu pot sa ma comport cu tine,de parca nu ai nici o vina,
Cand tu te joci de-a viata noastra si-o calci in talpi ca o straina,
Cel mai cumplit o sa te doara,cand va veni uitarea mea.

Cu capu-n pumni,croiesc proiecte si uit instantaneu proiecte,
Ma otraveste amintirea si mor cu fiecare doza,
Acum,probabil,despartirea iti pare o paranteza roza
Si toate-aceste insistente,tu le califici ca abjecte.

Eu dau porunca mintii mele,sa uite-aceste subiecte,
Dar,vai,tu-mi esti zidita-n creier,neiertator ca o nevroza.

Îmi pasă

Mi-e dor de tine
Şi nu-mi ajung celelalte
Uite că un surogat
Pentru puritate
Nu s-a găsit.
Mi-e dor de tine
Mi-e tine de tine
Mi-e înlăuntrul meu de tine
Mi-e nu ştiu cum,
Mi-e nu ştiu ce,
Mi-e dor de tine ca de acasă.
Îmi pasă!

În munte

Să stăm în munte şi să fie seară,
să ne străbată aer ca de templu,
pe-un peisaj de verde să contemplu
întunecimea ta elementară,

să-mi fie foame şi să-mi fie sete,
să-ţi fie cald, să-ţi fie sănătate,
să stăm în munte, să vorbim de toate,

pe relieful tragicei planete

şi să plecăm aproape-n somn din viaţă
pe-un drum fără lumină, peste munte,
să-mi coşi cu tine aripile frânte,
sângele tău să-mi fie fir şi aţă.

Şi eu să cad când stelele-ncep să cânte
urlând de dor în umbra ta măreaţă.

A iubi toamna

A iubi, toamna, e-un biet pleonasm,
O poarta in cer se-nvirteste, neunsa,
Cad, iata, imperii de tulbure frunza
Si totusi se aude si ultimul basm.

A iubi, toamna, e oglinda-n oglinzi,
Halouri ciudate pe lucruri danseaza,
Insecte damnate fac cuiburi in raza,
Speranta renaste in cei suferinzi.

A iubi, toamna, neant si refren,
Vin pluguri pamantul spre cer sa-l rastoarne
Si ultimul fulger, semnat ambigen,
E parc` - un altoi pentru sange si carne.

Si tipa a pierdere tren dupa tren
Si mieii duc iarba uscata pe coarne.

Iubire silnica pe viata

Eu o iubesc. Duios. Nebun. Potrivnic.
Pe viata si pe moarte. Fara frica,
Compatimesc pe cei care abdica,
Dar eu raman cu mine insumi, schivnic.

Si de s-ar da si lumea pe din doua,
Cum harti politice-o mai arata,
Eu tot voi adora aceasta fata,
Cazuta sub catusele de roua.

Eu o iubesc. Vitralii de cenusa,
Spre a ne desparti, se-ntemeiaza,
Si cheia singura se-nvarte-n usa
Singuratate spre a-i da si groaza.

M-au condamnat juratii mei de gheata
La o iubire silnica, pe viata.

Lacrimi pentru tatal invins

Unde va duceti, puteri parintesti
Si va tot stingeti mereu,
Tata, ce faci si de ce-mbatranesti,
Frate mai mare al meu?

Cand eu eram mai tanar si tata era tanar
Jucandu-se cu mine, ca-n basme si minuni
El ma purta pe brate si m-arunca pe umar
Sau ne tranteam prin iarba ca doi prieteni buni.

Era barbat puternic, intra cu sacu-n moara,
Nu-l speria nimica, avea puterea sa
Si ma-nvingea la lupta in fiecare vara
Si protector si tandru spre mine suradea.

Dar a venit o toamna cu mult porumb de lapte,
Dar a venit o toamna cum n-as mai vrea sa vad,
In mine era ziua, in tata era noapte
Si-a inceput al varstei neinfranat prapad.

Noi ne jucam de-a tranta stand umar langa umar
Si l-am simtit ca pica sub umarul meu stang
Si-am inteles ca tata, de-atunci nu mai e tanar
Si-nvingator in lupta, am inceput sa plang.

Ca un copil sub mine voia sa se agate
De-un umar mai puternic ca sa nu-i fie greu
Si imi venea sa urlu si-apoi sa-l port pe brate,
Tu, iarta-ma de toate, parinte bun al meu.

A fost cea mai cumplita si cea din urma tranta,
Latrau in departare si-n sangele meu caini,
Am ajutat faptura parintelui meu sfanta
Si lacrimi de iertare imi siroiau pe maini.

As vrea sa se intoarca iar vremea minunata
Cand tu in batalie ma invingeai usor,
Mai bate-ma o data si fii puternic, tata,
Ca tu crescand in varsta si eu incep sa mor.

Indreapta catre ceruri puternicul tau umar,
Tu, care-n biruinta mai cald ma ocrotesti,
Invinge-ma in lupta, sa cred ca mai esti tanar,
Asaza-ma sub bratul tutelei parintesti.

Lied vechi de dragoste

Un stingher,

Alt stingher
Nu pot face doi.
Geru-i ger,
Leru-i ler,
Fără noi.

Ninge să despartă cifrele şi mirii,
unu şi cu unu nu se mai fac doi,
tabla adunării, tabla înmulţirii
ne trimit acasă, singuri amîndoi.

Şi vor fi consilii de juris-prudenţă
şi vom duce-n braţe cositor topit.
şi voi scrie-o carte numai decadenţă
ale cărei titluri au şi-ncărunţit.

Trec pe lîngă tine ţipătoare trenuri
botezate-n templul prăfuitei gări
şi de fiecare te-ndoieşti şi tremuri
şi la geamul negru speriată sări.

Cîte brazde tulburi pasul meu răstoarnă
în împotrivire veşnic să mă scald
dar acum, că totul a intrat în iarnă,
vreau să-ţi fie bine, vreau să-ţi fie cald.

M-ai uitat cu totul, nu te mai ţin minte,
n-am avut răbdare, n-ai avut noroc,
între noi, femeie, nu au loc cuvinte,
felinarul nostru a fost pus pe foc.

Tu, îmblînzitoarea stărilor de lună,
tu, zămislitoarea stărilor de gri,
cum suporţi întreaga linişte comună,
cînd erai născută spre a mă iubi.

Unul şi cu unu nu mai vor să facă,
nu mai vor să facă niciodată doi,
tabla adunării tremură săracă,
s-a mutat întreaga lume între noi...

Umbre fără forme s-au urcat pe ringuri,
vînturile iernii caută răspuns,
unu minus unu fac doi oameni singuri,
unu minus unu, asta am ajuns.

Lume, lume

De la mine pân' la tine
Numai fluturi şi albine,

De la tine pân' la mine,
Numai rău şi nici un bine.

De la mine pân' la ea,
Numai lanţ şi numai za,
Unde-i ea şi unde-s eu,
Numai piese de muzeu.

De la noi până la lume,
Numai fiare fără nume,
De la lume pân' acasă,
Numai vreme friguroasă.

De la mine pân' la ei,
Numai lupte şi scântei,
Ei acolo, eu aici,
Şi-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine,
Numai guşteri şi ruine,
Din neanţ la dumneavoastră,
Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi,
Numai ei, din doi în doi,
Invers, de la noi la noi,
Numai stare de război.

De la toate pân' la toate,
Numai tu, singurătate,
Numai tu şi eu şi plânsu-mi,
De la eu până la însumi.

Mâini pedepsitoare

De câte ori îmi amintesc, rebelo,
Că îmi provoci de bună voie rău,
Mă înnegresc la faţă ca Othello
Şi mâinile pornesc spre gâtul tău.

Dar dintr-o dată mi se face milă,
De orice gând răzbunător mă usc
Şi, cum te ştiu curată şi umilă,
Simt mâinile că-mi cad din umeri, brusc.

Acum, când totul mă interesează,
Un simplu zvon mă poate-asasina,
C-am auzit cu jenă şi cu groază
Că-ţi faci un fel de mică lumea-a ta.

Au fost destule între moft şi ţâfnă,
Cu scene de amor şi de război,
Dar mă stupefiază această râvnă
De a distruge totul între noi.

Alerg, în faţa lumii, ca o torţă,
De dinainte de-a te naşte tu,
Dar nu-mi îngădui nici-un gând de forţă,
Să te opresc din nebunie, nu.

Te-am acceptat alături fără probă,
Acum, de dorul tău nu pot să dorm,
Va trebui să-mi las la garderobă
Aceste mâini care-au crescut enorm.

Masina de tuns

Cine-ar fi putut sa stie
Nimeni nu mi-a dat raspuns,
Despre marea energie
A msinilor de tuns.

Prea mi se parea urata
Si-as fi vrut de ea sa scap
Cand scotea un fel de bata
Din frumos, pletosul cap.

Nu ma mai tundeau parintii
Ci frizerul pomadat
Care mai scotea si dintii
Suferinzilor din sat.

Iarba mea cu zbenghi in crestet
Ce cu truda a crescut
Va mai da un sclipet vested,
Va cadea intr-un minut.

Nu am sa mai dau din plete,
Voi fi trist si mic si chel
Si dispretuit de fete:
"Lasa-l, lasa-l, vai de el".

Noaptea stam cu capu-n perna
Si plangeam si eu in gand
Si problema mea eterna
Ar fi fost sa il vad crescand.

Doamne, unde-i adevarul
Intr-o lume cu frizeri,

Daca mie-mi creste parul
Si se duce nicaieri ?

Si uitam incet de dansul,
Aveam treburi fel de fel,
Pana cand plateam cu plansul
Faptul ca eram iar chel.

Simt si-acum ca ma mai doare
Orice punct unde-au ajuns
Foarfecele muscatoare
Si masinile de tuns.

O masina infernala
Ca un soarece subtil
In toti anii mei de scoala
Mi-a ras parul de copil.

Tunde-l zero, tunde-l bine!
Cei de-acasa iarasi spun,
Si porunca lor revine
Si frizerul e nebun.

Ma aseaza la oglinda
Tanar, liber si frumos
Si-mi vad fata suferinda
Cand mi-arunca parul jos.

Stiu ca totul chiar asa e,
Cum a fost sa simt atunci,
Cand se hotarau sa imi taie
Darul pletelor prea lungi.

Totul e normal pe lume,
In conventii merg si eu,
Un frizer va sti sa-ndrume
Forma capului, mereu.

Dar din vremuri, de departe,
Dintr-un sat tacut din sud,
Un frizer imi scrie carte,
Foarfecele i le-aud.

Si inchid cu forta ochii
Si-as voi sa uit acum
Pe frizerii mediocri
Care mi-au scurtat din drum.

Iar m-aseaza la oglinda,
Iar ma vad precum am fost,

Iar, cu fata suferinda
Caut faptei lor un rost.

Dar o mana tremuranda
Imi mai da si azi raspuns
Prin tic-tacul de osanda
Al masinilor de tuns.

Afla totusi adevarul
Cautat de-atatea ori,
O sa-ti creasca liber parul
Numai dupa ce-ai sa mori.

A mea

Cum treci acum şi apa e-n ruine,
şi-ţi este bine şi îmi este bine,
aş vrea să-ţi spun, iubito, că în tine
e vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă şi mirare
cu întrebare şi cu disperare,
cu gelozie şi cu larmă mare,
c-un fel de fărdelege care doare.

Şi jur pe tine şi pe apa toată
care ne ţine barca înclinată
că vei ramane - dincolo de număr
şi dincolo de forme, măşti şi vorbe -
a mea, de-a pururi, ca un braţ în umăr.

Moartea batranilor

Mai muncim o vreme, tată-mare,
Ca să strîngem bani de-nmormîntare,
Mai muncim o vreme, mamă bună,
Şi-or să ne îngroape împreună.

Leu cu leu aţi adunat o viaţă,
Aţi făcut economii de piaţă
Şi acum aşa a fost să fie,
Să n-aveţi bani pentru sicrie.

Vremuri mari, puternice reforme,
Toate cheltuielile-s enorme,
Pune, tată, capul pe o pernă,
Viaţa ta a devenit eternă.

Nu mai ai nici dreptul la o moarte,

Trage-te, bătrîne, într-o parte
Şi rămîi, pîn-la sfîrşit, de pază,
Că altfel te devalorizează.

Mai muncim un an, în sărăcie,
Poate, pîn-la urmă, cine ştie,
N-avem dreptul de a fi statuie,
Dar măcar un lemn şi nişte cuie.

Pune, mamă, masă mai săracă,
Să le dăm şi ălor care pleacă,
Să la stăm cu milă împotrivă,
Printr-un biet colac şi o colivă.

Lasă-ţi, mamă, ochii peste ţară,
Să o faci din moarte să tresară,
Ca pe noi din nou să nu ne nască,
Fără-o-nmormîntare creştinească.

Groapa ne-a urcat pîn-la călcîie,
Dar n-avem nici bani pentru tamîie,
Şi luminărarii ne despoaie,
Şi ce scump şi drumul pîn-la rai e!

Ţine, mamă, ţine, tată, uşa,
Să nu intre peste noi cenuşa,
Hornurile gri să nu-şi reverse,
Peste noi cenuşile perverse.

Ce impozit fiecare boală,
Ce exploatare ireală!
Scîndura sicriului ne costă
Mult mai mult ca viaţa noastră, fostă.

Pune, tată, mîna pe-o secure,
Să luăm sicrie din pădure,
Pune, mamă, mîna pe o pîine
Şi împarte-o, că murim chiar mîine.

Vremuri de inflaţie şi silă,
Moartea însăşi a ajuns umilă
Şi, în fond, pe noi ce ne aşteaptă?
Doar o sinucidere-nţeleaptă.

Noi, bătrînii, am rămas pe drumuri,
Într-un crematoriu numai fumuri,
Şi murim, ajunşi pe înnoptate,
Marfa cea mai ieftină din toate.

Modificari in ploaie

Si ploua ca o mie de lentile
pe toate-aceste asezari umile
ce stralucesc, de ploaie incarcate,
cu totul altfel ca-n realitate.

Ce fel de carnaval ofera plansul,
ce bal mascat cu dioptrii intr-insul,
si nici un fel de amanunt nu scapa
de arta picaturilor de apa.

O cruce-n pirostrie se indoaie
de-atat rasfat al spicelor de ploaie,
garoafa pare-un mic proiect de bata,
iar tu, frumoasa mea, devii urata.

Prin ploaia ca o mie de lentile
cresc toare -aceste asezari umile,
biserica in ceruri parca scapa
pe un talpici de raza si de apa.

Monolog la balul conservatorilor

Monolog la balul conservatorilor,

Vom face deci ce nu s-a putut face,
Vom pune cu putere pe tapet,
Un nou concurs, un nou război de pace
Concurcul „cine merge mai încet”.

Se vor alinea toţi concurenţii
Şi vor pleca la pocnet de pistol,
Un fel de contrafugă a absenţii
Un plin care va mirosi a gol.

Cine aleargă cel mai iute, pierde,
Cine câştigă cursa, nu-i bărbat
Încet se fuge, moi mişcări încete,
Dar, trebuieşte totuşi, alergat.

Porniţi!
Daţi rar şi silnic cu-n nepermis avânt
Fiecare stimaţi pe cei ce parcă nu-s, când sunt,
Modeştii, nedotaţii şi tembelii,
Infirmii sumbri intră în concurs
Cu şanse mari, căci ei au şi parcurs
Toate traseele încetineli.

Campionatul mondial de haos

A şi-nceput cu-acest concurs de raci
Vom trece din repaos în repaos
Din ce în ce mai trişti şi mai săraci.

Dilemă amuzantă, nerozie,
De râs este problema cea mai grea,
Acest concurs aşa a fost să fie,
Nici să se meargă, nici să nu se stea.

Fii păzitoarea luptei noastre-n noapte,
Tu care încă somnul ne înveţi,
Ce om normal ar mai putea să rabde,
Să fie primul dintre cei înceţi.

S-alergi tu cel mai lent dintre toţi lenţii,
Să nu fi zero, dar să mergi spere el.
Să se alinieze concurenţii competitiv,
Cu spatele la ţel.

Deşertăciune a deşertăciunii,
Noi punem cu plăcere pe tapet,
Acest coşmar al ritmurilor lumii,
Concurcul „cine merge mai încet”.

Morminte la gard

Imperceptibil, tragic, revansard,
prin cimitir mormintele pustii,
vaslind din cruci, se-apropie de gard,
sa-ntrebe de ai lor daca sunt vii.

Si ere geologice strabat
pentru-a-si gasi, in cimitirul stramt,
o cale catre gardul ruinat,
ca este grea miscarea prin pamant.

Si ele-ajung atata de tarziu
acolo unde viii pot vedea,
incat nici vorba de-a gasi un fiu
si de-a-si aduce-aminte cineva.

Si, ca sa fie un cosmar intreg,
mormintele ajunse langa drum,
printr-un efort de iarba inteleg
ca-n cimitir sunt si ceilalti acum.

Se misca greu mormintele pe-alei
si crucile dau sunet si ecou,
cand mortii se mai cauta-ntre ei,
atat de singuri, c-ar muri din nou.

Ca si atunci cand inca erau vii
si cand la drum iubirea ii scotea,
ei intre ei incet ar tainui,
pe-o lavita intinsa la sosea.

Dar nu mai au cu cine sta la porti,
nici focurile-n ulita nu ard
de mii si mii de ani, si toti sunt morti,
degeaba vin mormintele la gard.

Mugur de Nichel

Primăvara în ţări dezvoltate
Un mugur de nichel străbate
şi-un verde ciudat, monoton,
Livezi de săpun şi şampon,
Primăvara în ţări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere?,
La vamă nici acte nu-ţi cere,
Duminica totu-i deschis,
Ai lua-o încet spre Paris,
Primăvara doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză,
Răspunde cu-o frunză şi-o fisă
Şi oamenii-i sunt bieţii servi,
Primăvara-i o criză de nervi,
E o criză ea însăşi în criză.

Murim de neciteaţa noastră viaţă

Murim de-atâţia ani şi-atâtea veacuri,
Murim degeaba, noapte ca şi zi,
Murim invidiindu-i pe cei vii,
Murim de răzbunarea unor fleacuri.

Murim de ştreanguri şi murim de tunuri,
Murim absurd de miere şi venin,
Murim de cei ce-au fost, de cei ce vin,
Murim de lipsuri şi murim de bunuri.

Nu ne putem ascunde nicăierea,
În gaură de şarpe sau în cer,
În faţa morţii, picotind stingher,
Cădem şi ne acoperă tăcerea.

Murim de moartea noastră neciteaţă,
Murim de neciteaţa noastră viaţă.

Nasterea lui Eminescu

Ciudată noapte simt că o să fie
şi-o să trăznească în dicţionar,
la noapte, în Moldova mijlocie,
se naşte Eminescul nostru iar.

A fost sortit să vină-n cea mai dulce
şi-n cea mai sfâşiată dintre ţări,
pleca-vor toţi ai zilei să se culce
şi-l vor primi strămoşii lui călări.

Aşa firesc se-ntâmplă nefirescul,
pământul nostru suferă adânc,
la Ipoteşti se naşte Eminescu
şi-n toată România mame plâng.

La noapte, dintr-un pântec şi o slovă,
se naşte steaua celor ce-au tăcut,
îngenunchez, în faţa ta, Moldovă,
şi mâna mult lovită ţi-o sărut.

De-atâtea ori, în vremuri, sfâşiată
ai fost, Moldovă, cum să spun nu pot,
dar Eminescu ce se naşte, iată,
în Doina lui, o să cuprindă tot.

Ciudată noapte, noaptea noastră mare,
o noapte cum a fost la început,
şi, de la Cernăuţi şi pân' la Mare,
pâraiele se-aud plângând în Prut.

În el tresare trist Moldova toată,
toţi fraţii-nstrăinaţi se regăsesc,
în el o inimă va şti să bată
acum şi veşnic, dorul românesc.

În Voroneţ s-a răsculat albastrul,
ca dintr-un cer fremătător de fraţi,
la noapte-n ţară va urca un astru,
se naşte El, Români, vă închinaţi!

Ne mor prietenii

Ne mor prietenii, ne mor,
Murim şi noi în moartea lor,
Că-ntârzie îngrozitor,
Într-una, primul ajutor,
Chemat la patul tuturor,

Mereu, e de ales: or-or!
Se rupe aţa pe mosor,
Tuşesc segmentele-n motor,
Ne mor prietenii, ne mor
Murim şi noi în moartea lor,
Şi amintirile ne dor,
Ne mor prietenii, ne mor.

Nici o carte

De cand ai plecat departe,
Ma gandesc sa scriu o carte,
Dar de-aici si pan` la tine
Nu se merge, nu se vine.

Pot sa iti fiu supus paharnic,
Tot ce-ti scriu, iti scriu zadarnic,
Si de-ar fi sa-ti mai ajunga
Cartea mea de cale lunga.

Mila ta eventuala
M-ar atinge ca o boala,
Niste lacrimi de la tine
Nu mi-ar face nici un bine.

Poate-ar fi o terapie,
Daca te-as putea descrie,
Dar ma tine, ma retine
Dorul propriu-zis de tine.

Orice litera-i o rana
Si-o-ncercare inumana
Si nu poate nici o carte
Sa te-ajunga pana la moarte.

Niciodata

Un cîntec nu-i nimic în lumea asta
Mai bine să-l zdrobeşti şi apoi să taci
Cînd el cu o iluzie nu umple
Ghiozdanele copiilor săraci.
Destul cu-atîtea găşti aristocrate
Ce caută şi-n cîntece cîştig
Un cîntec nu-i nimic dacă nu face
Mai cald în casele în care-i frig.

Niciodată, niciodată
Să nu uităm de cei mai trişti ca noi.

Dezmoşteniţii-şi caută o cale
Nenorociţii trec cu paşii grei
Nu ne putem închide-n cabinete

Făcînd uşor abstracţie de ei.
Mizeria există pînă-n oase
Popoare mor şi indivizi decad
Nu-i cîntec pe pămînt să nu miroasă
A foc, a năduşeală şi a iad.

Şi dacă toate cîntecele noastre
Nimic nu sînt şi chiar nimic nu pot
Noi pentru cei săraci şi fără şanse
Sîntem mereu datori să facem tot.
Măcar atît din toate să rămînă
Din tot ce-am pătimit la focul mic
Un vers, o spovedanie, un cîntec
De partea celor care n-au nimïc.

Nimeni nu e singur pe pământ

Nimeni nu e singur pe pământ,
Cineva în grija lui îl are,
Nici cei singuri - singuri nu mai sunt
Dacă are umbră fiecare.
Singur stai în casă şi gândeşti
Că eşti singur fără mântuire,
Dar în pragul casei părinteşti
Se aude-un greierat subţire.
O scrisoare-ţi foşneşte-n mâini,
Un poştaş la uşa ta mai bate,
Latră-n depărtare nişte câini,
N-ai să mai cunoşti singurătate.
Asta este boala cea mai grea,
Dar de ea instantaneu se scapă,
Când în plânsa sete, cineva
Îţi aduce un pahar cu apă.
Umbre jos şi norii sus pe cer,
Cai păscând şi soarele în scapăt,
Om stingher în drum spre om stingher
Nimeni nu e singur pan' la capăt.

Noapte bună, Moţu, şi adio

Buletin de ştiri sub semn de doliu,
Umbrele pe scenă se adună,
Ai plecat din rolurile vieţii,
Pentru rolul morţii. Noapte bună!

Într-o viaţă excepţională,
Le făceai în felul tău pe toate
Şi-a venit târâş la tine moartea,
Contrapunctul de banalitate.

Înaintemergător în viaţă,

Înaintemergător în arte,
Pentru ce motiv să fii, de astăzi,
Înaintemergător în moarte?

De la care band de îngeri tragici
Ar putea un plânset să pornească,
Dacă înşişi Beatleşii şi Stoneşii
Gustă încă pâinea pământească?

Fără zgomot ţi-ai trăit sfârşitul,
Fără speculaţii, fără jale,
Ai plecat din rolurile vieţii,
Ca să intri-n rolul morţii tale.

Ultimul popas, la tine-n teatru,
Unde ai venit la tinereţe,
Doliul tău ni s-a urcat pe tâmple,
De lumina ta să ne dezveţe.

O furtună s-a stârnit în scenă,
Straniu turbion al veştii rele,
Cineva, care produce noapte,
Suflă-n reflectoare şi în stele.

Clipa despărţirii e aproape,
Pleci, într-o tăcere suferindă,
Parcă mor, şi eu, puţin, cu tine
Şi îmi pierd imaginea-n oglindă.

Freamătă prin ţară veşti cumplite
Şi noroiul ne-a cuprins cu brio,
Să nu uiţi să-l vizitezi pe Shakespeare,
“Piesa-i gata şi ai tras oblonul”,
Noapte bună, Moţu, şi adio.

Noaptea de adio
M-ai condamnat sa nu mai stiu de tine
Si am primit umil sentinta ta
Si-acum, cand nici o veste nu mai vine,
Ma tem de totce s-ar putea intampla.

Ma tem de ape care iau cabane
Si de pierdutii calatori prin munti,
Ma tem de lacrimarea din icoane
Si de secrete pregatiri de nunti.

Eu care ti-am vegheat, si zi, si noapte,
Itregul mers discret prin Univers,
Cum i-as putea permite inimii sa rabde
Acest umil accident pervers ?

E inutil sa-ti mai aduc elogii,
Cand tu ai hotarat ca nu mai esti,
Dar eu conspir cu meteorologii
Si cu desenul zatului din cesti.

Astept sa treaca tragica betie,
Si tu sa te intorci dintre straini,
Ingenunchiati, eu tie si tu mie,
Sa pot sa ma inchin si sa te inchini.

Sa ne iubim in noaptea de pe urma,
Ca punct final intregii nebunii
Apoi ai dreptul, sa te-ntorci in turma,
Ca linistit sa pot si eu muri.

Noaptea dinaintea primaverii

Cu floarea ploii intre dinti
Si cu-un cutit de apa-n maini,
Voi spinteca taceri fierbinti
Sub tainicul latrat de caini.

E noaptea fara de hotar
Si ploua fara de cuvant
Si lacrimi vechi in ochi tresar
Si-un foisor in cer s-a rupt.

Las floarea ploii pe-un fagas,
Cutit de apa nu mai am,
In intunericul de pasi
Sar caii speriati in ham.

Sclipesc noroaiele-mprejur
La fulgerul intermitent,
Stau norii ca-ntr-un abajur
Insurubati in continent.

Si-mi creste floarea ploii iar,
Si-mi cade catre dinti pe chip
Cutit de apa jugular
Si mi se face dor sa tip.

Dati ploaia lumii mai incet
Ca sa se poata auzi
Cum inima unui poet
Mai face - n miezul noptii zi.

Cutit de apa-n dreapta mea
Si floarea ploii intre dinti

Ce neguri voi mai spinteca
De dorul zorilor fierbinti?

Si iarasi toate cate-au fost
Devin ce-au fost in mod firesc
Si nu mai are nici un rost
Ca lacrima sa mi-o pazesc.

Si-adorm ca un iesit din minti
La umbra unei negre paini,
Cu floarea ploii intre dinti,
Cu un cutit de apa-n maini.

Nobilul Viciu

Cetatea peste mine se răstoarnă,
În carnea mea îi simt într-una biciul,
De este vară sau de este iarnă,
Femeia este singurul meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă
De tot ce împotrivă mi se-ntâmplă,
Orgolioasă, dreaptă sau umilă
Femeia-mi şade veşnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră,
Dar cel mai drag îmi e acest exemplu,
Iubirea pentru-o tristă capră neagră
Din care am facut răsfăţ şi templu.

Ştiu că mi-e viaţa scurtă, ştiu că moartea
În fiece femeie stă la pândă,
Dar fie de femei umplută cartea
De care viaţa lumii e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune
Şi n-am avut în rest nici un capriciu
Deşertăciune din deşertăciune
Femeia este singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie,
N-am vrut să fiu împerator sub stele,
Femeia care nu se încovoaie,
Am înjugat-o nebuniei mele.

Şi am arat cu ea mereu pământul,
Şi-am semănat ogoare numeroase,
Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul

Ca pe-un metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una,
E-adevărat tot ceea ce se zice,
Am căutat-o prin neant cu luna
E-adevărat c-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu caisii
N-aveau puterea nici un an să steie
Ca într-un joc de-absurde artificii
Şi creanga lor îmi mirosea femeie.

Motorul meu şi-al lumii de aceea,
Motorul meu cuminecat cu biciul,
A fost femeia şi-a rămas femeia,
Puterea mea şi singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume,
Am fost mereu un cuplu în derivă,
Şi chiar de nu i-am dat nimic din nume
Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mişcat nici aştri
Şi nici pământul sub o-mbrăţişare,
Dar lance cand a fost, cu ochi albaştri,
Simţeam că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană,
Să-i pot iubi supremul sacrificiu,
În faţa ta, condiţie umană,
Femeia este singurul meu viciu.

O iubesc pe Alba-ca-Zapada

Mi se-nlăcrimează rece spada
Când ajung în faţa ei şi-o vad,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Şi albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune şi cuvinte
Cum ar fi ca frigul e frumos,
Dar îmbrăţişarea mea fierbinte
Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră,
Ca să fie, nu o vom avea.
Fulgera o lacrimă albastră
Şi mă tem că se topeşte ea.

Îmi păstrez în drob de gheaţă spadă

Nici n-aştept să se mai facă zi,
Şi pornesc spre Albă-ca-Zăpada
S-o ating, dar fără-a o topi.

Şi mi-e frig, dar mult mai drag îmi este
Şi îngheţ păzind-o vinovat,
Şi mă tem că va fugi-n poveste
Şi-o să moară la vreun dezgheţat.

Turture înmiresmat mi-e spada,
Să despice-n jurul ei femei,
o iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Şi-am să mor în basm de dragul ei.

O veste

Telefonul plange, parc-ar vrea sa-mi spuna
Ca sarmana Tanti a patit ceva,
C-a venit pe lume ca o veste buna
Si-a plecat din lume ca o veste rea.

Din aceasta clipa, ea nu mai exista,
De pamant e floarea trupului plapand,
A murit femeia singura si trista
Ce ne invatase a trai tacand.

Se apleaca-n berna la feresti lumina,
Toata vestea buna e o veste rea,
A murit sarmana, blanda Tanti Tina,
Noapte buna, Tanti, obosita mea.

Telefonul cade singur de pe masa
De atata sunet fara nici un rost,
Vestea rea sa vina, si din el sa iasa
Depre sora tatii care doar a fost.

Neamul meu incepe, tragic, sa-si plateasca
Fara opozitii, fara de cuvant,
Marea datorie, vama pamanteasca,
Prin batranii nostri ce devin pamant.

Oameni de zăpadă

Ninge sfînt şi păgîn
Numai ochii ne rămîn
Despărţirea s-o mai vadă
Că, în rest, noi ne-am stins
Şi-am ajuns de-atîta nins
Nişte oameni de zăpadă.

Ninge fără milă, ninge şi ne doare,
ninge cu fărîme albe de pian,
ninge cu tristeţe şi cu felinare
ninge ca la moartea încă unui an.

Cîţi au fost de gardă –voie cer să doarmă
cîţi au fost cu somnul rătăcesc pe străzi,
ne aflăm în lume ca în ţevi de armă
cînd sugrumă lupii fragedele prăzi.

Ninge fără milă, cu vinovăţie,
ca o inculpare, ca un martor mut,
ninge cu o nuntă, ninge şi sfîşie,
se fărîmiţează ultimul salut
vai de noi, femeie, ninge-a despărţire,
vom pleca departe, unde-avem de mers,
ninge să despartă gheaţă şi iubire,
oarbe felinare cad din univers.

Ninge ca pe piatră peste carnea noastră,
ninge ca pe munte, ninge ca pe mort,
ninge incurabil, molimă albastră,
ninge pe vaporul scufundat în port.

Ninge peste buze, ninge peste pleoape,
ninge peste îngeri, ninge peste văi,
ninge peste clopot, ninge peste ape,
ninge incredibil peste ochii tăi.

Ninge în neştire, otova, aiurea,
ninge ca-n porecle, ninge ca-n blestem
ninge ca un trăsnet, ninge ca pădurea,
ninge să se stingă vocea cînd te chem.

Ninge ca-n Esenin şi-n poema rusă,
ninge fantomatic şi bacovian,
ninge că sînt rece, ninge că eşti dusă,
ninge ca la moartea ultimului an.

Pacient

Eu nu am sa ma fac bine niciodata,
Mereu voi suferi de-o boala grea,
Simtindu-mi constiinta vinovata,
Ca nu e totul gata-n tara mea.

Puteti sa ma-ntrebati: - Ce vrei, baiete ?
In treburile mari de ce te bagi ?
Am sa raspund milos si pe-ndelete:
- Eu stiu ca imi sunt dragi cei ce-mi sunt dragi.

Mi-am investit si nervi si timp si viata,
In drumul car m-a ademenit
Si-am acceptat sa dorm pe copci de gheata
Si sa traiesc pe muchie de cutit.

Puteam sa-mi fac in alte parti avere,
Puteam sa fiu un bun european,
Puteam sa ma inscriu la mamifere,
Ins metabolic de la an la an.

Puteam sa am un os cum au toti servii,
Sa-l rod meschin si fara de idei,
Dar epocii eu i-am cedat toti nervii
Si ea nu-mi da nici drogurile ei.

Eu sunt bolnav de Dumneavoastra, Tara,
Eu sunt bolnav de Dumneavoastra, Neam,
Nu e-nauntru hiba, ci afara,
Traiam un veac labil daca eram.

N-am dreptul la o mare suferinta ?
Nu-mi dati cartela nici pentru prapad ?
Ei bine-atunci in mine ia fiinta
Un neam pe care voie am sa -l vad.

Si n-am sa pot sa-ngadui niciodata,
Acestui trup, nelegiuit al meu,
Sa-nvete nebunia blestemata
De a-i fi usor cand tarii ii e greu.

Ca fluturele parasind omida,
Cand vine peste toti o clipa grea,
Sunt un atlant murind cu Atlantida
Desi putea zbura,daca voia.

N-aveti la dumnevoastra-n farmacie,
Medicamente, boala sa-mi luati,
Un singur leac imi trebuieste mie:
Sa-i pot vedea pe ceilalti vindecati.

Aceasta boala e o boala rara,
Aceasta boala e o boala grea,
Aceasta boala se numeste Tara,
Si leacul este ea si numai ea.

Paradox si Greseala

Mai intelept ca totdeauna
Si tot atat de idiot,

Acum pricep ca e totuna,
Sa n-ai nimic sau sa ai tot.

Si paradoxul ma omoara
Si sunt nebun sa mi-l explic,
Ca totu-a fost pana aseara
Si astazi nu mai e nimic.

Sunt sclavul presimtirii sumbre,
Pe care mi-o-nsusesc intim,
Ca vietuim ca niste umbre
Si ca si umbrele murim.

Si, cum nu-i nimeni sa te-acuze,
De stratageme si de masti,
Cum au putut aceste buze,
S-ascunda faptul ca urasti ?

Un clopot bate intr-un munte,
Cu neintelesul lui bing-bang,
Minunea dragostei infrante
Si-a suferintei dupa rang.

Parastas pentru iubirea care a murit

Sa-i facem parastas cum se cuvine
Iubirii noastre care a murit,
In apogeul ei nelamurit,
Mai lacrimand,de tine si de mine.

S-o asezam la locul de verdeata,
In care se ducea,pe cand traia,
Din cand in cand,sa trecem pe la ea,
Considerand ca inca e in viata.

Aici,acum,s-a stins iubirea noastra,
Si moarta va ramane-n veci de veci,
Te vad si-acum,parca stiind ca pleci,
Cu mana fluturand la o fereastra.

Dar hai sa dam groparilor oferte
Si sa-l rugam pe D-zeu s-o ierte.

Parastas pentru iubirea care a murit

Sa-i facem parastas cum se cuvine
Iubirii noastre care a murit,
In apogeul ei nelamurit,
Mai lacrimand, de tine si de mine.

S-o asezam la locul de verdeata,

In care se ducea, pe cand traia,
Din cand in cand, sa trecem pe la ea,
Considerand ca inca e in viata.

Aici, acum, s-a stins iubirea noastra,
Si moarta va ramane-n veci de veci,
Te vad si-acum, parca stiind ca pleci,
Cu mana fluturand la o fereastra.

Dar hai sa dam groparilor oferte
Si sa-l rugam pe D-zeu s-o ierte.

Pe cont propriu

Într-o lume aflată permanent
sub stare de risc,
uităm adesea că există, totuşi există,
şi riscul pe cont propriu.

Poezia este
un risc pe cont propriu.

E noapte. Luna se află,
cum se spune,
în mijlocul nostru.
Îmi iau capul în pumni
ca pe-o cloşcă cu puii de aur
recuperată,
încep să mă învârt în mijlocul pieţii
şi vă întreb, doamnelor,
domnişoarelor şi domnilor,
"cine riscă în seara asta cu mine?"
aşa cum v-aş întreba:
"cine dansează cu mine?"

Pe steaua cu numele Paler.
Prietene, dormi, că e noapte
Şi ai de bătut drumuri lungi.
Spre steaua cu numele Paler,
Pe care voiai să ajungi.

Ştiam că le meriţi pe toate,
Şi dreptul la da, şi la nu,
Şi parcă uitasem că totuşi
Ai dreptul la moarte şi tu.

Ai stat viaţa-ntreagă de veghe,
Pe muchia acestui cuţit,
Cu grija dreptăţii şi-a ţării,

Precum îţi fusese sortit.

Ce singur ai fost toată noaptea,
Ce singur în ultim popas,
Ce singur în cer te întuneci,
Ce singuri pe-aici am rămas.

Drum bun către dincolo, frate,
Şi-n viaţă, şi-n moarte stingher,
Drum bun către propria pace,
Drum bun către Lisa din cer.

Armurile pentru plecare
Le-nchidem la ultima za,
Sub steaua cu numele Paler,
Că ştim c-o vei umaniza.

Şi poate cândva, într-o noapte,
Zdrobiţi de părerea de rău,
Noi, toţi, vom afla că e viaţă,
Pe steaua cu numele tău.

Pictura de iarna

Sînt pictori, în cer, care lasă
Culorile lor să mai cadă
Pe-aci, pe pămînt, pe acasă,
Şi asta se cheamă zăpadă.

Sub bîrne albastre-celeste
Lumina privirii tresare,
Cînd strigătul nostru mai este
Zidit într-o sfîntă ninsoare.

Mai vindem din fumul năpraznic
Al zilnicei noastre redute
Un bon de intrare la praznic
Cînd ninge din stelele mute.

Ninsoarea e-aproape abstractă,
Atîta-i de sfîntă şi mare,
Că tronuri sub regi se cotractă
În sinucigaşa ninsoare.

Dar, domnule pictor al iernii,
Ce rar te arăţi de o vreme
Şi noi te rugăm cu vecernii
Şi noi îţi trimitem poeme.

Pe fiece fulg se citeşte
Un chip de bărbat sau femeie
Şi unele cad îngereşte
Şi loc îşi găsesc în muzee.

Plopii fara el

Pe lîngă plopii fără soţ
Trec anii cu încetul
Şi ei ar fi aproape toţi
De n-ar lipsi poetul.
El nu a fost nici cînd era
Doar trecătoare copii
Împrejmuiau absenţa sa
Şi fără soţ toţi plopii.
La locul lor toţi plopii sînt
Foşnind cu tot firescul
Dar n-au nici sens şi nici cuvînt
Lipseşte Eminescu.

Aşa sîntem toţi
Destinul ne-arată
Doar plopi fără soţ
Cu soţ niciodată.

Şi primăria-i are-n stoc
Şi-i numără într-una
Dar nu-i mai bate nenoroc
Şi nu-i foşneşte luna.
Nici primăvara nu dă sens
N-au vară, iarnă, toamnă
În jurul lor e-un gol imens
Ce Eminescu-nseamnă.
Iubita e acum pămînt
Pe care-aleargă mînjii
Sau a ajuns o frunză-n vînt
Într-unul dintre dînşii.

Mai bine nici să nu-i vedeţi
Sînt nişte plute oarbe
Numai poetul din poeţi
În cer îi reabsoarbe.
Bat cît mai trist un gînd din toţi
Frunzişul veştejescu-l
Pe lîngă plopii fără soţ
Şi fără Emïnescu.

Poet Retoric

Si pentru ce te bati mereu,
si te acoperi de rusine,
cand totul e predestinat

sa se rezolve de la sine ?

De n-ar fi noaptea pana in rame
si ziua pana in ochii tai,
ar fi sa cazi ca o epava
peste cositorite vai.

Dar marginile ni sunt clare
si miezul ne e stramt de tot,
si lumea da stufoase aripi
sa te loveasca peste bot.

Si pentru ce sa mai arati
ca-n univers domneste setea,
si pentru ce sa mai tot strigi
cand nu sti unde ti-e urechea.

Poetul

Aş sta, aşa cu faţa-n sus,
Lovit pieziş de vreme
Şi-ncet ca un izvor supus
Ţi-aş murmura poeme.

Şi patul de sub şira mea,
Podeaua care-l ţine,
Cu timpul s-ar dărăpăna
Şi-n casă-ar fi ruine

Şi peste molcomul prăpăd
Peste privirea-mi oarbă
Cu gura începând să vad
Eu, năpădit de iarbă,

Din somnul ca un trist magnet
Ce ştie doar să cheme,
Ţi-aş mai încredinţa încet
Mistere şi poeme.

Albitul firii mele os,
Schiloada chipăroasă,
Lovit de pietre dureros
Şi mărunţit de-o coasă.

Ar face gura şi-ar sopti
Despre ce e şi nu mi-i
În veacul de schizofrenii
Pân-la sfârsitul lumii

Şi dacă varul cel nestins,

Ce-i una cu folosul,
Cu cinic urlet dinadins
Mi-ar înghiţi şi osul,

Eu, tainic, blând şi tutelar,
Călcând tăceri postume,
Din toţi pereţii daţi cu var
M-aş reîntoarce-n lume,

Către o casă, unde-acum
Şi moartea mai aşteaptă,
Până să-nceapă tristul drum
De dincolo de şoaptă.

Să-ţi spun că încă nu-i târziu.
Ruina e departe,
Iar eu cu inima te ştiu
Pe viaţă şi pe moarte.

Aş sta aici, pe-acest prundiş
Pe care-mi este bine,
Ca vremii, pus hotar pieziş,
Să-mbătrânesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ
De parcă oase-aş plânge,
Să fiu doar calcar şi cuvânt
Şi-un ultim strop de sânge.

Precuvantare

Simt inima dictandu-mi ritmul ei
Si-ncep sa scriu asa cum ea imi bate
O carte pura, fara de idei,
O carte de pasteluri vinovate
Ca-n fiecare vers sinucigas
Mereu e o intamplare care plange,
Mereu e condamnat un peisaj,
Mereu natura e un desant de sange
Si inima imi spune sa pun munti
Si vai sa pun in vers, paduri si nume.
Sa uit ca noi ca oameni stam infranti
Spre-a fi invingatori tot noi ca lume.
Natura e satula de idei,
Si a gasit vindecatoarea cale,
Noi suntem numai copiile ei,
Ea-i seiful actelor originale.
Acuma cand murim ne-ntoarcem bland
Cu totii spre editia cea pura
Si ploile ne-aseaza murmurand

In matricea primara din natura.
Am fost risipitori si guralivi,
Am urmarit halucinante teluri,
Murim, redevenind definitivi,
Spre-a reintra in temple si-n pasteluri.
Iata de ce simt inima in piept
Dictandu-mi ea pasteluri pentru-o carte
Si-un trasnet din natura mai astept
Ce scriu aici sa arda mai departe.

Presimtamantul

Va veni iarna,miroase a fulg,-
Taranii pun lemne-n soproane,
Si sfintii din mistice taine se smulg
Si incaruntesc in icoane.

Va veni iarna, la munte fac foc
Muntenii uitati de guverne,
Ei care nu au nici salarii, nici loc,
Ci doar existente eterne.

Va veni iarna si apele curg
Tragand dupa sine obarsii
Si-n scurtele zile cu vanat amurg
La geamuri de case bat ursii.

Va veni iarna curat si rapid,
Un rug pe sub brume se stinge
Si gura spre cer daca vreau s-o deschid
As spune, dar gura mea ninge.

Va veni iarna, iubito, e frig,
Un frig ce spre cerga nu mana,
Atata mai pot sa te rog si sa strig,
Da-mi aspra manusa de lana.

Va veni iarna, ba nu, a venit,
Caldura eu n-o voi gasi-o,
Ci trist am sa plec, garbovit, ostenit,
Prin muntii ce canta : Adio !

Primat estetic

Acum daca tu esti departe
cu mine-i parerea de rau
dar ea este arta-ntre arte
in numele numelui tau.

Si iata-ntre noi sunt hotare,
sunt vamesi si sunt graniceri,
se naste, se plange, se moare,

se cauta ziua de ieri.

Dar buzele mele ingheata,
de ras este numele meu
ca viata mea parca nu-i viata
cand suna frumos tot ce-i greu.

Acum, cand te plang de departe,
un vers cara-ntregul meu plans,
si iata-ne iar printre arte
cand viata era de ajuns.

Rau de moarte

Pierduta iubita de departe,
In saptamana asta cat un veac,
Vroiam sa imi fie rau,un rau de moarte,
S-auzi si sa ma suni sa-ntrebi ce fac.

Visam nenorocirea salvatoare
Ce ar putea interveni-ntre noi,
Visam sa auzi ca sunt acel ce moare
Si tu sa incerci o cale inapoi.

Ca tot ce-i rau si mi se intampla mie,
Ajunge-n buletinele de stiri,
Si orice om din zvonul public stie,
Voiam sa cad, sa plangi si sa te miri.

Nu mi-e prea clar daca doream chiar moartea
Sau ma gandeam ca tu m-ai fi salvat,
Asa precum ne inlantuieste cartea,
Nevinovata si nevinovat.

Stiind ca tot ce fac si spun se stie,
As fi cazut pe o strada sau pe-un ring,
De un infarct sau de-o lipotomie,
Cu suferinta mea sa te conving.

Dar daca dupa legile tacerii,
Tu n-ai sa poti acest cosmar sa-l treci ?
Mai bine ma opresc sa nu te sperii
Si sa te pierd, iubita mea, pe veci.

Tacuta mea iubita de departe,
In mine insumi s-a-ntamplat ceva,
Mi-a fost atat de rau, un rau de moarte,
Dar nu m-am prabusit de grija ta.

Din egoismul meu fara rusine,

Ma-ntorc, iluminat si nefiresc,
Mi-e rau, de-atata grija pentru tine,
Si trebuie sa supravietuiesc.

Recviem pentru poetul poeziei

Am asteptat sa treaca timp destul
Pentru-a putea in liniste inchide,
Ca pe-un zavor de taina, glasul meu,
Plangand pe cel din urma Philippide.

Cei ce i-au luat din drept imbraca azi
Ca pe-un efect ce i-ar purta departe,
Tristetea lui de om insingurat,
Mantaua lui, de veghe si de moarte.

Poporul meu,tu nu stii ce-ai pierdut,
Te-ai invatat cu mortile trucate
Si n-ai mai dat crezare tristei vesti
Ca el, murind, se sting, o clipa, toate.

Uzinele electrice clipesc,
Pisicile din ochi isi pierd din raza,
O-nvalmaseala-n creier toti simtim
Parca nici luna nu mai lumineaza.

In toate cate-au fost era si el,
Cu partea lui de liniste si bine,
Ce n-a putut la altii pedepsii
El a tacut si-a pedepsit in sine.

Si-atat de bun, si-atat de impacat
Nederanjandu-si epoca-ncordata,
Incat el - mort de mult ni se parea
Si-acum murind murea inca o data.

Am asteptat sa taca surzii lui,
Ce-n remuscare nu sfarsesc a-l plange,
Dar boala lui nu-i boala pentru ei,
Ca-n vine au cerneala si nu sange.

A fost boier, dar si mai mult poet,
Atlant de iluzorii Atlantide,
Da, Doamne, vreme buna-n Univers
Pe unde-i sufletul lui Philippide.

Pentru-nceput inalta mila ta
Sa-i dea ceva sa simta si sa scrie,
Si vei vedea ca insuti de cuprinzi
De omeneasca lui melancolie.

Apoi, cand te vei supara pe el,
Ca are dor de carti si dor de duca,
Sa-i interzici sa scrie ca poet,
Dar da-i ceva, in ceruri, sa traduca.

Si pedepsit, ca si pe-acest pamant,
Nestiutor de uneltiri perfide,
Din cand in cand, mai da-ni-l in vreun vis
Si noua pe poetul Philippide.

Psihoza buletinului de stiri
Produce-un fel de rea imunitate,
Nici nu mai stim ce-i grav si ce-i usor,
Ce-i ras, ce-i tragedie dintre toate.

O zi ca multe altele a dat
Furtuni, rapiri, ciocniri, efemeride,
Si intre doua stiri despre petrol,
" A incetat din viata Philippide".

Deloc orgolios si agresiv,
Dispus mereu in taina sa si moara,
Sa nu cumva sa credeti, scribi marunti,
Ca actiunea voastra-i mai usoara.

Un ultim Philippide a murit,
Cazand scarbit in mit si-n transcendenta,
Dar alti poeti au rasarit pe loc
Sa umple dureroasa lui absenta.

El v-a iertat, dar nu va iarta ei,
Ca umiliti si-ati umilit poetii,
Poetul poeziei a cazut,
Dar il vor razbuna poetii vietii.

Repetabila povară

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând
Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminţi,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinţi.

Ce părinţi? Nişte oameni ce nu mai au loc
De atâţia copii şi de-atât nenoroc
Nişte cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinţii aceştia ce oftează mereu.

Ce părinţi? Nişte oameni, acolo şi ei,
Care ştiu dureros ce e suta de lei.

De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu contează deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus, şi ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca şi când aş urla,
Eu îi ştiu şi îi simt, pătimind undeva.
Ne-amintim, şi de ei, după lungi săptămâni
Fii bătrâni ce suntem, cu părinţii bătrâni
Dacă lemne şi-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit trişti în casele lor...
Între ei şi copii e-o prăsilă de câini,
Şi e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând,
Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând.
Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinţi, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns.
Mai avem noi părinţi? Mai au dânşii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,

Umiliţi de nevoi şi cu capul plecat,
Într-un biet orăşel, într-o zare de sat,
Mai aşteaptă şi-acum, semne de la strămoşi
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoşi,
Şi ca nişte stafii, ies arare la porţi
Despre noi povestind, ca de moşii lor morţi.

Cine are părinţi, încă nu e pierdut,
Cine are părinţi are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde-avem şi noi însine ai noştri copii.
Enervanţi pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,
Şi în genere sunt şi niţel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac paşii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui şi explici,
Cocoşaţi, cocârjaţi, într-un ritm infernal,
Te întreabă de ştii pe vre-un şef de spital.
Nu-i aşa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povară îi simţi şi ei ştiu că-i aşa
Şi se uită la tine ca şi când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conştiinţă povara acestui apus
Şi pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împutina cei ce n-au şi ne cer.

Iar când vom începe şi noi a simţi
Că povară suntem, pentru-ai noştri copii,
Şi abia într-un trist şi departe târziu,
Când vom şti disperaţi veşti, ce azi nu se ştiu,
Vom pricepe de ce fiii uită curând,
Şi nu văd nici un ochi de pe lume plângând,
Şi de ce încă nu e potop pe cuprins,
Deşi plouă mereu, deşi pururi a nins,
Deşi lumea în care părinţi am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

Repetabila povara (II)

Am mai scris despre voi, dragii nostri parinti,
Cand erati mai activi, cand erati mai fierbinti
Si ce-am scris m-a durut, si ce-am scris v-a durut,
Am privit indelung, ca ochi mut spre ochi mut.

Si acum, mai batrani, si acum mai tarziu
Imi mai cereti sa spun, imi mai cereti sa scriu,
Cautati peste timp c-un benefic repros,
Peste rana de os ochelarii sunt rosi.

Inainte putin, inapoi amintiri
Si ce degete-aveti, zi de zi mai subtiri,
Numai calciu batran pe la incheieturi
Si vecini mai nervosi si nepoti mai impuri.

Ce sa scriu despre voi, dragii nostrii batrani,
V-as minti, insa stiu ca priviti in fantani
Si din ele vedeti cum v-ati stins si v-ati dus
Si remedii nu sunt si intoarceri nii nu-s.

Vin postasii la voi, zambitori uneori,
Telegrame purtand cu nepoti rotunjori
Si voi faceti un chef cu un vin indulcit
Si cu paine si unt cat un varf de cutit.

Dimineata plecati, ca la treburi candva,
Dar la pranz oboseala de umeri va ia,
Zi de pensie-aveti, sarbatoare aveti,
Cand sunteti guralivi si sunteti indrazneti.

Mai vorbiti prin oras, mai vorbiti intre voi
Cat va costa un loc de mormant pentru doi.
Si la mers va-ndemnati mai rigizi, mai domoli,
Cautati leacuri noi pentru vechile boli.

Si nici lacrimi in ochi nu mai tineti acum
Cand traiti fara trai si aproape postum.

Dragii nostri parinti, suferinzi si batrani,
Miorite spre voi mai coboara din stani.

Si va spun despre noi ce mai e si ce nu-i
Si v-ati plange cuiva, dar taceti nimanui.
Si ce plug v-a taiat in obraz brazde-adanci
Si ce vulturi fatali v-au strigat de pe stanci?

Mai ramaneti cu noi, nu plecati nicaieri,
Nu ne sunteti batrani, nu ne sunteti poveri.
Va iubim tot mai mult, nopti si zile n-ajung,
Insa voi hotarati c-ati trait prea-ndelung.

Hai, priviti-ne in ochi, cat nimic nu s-a frant,
Ce-i cu voi de priviti insistent in pamant?
Locul vostru e-aici, nu va strangeti asa.
Vai, ce mici ati ramas sub povara prea grea.

Totdeauna prea mici cei batrani ne raman
Ca-ntr-o zi ca pe prunci i-om purta langa san.

Robit Libertatii

Te cant pe lira mea cu corzi ghimpate
Greu dobandita noastra libertate
Si daruindu-ma-ntru-totul tie,
Eu simt, in tot ce murmur, o betie.

Si-atat de coplesit sunt eu de tine
Si-atat imi e, cantandu-te, de bine,
Atat ma simt luat de o dulce verva,
C-aproape ochii mei nici nu observa.

Cand trec de-aceste corzi ce ma inspira
Si-ncet, incet, ma-ncorporez in lira,
Ca electrocutat de-a dreptu-n plansu-mi,
Aproape eu cantand la mine insumi,

Inchis in lira mea cu corzi curate,
Te cant ca dintr-un pantec, libertate!

Români prin Europa

Pe această uşă,
Astfel scriu stăpânii:
Interzis să intre
Câinii şi românii.

Umblăm prin Europa ca bezmetici,
N-avem de lucru, n-avem bani de pâine,
În vremurile când nu mai contează

Deosebirea dintre om şi câine.

Acesta e şi continentul nostru,
Plutim incestuos din ţară-n ţară,
Copiii-nvaţă multilingv, cerşitul,
Cum pot şi omorî şi să şi moară.

Şi nimeni nu ne mai întinde mâna,
Decât cu viclenia jucăuşă,
De-a ne o prinde şi de-a o închide,
Cu minimum de riscuri, în cătuşă.

Noi suntem infractorii de serviciu
Ai Europei, care stă la pândă,
Aşa cum e cu alţii iertătoare
Ea ca pe sclavi încearcă să ne vândă.

Părinţii şi copiii mor, prin ţară,
Şi noi de noi ne-străinăm cu toţii,
Purtând pe umerii trudiţi şi gârbovi
Cămaşa rece a străinătăţii.

În plină degradare, zi şi noapte,
Invidia şi dorul ne apasă,
Ne lenevim, ne pervertim, ne ducem,
Că n-avem loc şi rost la noi acasă.

Umblăm prin Europa fără ţintă,
Ca nişte zilieri, de azi pe mâine,
Furăm şi siluim, mai şi ucidem,
Români la rangul dintre romi şi câine.

Ruga de bine si de rau

Te-as lua de par sa te tarasc la vale,
Pe pietre te-as tranti sa te iubesc,
Dar trebuie sa ma comport domnesc,
Captiv al starii mele sociale.

Acum as scoate de prin grajduri biciul,
Sa te insangerez razbunator,
Dar trebuie sa fiu actorul lor,
Sa ma complac in panica si viciu.

Intraga mea iubire ilegala
Si nebunia mea fara noroc
In frigul nostru au facut un foc,
Si v-am facut mai oameni, din greseala,
Si totusi, ma rog, la tine, Doamne,
Opreste mana mea sa o condamne.

Ruga pentru jertfa

Ma simt vinovat pentru ploaia
ce urmele noastre le spala,
as crede ca totul ramane
o biata si trista gresala.

Dar ierbii cand ploua-i e bine
si vitele-n somn se ridica
mugind sa intampine ploaia,
crezand ca e inca prea mica.

Din somnul cetos te chemasem
sa-mi vii sa-mi ajuti la zidire,
si ploaia aceasta te-ncearca
si porti o jacheta subtire.

Desigur, e seceta mare
intregul pamant e o rana,
si cad in genunchi catre tine,
intoarce-te, -ntoarce-te, Ana.

Ma simt vinovat pentru ploaie,
ma simt vinovat pentru tine,
mai grabnic vreau moartea prin foame,
decat pe femeia ce vine.

Ce cauti prin ploaie, nebuno,
vrei pantecul sa se deschida,
tu nu vezi ca ploua amarnic,
tu nu vezi ca esti o gravida?

Noi te vom inchide in ziduri,
noi te vom supune-n perete,
mai bine intoarce-te-acasa,
oricum pot veni alte fete.

Pe mine eu nu am curajul
de a ma inchide in zidire,
pe tine te rog fugi de-aicea,
ca ai o jacheta subtire.

Te rog du-te-acasa, femeie,
si-mbraca-te mai de isprava,
si maica-ta poate o sa iti spuna:
ramai, ca esti foarte bolnava.

Eu nu te cunosc, esti o alta
si nu stiu ce-i farsa aceasta,
dar domnilor, stati cumsecade,

ea nu-mi este mie nevasta.

E una ce nu stie bine,
ca baiguie vrute, nevrute,
ci vezi-ti de drum, mai femeie,
din preajma bisericii, du-te.

Va rog sa ma credeti, prieteni,
ce grea si adanca mi-e rana,
de sapte biserici sunt vaduv,
aceasta de-aici nu e Ana.

Pe Ana, de fapt am zidit-o,
de mult, intr-o alta zidire,
purtase copilul in pantec
si-avea o jacheta subtire.

Voi nu va nascuseti atuncea,
eu sunt prea batran sa tin minte,
sunt vaduv de sapte biserici,
sunt vaduv de sapte morminte.

Da du-te de-aicea, femeie,
ce cauti, cand nu ai nici o vina,
prieteni, feriti-va, totusi,
de-aceasta femeie straina.

Si daca vedeti ca nu vine
nici una, nici alta din ele,
mai stati inc-o ziua cu soare,
mai stati inc-o noapte cu stele.

Si maine, bagati-ma-n ziduri
sa fiu manastirea aceea
in care zidarul e jertfa
si nu-si mai zideste femeia.

Ruga pentru neam

Doamne, Dumnezeul nostru,
Dă-ne nouă iarăşi rostul,
Dă-ne linişte şi milă,
Duh în trupul de argilă.

Dă-ne ţara iar în ţară,
Dă-ne dreptul să ne doară,
Dă-ne mamă, dă-ne tată,
Că ni s-au furat odată.

Dă-ne frate, dă-ne soră,

Ce din lanţuri Te imploră
Şi, într-o blîndeţe nouă,
Viaţa noastră dă-ne-o nouă.

Ruga pentru parinti

Enigmatici si cuminti,
Terminându-si rostul lor,
Lângă noi se sting si mor,
Dragii nostri, dragi părinti.

Cheamă-i Doamne înapoi
Că si-asa au dus-o prost,
Si fă-i tineri cum au fost,
Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut
Dă un ordin, dă ceva
Să-i mai poti întârzia
Să o ia de la început.

Au plătit cu viata lor
Ale fiilor erori,
Doamne fă-i nemuritori
Pe părintii care mor.

Ia priviti-i cum se duc,
Ia priviti-i cum se sting,
Lumânări în cuib de cuc,
Parcă tac, si parcă ning.

Plini de boli si suferind
Ne întoarcem în pământ,
Cât mai suntem, cât mai sunt,
Mângâiati-i pe părinti.

E pământul tot mai greu,
Despărtirea-i tot mai grea,
Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviti asa,
Fata mea si fiul meu,
Eu sunt cel ce va urma
Dragii mei, mă duc si eu.

Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.
Rămas bun, băiatul meu,
Rămas bun, fetita mea,

Tatăl meu, băiatul meu,
Mama mea, fetita mea.

Rugaciune pentru 1 Decembrie

Ne iartă, Doamne, ura şi gîlceava
de care suntem zilnic vinovaţi,
dar către Tine tulnicul suna-va,
să-ntorci privirea Ta către Carpaţi.

Prea mult abandonaţi acestei toamne,
nu mai avem în vatra casei foc,
mai dă-ne-un pic de amintire, Doamne,
răbdare şi iertare şi noroc.

Că pentru vite nu mai sunt nutreţuri
şi aşteptăm o pîine din import,
cînd bietul om s-a prăbuşit sub preţuri
şi sufletul în el e-aproape mort.

Ne-am despărţit în triburi şi în secte,
în cluburi, în partide şi în găşti,
iubirile directe sunt suspecte.
Doreşti succes? Învaţă să urăşti.

Duşmanii nu puteau să ne condamne,
cum noi, pe noi, ne-am condamnat la rău,
de ce să mai venim la Alba, Doamne,
cînd e negustorit şi duhul Tău?

Şi, totuşi, Alba-Iulia există,
şi, totuşi, cineva i-a dat un rost,
şi-a fost şi-atunci pornire anarhistă,
şi Dumnezeu tot ocupat a fost.

Cu grohotiş pe tălpi şi brumă-n gene,
să-nvingi un vechi şi tragic handicap,
şi, în onoarea Albei Apusene,
să-ţi scoţi căciula dacică din cap.

Se aude Basarabia cum plînge
de dorul Ţării Mari, pierdute-n veci,
şi-n clopote e treaz acelaşi sînge,
şi-aceiaşi ochi imperiali sunt reci.

Şi nu-i Emilian la catedrală,
uzurpatorii lui lucrează calmi,
nici umbrele din somn nu se mai scoală,
nici nu mai cîntă doctor Iacob psalmi.

Şi ne e dor de-o sfîntă sărbătoare,
în care toţi să ne-adunăm aici,
şi ne e dor de România Mare
şi am rămas îngrozitor de mici.

Dar, Doamne, pune-Ţi pe cetate talpa,
mai dă-ne harul unui gest postum,
mai cheamă-ne, mai rabdă-ne la Alba
şi să mai încercăm măcar acum.

Sa fie pace in lume !

Sa fie pâine pe masa
Si toti ai casei acasa
Si grâu-n brazda sa iasa
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Si ale lumii guverne
Sa stie bine-a discerne,
Nevoia vietii eterne,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Sa fie-o blânda lumina,
Si nu rachete-n gradina,
Doar vesti frumoase sa vina,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Ca focul rau sa nu arda,
Cât viata-n noi nu e moarta,
Sa stam cu totii de garda
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Sub zbuciumatele astre,
Destul cu-atâtea dezastre,
O cer durerile noastre,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Destul cu traiul de câine,
Spre dezvoltare Si pâine
Si pentru ziua de mâine
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

De-o pace dreapta mi-e sete,
Plenara-ntregii planete,
A hotarât ce se vede,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt

Ministrii lumii sa n-asculte

De interese oculte,
Ci de vointele multe,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt

Să ne iubim pe ţărmul Mării Negre

Să ne iubim pe ţărmul Mării Negre
Ca două fragede fierbinţi statui
Să fim întâia clasica pereche
A omenirii noi ce încă nu-i.

Să ne iubim cât ne întreabă valul
Ce e cu noi, ce suntem şi ce vrem
Noi să-i răspundem cufundaţi cu malul
Ceva-ntre rugăciune şi blestem.

Ca un barbar ce ţine o tanagră
Aşa suntem pe-acest nisip noi doi
Şi stelele ce cad în Marea Neagră
Ridică valul sângelui din noi.

Să ne iubim hipnotizaţi de lună
Cutreieraţi de-al vaselor tangaj
Şi să ne viscolească împreună
Ninsorile de sare pe obraji.

Să ne iubim, păgâna mea atee
Iubito, marea seamănă cu noi
Suntem un Dumnezeu şi-o Dumnezee
Chemaţi să-nceapă lumea de la doi.

Să ne iubim pe ţărmul Mării Negre
Pe unde trec epavele călări
Să curăţăm întreaga lume veche
În fluxul şi refluxul noii mări.

Să ne iubim etern, noi, provizorii,
Cum niciodată, valul nu va sta
Eu spun că îngenunchi în faţa mării
Să nu spun că-ngenunchĭ în faţa ta

Salubritate

Şi noi aşa ne-am învăţat,
Sã fim salubri şi cuminţi,
Sã facem, zi de zi, curat,
Şi de gunoi, şi de pãrinţi.

Acum, când este cel mai greu,
Mã mir cã încã pot striga:
Acest mormânt e tatãl meu,

Acest mormânt e mama mea.

Eu port stigmatul marii vini
Şi semnul marelui păcat,
Că, în pământ, ca pe străini,
I-am dus, şi-acolo i-am lăsat.

Eu carne sunt din carnea lor
Ei carne sunt în carnea mea,
Atuncea când o fi să mor
Asemeni mă vor lepăda.

Ca o grămadă de gunoi
Şi ca un coş de haine vechi,
Sunt aruncate dintre noi,
Aceste tragice perechi.

Civilizaţie de soi
În cel mai ordinar limbaj,
Salubritate şi gunoi
Şi javre la ecarisaj.

Gunoi voi fi, curând, şi eu,
Copiii mă vor mătura,
Acest mormânt e tatăl meu,
Acest mormânt e mama mea.

Scrisoare catre bunicul meu, invatatorul Marin Paunescu

" Tu sa te tii de carte, mai baiete" (M. P.)

N-am apucat, iubita tata-mare,
Sa-ti scriu, altundeva si altcandva
Desi, probabil, tot ce-am scris in viata,
Este raspunsul meu pe adresa ta.

Te rog sa-mi ierti aceasta tutuiala,
Dar a ma mai preface este greu
Si-atunci cand m-adresez cu "tu" inseamna
Ca te tratez ca si pe Dumnezeu.

Invatatorul meu cel mai de seama
Ai fost si esti si cred c-ai sa ramai,
Tot ce-am aflat in viata de la tine
E si acum temeiul meu dintai.

Si dupa viata ta de dascal tragic,
Nici pensie nu ai avut in sat,
Pe patul mortii te-a gasit scrisoarea
Si pensia zadarnic, ti-au mai dat.

Dar mi-ai lasat o mostenire sfanta,
Ca sa ma bucur pana la sfarsit,
Aceasta biata limba romaneasca,
De-al carei duh m-am invinovatit.

Mi-a mai ramas o urma de la tine
Pe care ati ascuns-o in pamant,
E sabia din frontul vietii tale
De la Marasti, ranitul nostru sfant.

Ai fost un liberal pana la moarte,
Dar trebuie sa afli faptul prost
C-ai tai tradeaza dreptul limbii noastre
Si iau in gluma jertfa care-ati fost.

Nu ti-am urmat ideea si credinta,
Dar azi, cand tara –i buna de spital,
Imi vine sa-mi iau gandul, tata mare,
Si sa devin cu forta liberal.

S-a dezechilibrat aceasta tara
Si limba ei s-a pervertit grozav,
Incat, in plina libertate, iata,
Romanul a ajuns un simplu sclav.

Iti multumesc de limpedea fantana
Pe care mi-ai facut-o intre vii,
Dar s-a surpat si nu opresc nici boii,
Ca ea ni-i viata, trebuie sa stii.

In rest, sunt toate rele, tata mare,
Taranilor le este tot mai greu,
Ca uite, in aceasta lume hoata,
Mereu e-n alte sate Dumnezeu.

Scrisoare către guvernul României

Ce sorcovă şi târguri ai în steag
Şi ce poşircă îţi bălteşte-n sânge,
Guvern al inaniţiei, beteag,
De nu auzi Ardealul care plânge?

Tu nu-nţelegi coşmarul vieţii lor
Că sunt abuzuri cu nemiluita
Şi că n-au cui să-i ceară ajutor
Românii din Covasna şi Harghita?

De propria ta ţară te fereşti
Şi imposibil s-o conduci îţi este,

Că ai ajuns să fii, la Bucureşti,
Guvernul unei alte Budapeste.

La noi acasă, alţii sunt stăpâni,
Baţi temenele la Înalta Poartă,
... Persecutaţi, doar fiindcă sunt români,
Românii din Ardeal nu te mai iartă.

Guvern de indigo şi din mancurţi,
Te blestemă, descoperindu-ţi vina,
Ceilalţi români, vânduţi la alte Curţi,
În Basarabia şi Bucovina.

Guvern al României, surdomut,
Eşti plin de păcăleli şi plin de fumuri,
Dar clopote de moarte au bătut
Pentru acest popor ajuns pe drumuri.

Ca-ntr-un coşmar, te caut şi te strig,
Să nu mai tot suceşti cuţitu-n rană,
Prin lanţuri şi prin foame şi prin frig,
Însângerând condiţia umană.

Tu eşti în stare să ne-ntorci pe toţi
La cea dintâi Comună Primitivă,
Să fim un neam de criminali şi hoţi,
Ce-şi jefuieşte propria colivă.

Guvern fără de ţară, pune punct
Acestei fraze care te cuprinde
Şi-ngroapă idealul tău defunct
În groapa României suferinde.

Şi lasă-ne! Dispari în mod brutal,
Eliberează, cu grăbire mare,
De boala ta, românii din Ardeal,
Guvern murdar de propria trădare!

Si totusi vine toamna

E inca verde iarba pe coline
Si zilele nu s-au scurtat de tot
Si cineva cu-n sac in spate vine
De sus din munti ca de la un complot.

Porumbul are inca dinti de lapte
Albinele se-ngreuneaza-n zbor
Varatec ploua in fiecare noapte
Si greierii mai canta pana mor.

Cojoacele n-au coborat din poduri
Iubirile n-au coborat din vis
Se coc gutui in foarte multe moduri
A le musca e inca interzis.

In clai de fan miroase a foc de floare
Cerboaicele nu cauta mascul
In aburii de vifor cerul moare
Mai este pana la nunta timp destul.

Si totusi vine toamna,si totusi vine toamna
Si tu o stii si o ingani
Si totusi vine toamna, si totusi vine toamna
Si vai: suntem batrani.

Simpla scrisoare de dragoste

La miezul noptii ma gandesc la tine
Si stelelor ma rog sa-ti fie bine,
Din somn sa te trezeasca dintr-o data,
Sa nu-ntelegi de ce esti tulburata.

Si i-am lasat un tremurat de jale
Copacului din fata casei tale.
La usa ta am indrugat cuvinte,
Sa nu te-atingi de clanta ca-i fierbinte.

Si mai ales, cand noaptea e la usa
Ca sa-mi aseze peste timp cenusa,
La tine ma gandesc si nu am stare
Si fostul foc imi arde sub picioare.

Cu lucrurile vreau sa ma amestec,
Ma simt o fiara suspinand domestic,
Dar da-mi un loc de ultima greseala
Sa-ntarzii in cutia ta postala.

Singular

Incerc un gest, un jalnic inceput,
De la persoana-a doua sa te mut,
As vrea sa te transfer si sa dispar
Catre persoana-a treia singular.

Caci eu cu tine nu mai pot vorbi,
S-au adunat prea multe ineptii,
A-ti mai rosti porecla nu mai pot,
De azi esti ea, te-ai departa de tot.

Si niste explicatii – tuturor:
Eu pentru ea as fi putut sa mor,

Pe unde merg, imi amintesc de ea,
Nu pot s-o uit, orice s-ar intampla.
N-am dreptul sa o strig plangand "Ramai!",
Cat sunt de singur la persoana-ntai.

Singur, fara nimeni

Fereasca Dumnezeu, daca mai poate,
Pe fiecare, de singuratate,
acesta-mi pare lucrul cel mai greu,
fereasca-ma de mine Dumnezeu.

Fereasca-ma noroiul de noroaie,
fereasca-ma plouandul nor - de ploaie,
fereasca-ma singuratatea mea
ca singur sa ma narui pe podea.

Si gura sa-mi aud cum mila cere,
vreunor pasi din vreo apropiere,
si, fara nimeni, sa ma sting in glas,
pe lume cat de singur am ramas.

Atat de singur sunt pe-acest pamant,
ca nimeni nu va sti daca mai sunt.

Singuratate

Va propun un tratament urgent
Si s-aveti incredere va rog
Cand nu e un alt medicament
Luati singuratatea ca pe un drog.

Ceaiul abureste trist pe masa
Un tacam servetul il apasa
N-am nevoie nici de doua linguri
Doamne, cina oamenilor singuri.

Gust si eu in clipe lungi de veghe
Noaptea pernei fara de pereche
Suna telefonu-n casa goala
Doamna ma iertati dar e greseala.

Cat de draga-mi esti singuratate
Tu mi-esti ceam ma draga dintre toate
Lacrima in ochiul dintre ape
Caci nici umbra mea nu mai incape.

Tu singuratatea mea curata
Totu`ncepe cu a fost o data
Cu durerea ta imi este bine
Nu stiu ce m-as face fara tine.

Cu tristete le traiesc pe toate
Dar mai draga-mi esti singuratate
Cat de necesara imi esti tu mie
Nu te-as da pe nici o sindrofie.

Doar atat din toate ma omoara
Izolarea meselor de seara
Si macar la una dintre cine
Dumnezeu sa bea un ceai cu mine.

Singuri

Dar hai sa privim cum se cade
atat cat se poate vedea,
prapadul din frunzele toamnei,
prapadul din inima mea.

Caci noi, fara frunzele-acestea,
ce astazi din nou nu mai sunt,
ca pasarea fara de pene,
asa am ramas pe pamant.

La ora cortinelor rupte
si-a noptilor lungi de la nord,
prapadul, el singur, vorbeste,
si-apoi tot el nu e de-acord.

Samanta bolnava de sine
in brazda se-aseaza umil,
si vantul de toamna loveste
in firma acestui copil.

Dar hai sa privim omeneste
prapadul ca ultimul nord,
dar reazama-ti capul de mine
si hai impreuna pe pod.

Impresia nu are putere
sa treaca din simturi in grai,
si iata de ce suntem singuri
noi doi si perechea de cai.

Singuri şi toţi

Sfârşim mizeria, începem criza,
Puteam trăi şi noi cum se cuvine,
Şi omenirii-ntregi nu-i este bine,
Petrodolari plătesc pe Mona Lisa,
Ne-am dus mizeria cu demnitate,
Fără maşini, fără curent la prize,

N-aveam nimic cînd lumea avea de toate,
Azi suportăm cu ea aceleaşi crize.
Ne pregătim de douăzeci de veacuri,
De fericirea unui veşnic mâine,
N-am cunoscut fraterne ajutoare,
La boala noastră n-avea nimeni leacuri.
Nu ne-a dat nimeni pace, drepturi, pâine,
Iar la durere tot pe noi ne doare.

Sint un pod

Sint un pod peste riu,
Catre tine mereu,
Pe nimic sprijinit,
Doar pe sufletul meu.

Acest riu nemilos
Ma va sparge-n bucati,
Starea mea o-nteleg,
Dar si tu seama da-ti.

Sint un pod peste riu,
Pe pilonii mei tristi,
Catre tine mereu,
Insa tu nu existi.

Nu-ntelegi ca mi-e greu,
Ca mi-e frig si urat,
Sint greoi si sint fix,
Sint un pod si atat.

Unde-apuc sa ma duc
Sunt silit sa raman
Ca miroase a fier,
Ca miroase a fin.

Si deodata-nteleg
Ca sint trist in zadar,
Pe pilonii mei tristi
Ma cuprind si tresar.

Tu simti tot ce simt eu,
Ba mai grav, ba mai mult,
Plansul tau permanent
Il preiau si il ascult.

Si dau parca ecou
Si vibrez in alt mod,
In picioare calcat
Ca un om, ca un pod.

Sint un pod peste riu,
Sint un pod peste mers,
Cite vanturi m-au scris,
Cite ploi m-au tot sters.

Dar tu nu esti pe mal,
Dar tu nu esti cu ei,
Dar tu nu ma strivesti,
Tu ma tii si ma bei.

Sint un pod ridicat
Peste-un riu incomod,
Sint un pod, esti un riu,
Esti un riu, sunt un pod.

Spune-mi ceva!

Dacă-am să te chem
Dă-mi măcar un semn
Fie şi-un blestem
Din partea ta.
Totuşi nu ştiu cum
Pentru-atâta drum
Ce-a-nceput acum
Spune-mi ceva.

În noaptea despărţirii dintre noi
Copacii cad pe drum din doi în doi,
În ochi mă bate viscolul câinesc
Şi am venit să-ţi spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad
Mă-mpiedic de o lacrimă şi cad
Şi iar adorm şi iar mi-e dat un vis
Că biata cifră doi s-a sinucis.

Şi de atâta viscol vestitor
Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor,
Că tineri am intrat şi cu ce rost
Şi ce bătrâni ieşim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot,
E numai despărţire peste tot
Şi se aude că va fi mai greu
Decât vom fi departe tu şi eu.

Dar nu pentru a-ţi spune că e rău
Am dat cu bulgări mari în geamul tău,
Ci ca să ştii, în viscolul câinesc,

Că plec şi mor şi plâng şi te iubesc.

Şi vreau să-ţi dau cu acte înapoi
Dezastrul împărţirilor la doi,
Ca să-nţelegi şi tu ce-i cuplul frânt
Şi cum e să fii singur pe pământ.

Suntem aroganţi

Suntem răi şi aroganţi,
I-ncurcăm pe guvernanţi,
Vrem mâncare şi copii
Şi ne place să fim vii,
Mama noastră de zbanghii!

Degeaba vă miraţi mereu
Că nu e-n ceruri nici un sfânt,
Nu poate fi lumină sus,
Când nu-i dreptate pe pământ.

Ce fel de lume ni s-a dat,
S-o tot falsificăm, stângaci,
Cu milioane de bogaţi
Şi miliarde de săraci!?

Măcar pentru aceşti copii
Un alt noroc să fi adus,
Dar, vai, sub cinice poveri,
Ei trec prin şcoli cu preţ redus.

Bătrânii noştri mor uitaţi,
Pe-acelaşi tragic aisberg,
Că, la bolnavi de vârsta lor,
Salvările nici nu mai merg.

Şi, după tot ce-am îndurat,
Când mai umili şi când mai bravi,
Tot noi, cei pedepsiţi din Est,
Mai devenim o dată sclavi.

Şi după ce c-am suportat
Al rinocerilor arest,
Tot noi plătim impozit nou,
Pe toate rănile din Est.

De libertate amăgiţi,
În fostul nostru lagăr mort,
Azi, nu ne duce nicăieri
Umilul nostru paşaport.

Iar, dacă nemţii s-au unit,
Sfidându-şi ultimul infarct,
De ce aceiaşi păpuşari
Pe noi, românii, ne despart?

Deocamdată n-am aflat
Un singur şef să fi venit,
Să facă bine pe pământ
De dragul omului cinstit.

E totul numai interes
Şi tot aşa va fi mereu,
O lume fără sens moral,
Ce l-a ucis pe Dumnezeu.

Târg de sclavi

Hai, vino lume, vino să vezi,
vino să cumperi, vino să vinzi
titluri, poveşti şi bătrâni suferinzi,
aur, biciuşti, biciclete, cirezi.

Şi, mai ales, vino lume cu sârg,
privind cu milă copiii suavi,
haideţi cu toţii la comerţul de sclavi
şi onoraţi al copiilor târg.

Aici sunt mame ce vând copii,
mame deştepte cu mâinile reci,
care în cinicul veac douăzeci
se pricopsesc, nu s-ar mai pricopsi,
negustorind până-n veacul de veci,
ca-ntr-un obor pentru vite, copii.

Tarziu

Când v-am rugat să-i ocrotim,
Când v-am rugat a nu-i uita,
N-aţi auzit şi mi-aţi răspuns
Că-i o problemă foarte grea.

Şi-am fost ridicol stăruind
Şi-am încercat să vă mai spun
Şi noi m-aţi învinovăţit
Şi m-aţi considerat nebun.

Şi eu v-am zis că nu e timp,
Că suntem nişte pasageri,
Şi voi aţi construit minciuni,
Mai multe astăzi decât ieri.

Şi-acum de ce vă bucuraţi
De arta celor ce-au murit,
Când voi i-aţi condamnat pe ei
La trai pe muchie de cuţit?

O locuinţă v-am cerut,
S-o dăm artiştilor pribegi,
Şi jaful vostru mi-a răspuns
Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor
Şi v-aţi putea şi voi mândri
Că daţi o casă celor morţi,
Deşi ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns şi ipocrit,
Artiştii au ajuns pământ,
E gata casa vieţii lor,
Dar locatarii nu mai sunt.

Telefon îmbătrânind

Trec anii şi se numără ca banii
Şi viaţa mă aşază pe rugul ei cărunt,
Bunica nu-mi mai spune nani-nani,
Mă-nfrigurează fiecare amănunt.

Şi cel ce-am fost şi cel ce sunt se ceartă,
Dar vai şi-acest război e-atât de monoton,
Mi-mbătrâneşte numărul la poartă,
Mi-mbătrâneşte numărul de telefon.

Se adaugă mai fiecare oră
Şi telefonul sună distant şi suveran
Şi parcă şi el însuşi mă imploră
Să nu-l tot schimb adăugând un an.

Acum, când crucea anilor e spartă
Şi omul de zăpadă, ce sunt, îşi ia palton,
Mi-mbătrâneşte numărul la poartă,
Mi-mbătrâneşte numărul de telefon.

Răsună-n mine toate ca-ntr-o sală
În care mormăie strigoiul unui urs
Şi creşte din greşeală în greşeală
Pedepsitorul căilor ce le-am parcurs.

Şi dacă moartea mea nu mai e moartă
E că eu însumi mi-am ajuns un zvon,
Mi-mbătrâneşte numărul la poartă,

Mi-mbătrâneşte numărul de telefon.

Ceva, aici, produce cărunteţe,
O fabrică de calcar la mine-n oase văd
Şi vine albul ei să mă înveţe
Cum să surâd aliniindu-mă-n prăpăd.

Cu fiecare an ce nu mă iartă,
Ca într-o adunare făcută monoton
Mi-mbătrâneşte numărul la poartă,
Mi-mbătrâneşte numărul de telefon.

Telefon peste moarte

În lumea numelor străine,
Mă simt, şi eu, un străinez,
Iau telefonul lîngă mine
şi n-am ce număr să formez.

Trăiesc, fără speranţă, drama
Că neamul meu, acum, e frînt,
Mi-e dor de tata şi de mama,
Dar nu au număr, la mormînt.

De convorbiri cu ei sunt gata
şi în necunoscut mă zbat,
îi sun pe mama şi pe tata,
Dar crucea sună ocupat.

Au numere secrete parcă
şi aparatul n-are ton,
Deodată aflu şi tresar că
Nici moartea n-are telefon.

Mi-e dor de voi, părinţi din moarte,
Cu lacrimi bine vă cuvînt,
Şi uit că aţi plecat departe
Şi n-aveţi roaming, sub pămînt.

Formez un număr, oarecare,
Întreb precipitat de voi,
Dar ştiu că mort e cel ce moare
şi nu mai vine înapoi.

Şi, vai, de-atîta timp încoace,
Vă chem şi-n visuri, să v-ascult,
Dar iarba pe morminte tace,
Cu număr desfiinţat demult.

Şi, dacă o să ţinem minte,

Probabil, cînd o fi să mor,
Am să vă caut în morminte,
Pe-un număr de interior.

Toamna ca o revansa

Sunt toti copacii incarcati de frunza,
munitia de toamna e intreaga,
si-n prabusirea prea adanc ascunsa
o mana trista s-a decis sa traga.

Un singur gest mai trebuie in clipa
abia legata de un fir subtire,
si pasarile lumii cu aripa
mai tin acest frunzar in naruire.

E-o toamna ca o ultima instanta
si ca un anotimp dupa-o betie,
si mana trista s-a atins de clanta
dar s-a retras: tragaci putea sa fie.

Si ce e cel mai trist din toate-acestea
e ca apel nu poate sa existe,
c-asa de natural s-a stins povestea,
incat pamantu-i plin de frunze triste.

Si fiecare frunza e o mana,
care-a uitat de tutelarul umar,
si ce va fi din toate sa ramana
decat senzatia de scrum si numar.

Atata tine micul drept la vara,
atata tine restul peste toamna,
si fiecare frunza ce coboara
ne-acuza, ne arata, ne condamna.

Cocori si gaste, randunici si rate,
se duc de-aici, sa nu cumva sa vada
cum noi cu toate frunzele in brate
ne pregatim de cea dintai zapada.

In arbori plini de scrum e frunza-ntreaga
ca-n niste tevi de arma fara tinta,
si mana trista n-are chef sa traga
si gura trista n-are chef sa minta.

In ochi batrani, cu lacrima etansa,
acestea toate vin de peste fire,
cum vine toamna, cea dintai revansa
a verii cand credeam in nemurire.

Totusi iubirea peste blestem

Obsesia mea despre tine
Renaste, in mine, acum
Si iarasi e rau si e bine
Si toate se afla pe drum.

O clasica dragoste veche,
Transcrisa in versuri, candva,
Acum isi gaseste pereche
Si replica este a ta.

Poemele mele supreme,
Traite-ntre bine si rau,
Acum, s-au intors ca probleme,
Le-as trece pe numele tau.

Mereu, intre viata si moarte,
Mi-a fost si mi-e dat sa ma zbat,
Iar astazi, cand esti prea departe,
Abia te mai strig sugrumat.

Si nu mai dau lumii de stire
Ideea de care ma tam,
Ca nu mai exista iubire,
Asa cum exista blestem.

N-am cum sa accept ca, din toate,
Ramane doar zborul tarat
Si faptul ca nu se mai poate
Iubi decat rau si urat.

Vin versuri stravechi sa-mi inspire
Poemul cel nou ce il chem
Si totusi exista iubire,
In veci, peste orice blestem.

Totuşi, iubirea

Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.

Şi totuşi e stare de veghe
Şi totuşi murim repetat
Şi totuşi mai cred în pereche
Şi totuşi ceva s-a-ntâmplat.

Pretenţii nici n-am de la lume

Un pat, întuneric şi tu
Intrăm în amor fără nume
Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse
Reţele pe căi au căzut
Un mare pustiu pe cuprins e
Trezeşte-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezeu
Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie
Cu plozi scrişi în numele meu.

Afară roiesc întunerici
Aici suntem noi luminoşi
Se ceartă-ntre ele biserici
Făcându-şi acelaşi reproş.

Şi tu şi iubirea există
Şi moartea există în ea
Îmi place mai mult când eşti tristă
Tristeţea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu eşti în puterile mele,
Deşi inchiziţii te cer.

Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,
Prăval peste tine pădurea:
Adio, adică rămâi.

Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.

Tragica Nerabdare

Dac-ai fi avut rabdare
Pana vara viitoare,
Se gasea un loc in lume,
Totusi, pentru fiecare.

Te-a intoxicat fervoarea
Ca ramai nelegitima
Si-ai infaptuit cu voia
Sinucidere si crima.

Ai ucis iubirea noastra,
Ordinar, ca pe-o insecta,
Car era de luminoasa,
Cat era de imperfecta.

Joc stravechi de-a casnicia
Ce voiai sa-ti dea un nume,
Jalnica ipocrizie,
Buna de-aratat la lume.

Toate explicate bine,
Intr-o logica aleasa,
Cum ca il redai pe tata
Fetei sale de acasa.

Poate ca santaju-acesta,
Cu valori sentimentale,
Are si-o realitate,
Poate c-o traiesti cu jale.

Iarna invrajbirii noastre
Te-a gonit prin nerabdare
N-ai avut nici nervi, nici aer,
Pana vara viitoare.

Cei din jurul meu, acasa,
Ce sa faca si sa spuna,
Mai nefericiti ca-n vremea
Vietii noastre impreuna?

Mult mai bun si mult mai tandru,
Mult mai luminos si rodnic,
Ii eram copilei mele,
Pe cand iti sedeam logodnic.

Dar vin stirile de seara
Si legendele compacte,
Ca te doare totusi varsta
Si iubirea fara acte.

Ca sa vad c-atat de mare
Si dramatic ti-a fost dorul,
Ca mi-ai scris ravasul ultim
Folosind calculatorul.

Si ce simplu erau toate,
Pentru toti si fiecare,
Daca mai aveai rabdare
Pana vara viitoare.

Trei minus unu

Strain mi-e pe veci orice fel de confort,
Din oricare bomba m-atinge o schija,
Vai, sangele meu amurgeste de grija,
Coroana de lacrimi pe fruntea mea port.

Parerea de bine-i parere de rau
Si voie nu dau mintii mele sa spere,
Albinele-aduc si otrava si miere,
Cu Ea plang tristetea destinului Tau.

Cu Tine vorbesc hohotind despre EA,
Sintem mioriticul, tragicul trio.
Cu tine fiind, pe ea n-o voi privi-o,
Dar fi-va de-a pururi in inima mea.

Si poate ca eu mai curand as cadea
Bolnav Cavaler de Neant si Adio.

Ultima zi

Daca vei voi
Cea din urma zi
Sa o traim macar pe ea frumos.
Sa plecam in munti
Unde nu sunt punti
Unde merg si vulturii pe jos.
Sa avem niste vin
Sa dormim putin
Sub anestezii de cavernet
Eu sa te ascult
Si tu sa taci mult
Sa ne depanam viata incet.
Dupa atata timp
Nu pot sa ma schimb
Totusi trebuia sa ma cunosti
Si la cap de zi
Pentru a sfarsi
Plangem amandoi ca niste prosti.
Poate ca-s naiv
Dar te mai cultiv
In Antichitati de sentiment
Piesa noastra in doi
Va avea apoi
Un tarziu zadarnic happy-end.
Eram numai doi
Zilnic numai noi
Drum nici inainte nici `napoi
Cum s-a intamplat
De s-a adunat

Si e toata lumea intre noi.
Rani atatea am
Ca un cal in ham
Care trage greu un car de spini
Si am sa merg la targ
Si am sa imi vand cu sarg
Toate ranile la cap de timp.
Ne mintim mereu
Unul tu sau eu
Are in mana ultimul atu.
Trec la suferinzi
Murmur in oglinzi
La adio la adio tu.
Nu se mai aud
Pasari de la sud
Un curent polar le strabatu
Ca-ntr-un trist halou
Iti rostesc din nou
La adio la adio tu.
Ce a fost a fost
Ce va fi va fi
Uite ca a venit
Ultima zi .

Umanitate sub escortă

Suntem umanitatea sub escortă,
Mărşăluim îngenunchiaţi sub cer
Şi, vai, pământul nu ne mai suportă
Şi ne înghite, ospitalier.

Se crapă-n două piatra canibală,
Ca să mănânce oameni vii, la prânz,
Şi, sub cumplita cerului rafală,
Oceanele au izbucnit în plâns.

Şi între timp ne-ntemeiem pe ură,
Ne urmărim, ca să ne facem rău,
Venin universal în stare pură
Şi fiecare cu aportul său.

Clădim civilizaţii arogante,
Ca semn că nu ne pasă de nimic,
Şi brusc vulcanii o pornesc pe pante
Şi orice lider redevine mic.

Ceva se-ntâmplă şi-n afara noastră
Cum se întâmplă şi în noi, curent,
Şi sar civilizaţii pe fereastră,
Pe când se sparge Ţara-Continent.

Nimic din tot ce e n-o să rămână,
Computere, maşini şi sateliţi,
Într-o secundă totul e ţărână
Care-şi resoarbe îngerii striviţi.

Se prăbuşeşte ultimul orgoliu,
Averea nu mai are nici un rost,
Când milioane de chinezi în doliu
Se reculeg, plângând, pentru ce-a fost.

Aceasta e o lume nebunească,
Pe care noi n-o mai putem salva,
Menită şi să scadă şi să crească,
Purtând principiul răstignirii-n ea.

Pe-aici, prin valea noastră fără milă,
Progresul se plăteşte prin regres
Şi vanitatea se transformă-n milă,
Ne naştem des ca să murim mai des.

Şi ca într-o demonică risipă,
Cu bine şi cu rău, în terci egal,
Pământul ne înghite într-o clipă
Şi, iată, ce e mal devine val.

Se anulează ură şi iubire,
Culorile se prăbuşesc în iad,
Şi, brusc, maternităţi şi cimitire
În gropniţe necunoscute cad.

Suntem umanitatea condamnată
Să-ndure cald şi rece, fel de fel,
Vin cu dobândă notele de plată
Şi nu mai sunt instanţe de apel.

Ce lume, ca o tragică amantă,
Asasinată de instanţe reci,
Şi amintirea ei halucinantă
Din creier ni se stinge pentru veci.

Cândva, vreun greier dacă o să poată,
Va mai cânta peste pustiu, cri-cri,
Despre o lume care-a fost odată,
O, biata noastră lume scufundată,
O lume care nu mai poate fi.

Umil pretext

Ea este şi nu ştiu din ce pricină este,

sudoare cerească o hrăneşte mereu
ea este şi nu ştiu din ce pricină este
şi-atunci cred că pricina stelei sunt eu.

Ca un cal prima oară chemat pentru ham
mă învârt priponit de luminile sale,
mă învârt cu pământul în trândav nărav
şi bice mă bat peste tâmplele goale.

Necunoscuta mea bolnavă energie
pârtii deschide spre ceţosul ţărm,
gândindu-mă la cer mă nasc. Gândindu-mă
la cer, mai am curajul să adorm.

El este aici deasupra;de câte ori se mişcă,
pripoane reci de os aud foşnind în carne
şi fug atent pe axe de zgură încleiată-
măduva lui pe mine nu vreau să se răstoarne.

O, pântec presupus al zămislirii mele,
cerule virginal mereu,
lasă-mi închise tâmplele, să pot rămâne
umil pretext al unei stele, eu.

Un gand de iarna

Cînd primele ninsori or să se cearnă,
Atunci va fi mai greu de cei plecaţi,
Atunci să cînţi peste al vieţii zaţ,
Atunci să-ţi fluturi braţul peste iarnă.

Prin lume numai oameni de zăpadă,
Un foc din vatra stînilor să smulgi,
Şi, cu puterea disperării dulci,
Să-l laşi deasupra spaţiului să cadă.

Se vor aşterne între noi vecernii,
Din clopote cădea-vor chiciuri mari,
Atunci visez, frumosă, să apari
La marile instanţe ale iernii.

Şi-apoi să ningă mult ca-n fraţii Grimm,
Şi sub zăpezi de bronz să ne iubim.

Un pachet de biscuiti

Nu stiu daca ati aflat cu totii, oamenii milostivi si instariti
De batrana ce-a furat de foame un banal pachet de biscuiti.
Ea de acolo isi cumpara sarmana, ieftin alimentul preferat
Pana cand cu preturile astea, n-a mai avut bani si l-a furat.

Totusi cat de rea esti soro lume,
Ce cumplit spectacol iti permiti
Daca s-a ajuns sa moara oameni
Pentru un pachet de biscuiti

Nu stia sa minta si sa fure, a trait in cinste din putin
Si-au vazut-o ca e speriata, parca o muncea un gand strain
Nici n-au apucat s-o controleze, ca s-a si predat ca intr-un joc
Si innebunita de durere a cazut si a murit pe loc.

Totusi cat de rea esti soro lume,
Ce cumplit spectacol iti permiti
Daca s-a ajuns sa moara oameni
Pentru un pachet de biscuiti

S-au furat averi de miliarde, tari intregi au fost facute praf
Nici n-ar fi mai potrivita sigla decat o ruina si un jaf
Iar acei ce le-au furat pe toata dau din cap profund dezamagiti
Ca batrana a murit umila pentru un pachet de biscuiti.

Totusi cat de rea esti soro lume,
Ce cumplit spectacol iti permiti
Daca s-a ajuns sa moara oameni
Pentru un pachet de biscuiti

Un prim romantic

De ce nu as fi o piatra care scrie,
O stanca aplecata pe hartie,
Un munte ce de voie se injuga,
Un zeu pagan trecut la alta ruga ?

De ce n-as fi asprimea-nduiosata ?
De ce baiatul meu nu mi-ar fi tata ?
Al ciu folos m-ar tine-n veac de veghe,
Cu ce durere-a lumii sunt pereche ?

De ce n-as fi o negura carunta ?
De ce n-as fi un dric zvarlit spre-o nunta ?
Contrastele si asa imi vin prea bine,
Si plus si minus zac mereu in mine.

De ce imprejurare literara
Sint speriat de nu trimit si-afara,
Afara din fiinta mea nebuna,
Un dublu semn de soare si de luna ?

De ce nu as fi un vagabond de gala
Si -un crin manat de pofta sexuala ?
De ce n-as fi, conform ursitei mele,

Noroi pe talpi si frunte-n mal de stele ?

Nu ultimul romantic dintr-o era
Cand toate amurgesc si rar mai spera,
Ci cand putreziciunea pe din doua,
Un prim romantic intr-o era noua .

De ce n-as fi puternic chiar prin plansu-mi?
De ce m-as tot feri de mine insumi?
De ce crucificarea n-as dori-o
Cu un singur si egal refren: Adio?

De ce mi-ar fi rusine de oglinda ?
Eu sunt o bucurie suferinda,
Eu sunt asocierea curioasa
De iarba cruda si de fier de coasa .

In stanga fruntii soarele asteapta
S-apuna luna, bland, in tampla dreapta.
De ce n-as fi o piatra care scrie,
O stanca aplecata pe o hartie ?

De ce n-as scapara un alt jaratec,
Muscand intinderea de alb, salbatec,
Ca un banchet mi-e sufletul la care
Se da o mare foame de mancare ?

Lansez, sfidandu-va, o noua boala,
Prea trista bucurie mondiala,
Si hohotind de ras ma aflu tragic
Ca neamul meu conspirativ si dacic.

Cu fericire va poftesc in rana
Estetica, de jertfa suverana.
De ce n-as fi, cum inima ma-ndeamna,
Cocor venind in fiecare toamna.

Cocor plecand la miez de primavara,
Cocor razand de pajistea vulgara ?
Eu nu stiu daca voi putea vreodata
Sa fiu asa cum firea mi-o arata.

E clipa hotararilor supreme.
De ce va temeti voi, de ce m-as teme ?
De ce cu bucurie n-as surade
Spre cel care cu groaza-mi va fi gade,

Cu groaza el, si eu cu bucurie,
Ca lui ii e mai frica decat mie,
El, care ma ucide se-nspaimanta

Si barda-n mana lui pluteste franta ?

De ce n-as povesti aceste toate
Eu,piatra bucuriei sugrumate,
Eu, stanca aspra care duce greul ?
Daca de ea lega-va Prometeul.

Ficatul lui pe-al meu imbolnavindu-l,
El tine focu-n gura, eu colindul,
De ce sa las cuvintele s-adaste
Ca eu sa-mi spal fiinta de contraste ?

Eu nu sunt eu, eu nu-s de-adevarate,
Decat inlantuit de - aceste toate.
De ce n-as destupa o noua era,
Urmand halucinanta mea himera?

Voi fi cel haituit, voi fi cel mare,
Ducand in carca semnul de -ntrebare.

Undeva in trecut

Am sa plec intr-o zi,
Intr-un loc nestiut,
Intr-un munte secret,
Undeva in trecut.

Am sa plec in trecut,
Am sa plec intr-o zi,
Sa ajung cand te nasti,
Sa te pot intalni.

Stiu si eu ca-i ciudat
Si ca pasii-mi sunt grei,
Catre nunta din veac
A parintilor mei.

Las de veghe aici
Toti nepotii frumosi,
Eu ma intorc in trecut,
Eu ma intorc la stramosi.

Eu ma intorc la ai mei,
Intr-un mars revansard,
Sunt retrasi in paduri
Langa vreascuri ce ard.

Mai vorbesc despre noi
Si mai mor in razboi,
Se mai mira de cei

Care vin inapoi.

Am sa plec intr-o zi,
Am bagajul intreg,
Am cu mine ce simt,
Ce iubesc si inteleg.

Sunt satul de prezent,
Nu mai vreau viitor,
Dar ma-ntorc in trecut
Ca nu vreau nici sa mor.

Pe un deal coroiat
Curge mustul din teasc
Si batranii se sting
Si copii se nasc.

Eu ma-ntorc in trecut,
Din acest viitor
Si pastorii ma iau
Langa turmele lor.

Si din rodnice nunti,
Urca iarba pe munti,
Tutelarule Zeu,
N-ai de ce sa te-ncrunti.

Mai degraba sa pui
Legea ta peste tot,
Ca stramosi la nepoti
Sa se intoarca inot.

Si, cand vremea va fi,
Printr-un strigat urgent,
Pe noi toti sa ne chemi
Sa venim in prezent.

Sa fim toti pregatiti
De momentul solemn,
Cand va bate in munti
Vechea toaca de lemn.

Si un clopot din cer
O sa dangane sfant,
Ca s-a-ntors Dumnezeu,
Printre-ai lui, pe pamant.

Veac de tacere

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvîntul „dacă”

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvîntul „nu”
Hai să conjugăm ninsoarea şi uitarea eu şi tu
Timpul pe deasupra noastră ca o sanie să treacă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvîntul „însă”
Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvîntul „hai”
Vai, vom face repetiţii pentru iad şi pentru rai.
De ecouri mari de piatră vei fi rîsă, vei fi plînsă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvîntul „pleacă”
Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvîntul”taci”
Prin albastrele troiene să fim liberi şi săraci,
Să uităm ce-nseamnă „totuşi”, să uităm ce-nseamnă „dacă”.

Să uităm academia, tribunalul, primăria,
Veveriţe fără nume ne predea curate legi,
Cînd se va răsti furtuna vorba mea s-o înţelegi
Cînd vor susura izvoare aflǎ c-a murit mînia.

Şi de unde pînă unde să uităm ce mai înseamnă
Să rămînem ai naturii, botezaţi în necuprins,
La sfîrşitul toamnei lumii să ne apucăm de nins
De Crăciun ne fie iarăşi dor de vară şi de toamnă.

Vai, sînt rîuri pe aicea care merg spre noi cuminte
Vino, să spălăm în ele pata lumii de noroi,
Ca într-un tîrziu şi munţii să înveţe de la noi,
Darul de-a trăi mai liber fără a rosti cuvinte.

Sînt sătul de vorbe, vorbe, a nimic aducătoare,
Vino să uităm cuvinte şi să învăţăm a fi,
De cuvinte fără noimă, de sonorităţi pustii,
Să spălăm întrega fire, să trăim cu-ndurerare.

Să uităm ce-nseamnă „lume”, şi „avere”, şi „putere”
Să uităm cuvîntul „dacă”, să uităm cuvîntul „da”,
Şi-ntr-un veac fără cuvinte, ca doi cai fără de şa
Să trăim tăcînd iubirea, fiindcă totul e tăcere.

Vindecarea de farsa

Distanta creste zilnic intre noi
Si varstele ni se indeparteaza,
Nu vine nici o veste inapoi
Decat ce-a fost in ultima amiaza.

As vrea sa cred ca totu-i un cosmar,
Cu lumanari de nunta in revansa,
Dar totul e real rudimentar,
Adresa ta a devenit etansa.

Si ma eviti ca pe-un ciumat acut
Ce ti-ar putea un mare rau produce,
Dar eu nu vreau decat sa te salut,
In drumul meu din urma catre cruce.

Iti faci pacat mai omorand un mort,
Ce casei tale ii statea de garda,
Nici nu mai stiu acum sa ma comport
Cu cea pe care o faceam sa arda.

Si asta nu s-a intamplat candva,
Ci ieri, in cea mai cruda-mbratisare,
Cand rugul tau de carne tremura
Si nu simt nu banuia ca moare.

Si nici nu a murit si n-are cum
De dragul unui moft al tau sa cada,
Din umlinta ma ridic postum,
Zvarlindu-mi uniforma de parada.

Sunt inca tanar si sunt inca viu,
Mai pot insamanta un tandru pantec,
Din ceea ce traiesc si simt si stiu,
Pot recladi statuia unui cantec.

Exista varste cand barbatii cred
Ca orice despartire e o moarte,
Ca dragostea-i un tragic patruped
Si sexul e-un nestiutor de carte.

Complexe de tranzitie! Pareri.
Di indivizi decisi sa fie lideri
Iar daca maine nu e ca si ieri,
Urmeaza deznadejdi si sinucideri.

Ci eu, din condamnare, ma ridic
Si, cu aceeasi pofta si rabdare
Declar ca nu negociez nimic
Si-astept sa vina dragostea cea mare.

Din razbunarea tristei reverii,
Iubirea veche nu va fi intoarsa,
Probabil, alta drama va veni,
Sa ma salveze de aceasta farsa.

Vino

Vino sa mai spunem despre arte
Si sa ne iubim conspirativ,

In manej de substantive moarte
Vino sa te cert fara motiv.

Vino unde cad dictionare
Si lirismu-i biciul de jocheu,
Vino unde verbul insusi moare,
Vino sa tacem in grajdul meu.

Vino sa te simti neputincioasa
Cand un hat de maini am sa-ti innod,
Vino, vino sa ne facem casa
In adverb de loc cu adverb de mod.

Vino unde mor incet gramatici
Si intregul timp e-un dezacord,
Cand absurzii agramati, apatici
Mor si ei, predicativ, decord.

Vino unde inima te cere
Si cuvinte mor cu gatul frant,
Vino in tinutul de tacere
Ca un ultim si iertat cuvant.

Vino

Vino sa mai spunem despre arte
Si sa ne iubim conspirativ,
In manej de substantive moarte
Vino sa te cert fara motiv.

Vino unde cad dictionare
Si lirismu-i biciul de jocheu,
Vino unde verbul insusi moare,
Vino sa tacem in grajdul meu.

Vino sa te simti neputincioasa
Cand un hat de maini am sa - ti innod,
Vino, vino sa ne facem casa
In adverb de loc cu adverb de mod.

Vino unde mor incet gramatici,
Si intregul timp e-un dezacord,
Cand absurzii agramati, apatici
Mor si ei, predicativ, de cord.

Vino unde inima te cere
Si cuvinte mor cu gatul frant,
Vino in tinutul de tacere
Ca un ultim si iertat cuvant.

Lancea lui Horea

În toate grădinile ţării e o floare
Cu lujer discret şi trăind anonim
În vremi de răscruce sau de tulburare
Noi lancea lui Horea pe ea o numim.

Acelora care falsifică acte
Şi Ţara Română sub talpă o vor
Noi nu le servim argumente abstracte
Dar poate de lancea lui Horea le e dor.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

La orice primejdii, la orice dezastre
Când duşmanii vor să ne lege în frâu
Al nostru e dreptul şi al naţiei noastre
Să mergem cu lancea lui Horea la brâu.

Copiii o învaţă din laptele mamei
O ţin ca pe o cârjă oştenii cărunţi
Ţărănci o preferă în firul maramei
Sunt codrii de lance a lui Horea în munţi.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

În sud e o coroană ce îi seamănă bine
În nord e un clopot cu o voce în el
Copilul o are pe lume când vine
Să o aleagă întâi şi apoi ca drapel.

Trei lăncii în stema duratei se adună
Vibrând ardelean, moldovean şi muntean
Iar lancea lui Horea e aici împreună
Cu lancea lui Cloşca şi a lui Crişan.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

Sămânţa de lance aici se cultivă
Şi traşii pe roată ascunşi sunt în colţ
Şi nu mai e roata să îi stea împotrivă

Acestui popor înviat de pe roţi.

Oricând s-ar ivi vreo încercare amară
La brâu sa vă stea mai aproape de mâini
Spre drepturi în ţară şi pace afară
Cu lancea lui Horea: la luptă români.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.